

ELLY GRIFFITHS

TANRILARA ADANMIŞ BEDENLER

İPUCU TOPRAĞIN ALTINDA GİZLİ...

Çeviren: Özlem Dağ

TANRILARA ADANMIŞ BEDENLER

ELLY GRIFFITHS

**Toprak altında bir çocuk,
üstü örtülmüş bir suç...**

Adli tıp arkeoloğu Ruth Galloway, neredeyse hayatına mal olacak bir davanın travmalarından daha yeni kurtulmuşken, kendini heybetli bir yetimhanenin yıkılması sonucu ortaya çıkan, Roma Dönemi'ne ait bir kazı alanında bulur. Kapı eşiğine gömülmüş çocuk kemikleriyle başlayan seri cinayetlerin izini süren Ruth, bir kez daha tehlikenin boyutlarının sanıldığından çok daha büyük olduğu bir soruşturmaya dahil olur. Üstelik bu kez hamiledir.

Yeni bulgular, Ruth'u davanın daha derinlerine doğru sürükler. Bir yanda pagan ritüelleri diğer yanda onaylanmayan bir hamileliğin travmalarıyla yüz yüze kalan Ruth, sandığından daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıyadır.

f facebook.com/martiyayinlari
t twitter.com/MARTI_YAYINLARI

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-276-5

9 786053 482765

internette sipariş: okuoku.com

Toprak altında bir çocuk,
üstü örtülmüş bir suç...*

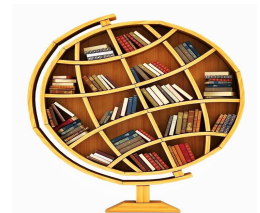
ELLY GRIFFITHS

TANRILARA ADANMIŞ BEDENLER

Çeviren: Özlem Dağ

*Yeğenlerime; Francesca,
William, Robert, Charlotte ve Eleanor*

*Düzenleme
Ny.ozlem*

*1 Haziran,
Carna Festivali*

Ev bekliyordu. Biliyordu. Dün bir kurban verdiğimde içi kararmıştı. Her şey geceye döndü. Dışarıda bahar vardı ama evin içindeki soğukluk, umutsuzluk örtüsü her yeri kaplamıştı.

Lanetlenmiştik. Burası artık bir ev değil mezardı. Bahçede kuşlar ötmüyordu ve güneş bile pencerelerden içeri sızmaya cesaret edemiyordu. Hiç kimse bu lanetten nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Pes etmişlerdi ve sanki ölümü bekliyor gibi öylesine uzanıyorlardı. Ama ben biliyordum, ev de biliyordu.

Sadece kan bizi kurtarabilirdi.

1. Bölüm

Hafif bir esinti, tepenin üzerindeki uzun çimlerin üzerinde dolanıyordu. Daha yakından bakınca arazi sıradan görünüyordu; sadece yön levhası gibi duran sıradan beyaz kayaların olduğu, fundalıktan oluşan geniş açılı bir manzara. Ama eğer bu sıradan tepelerden yukarıdan bakarsanız; dairesel olarak yükselen kıyıları, yeşiller ve kahverengiler arasında yükselen daha koyu dikdörtgenleri görebilirdiniz ki bu, bölgenin daha önce defalarca işgal edildiğini gösteriyordu.

Tepeye doğru gerçekten yavaş bir şekilde yürüyen Ruth Galloway'in, buranın büyük öneme sahip arkeolojik bir alan olduğunu anlaması için kartal gibi gözlere sahip olmasına gerek yoktu. Üniversiteden meslektaşları, bu tepede günlerce süren kazılar yapmışlardı ve sadece Roma konaklarına değil aynı zamanda erken dönem Bronz Çağı ve Demir Çağı yerleşkelerine de rastlamışlardı.

Ruth, burayı daha önce ziyaret etmek istemişti ama makaleler yazmakla ve dönem sonu notlarını hazırlamakla çok

meşguldü. Aylardan mayıstı; havada tatlı bir polen ve yağmur kokusu vardı. Durdu, nefesini bıraktı ve bir ilkbahar öğleden sonrası dışarda olmaktan mutluluk duydu. Bu yıl, istisnai günler dışında, çok karanlık geçmişti. Yüzünde güneşin sıcaklığını hissederek, sadece orada durmanın keyfini çıkardı.

“Ruth!” Arkasını döndü ve bir adamın ona doğru yürümekte olduğunu gördü. Adam, kot pantolon ve iş tişörtü giymişti; uzun adımlarının ritmini değiştirmeden, tepenin dikliğini umursamazca tırmanıyordu. Uzun ve ince bir adamdı, kıvrıkcık saçları şakaklarına doğru ağarmıştı. Ruth adamın, çalıştığı üniversiteye birkaç ay önce gelip, bir konuşma yaptığını hatırlamıştı. Belli ki adam da onu hatırlıyordu. Sussex Üniversitesi’nden Dr. Max Grey, arkeolog ve Roma Britanyası uzmanı.

“Gelebilmene çok sevindim,” dedi, gerçekten de sevinmiş görünüyordu. Birçok arkeolog için, bir diğer uzmanı kendi topraklarında görmek çok önemlidir. Ve Ruth da kemikler, organik bozulma ve ölüm üzerine tanınmış bir uzmandı. Kuzey Norfolk Üniversitesi, Adli Arkeoloji Anabilim Dalı’nın bölüm başkanıydı.

“Yapıların alt tarafına ulaştın mı?” diye sordu Ruth, tepenin zirvesine doğru ilerleyen Max’i izlerken. Burası epey soğuktu, yükseklerden bir tarlakuşunun sesi geliyordu.

“Evet, sanırım,” dedi Max, önlerindeki düzgün hendekleri göstererek. Yolun yarısında bir dizi gri taş görünüyordu. “Sanırım senin ilgini çekecek bir şeyler bulduk.”

Ruth, söylenmeden bunun ne olduğunu biliyordu.

“Kemikler,” dedi.

Dedektif Şef Harry Nelson bağıırıyordu. İş yerinde herkes onu sigortaları kolay atan biri olarak bilse de (evde karısı ve kızlarıyla iken tam bir kedicikti) normalde bağııran biri değildi. Onun tarzı daha çok sert emirlerdi, genellikle bir işten diğetine koştururken sağa sola emirler yağdıırırdı. Çabuk kararların ve sınırlı sabrın adamıydı. Yapmaktan hoşlandığı şeyler; suçluları yakalamak, şüphelilerle görüşmek, hızlı araba kullanmak ve deli gibi yemek yemektir. Toplantılardan, anlamsız tartışmalardan ya da tavsiye dinlemekten hoşlanmazdı. Bütün bunların yanı sıra güzel bir bahar gününde bilgisayarını, iletişime geçme konusunda ikna etmek için ofisinde oturmaktan da hoşlanmazdı. Bu yüzden bağıırıyordu.

“Leah!” diye haykırdı.

Leah, Nelson’ın yönetici asistanıydı (ya da sekreteri, onu böyle çağırmayı seviyordu) ve dikkatli bir şekilde odaya girdi. Kibar, esmer, yirmi beş yaşlarında bir kadındı, genç memurlar ona hayranlık beslerdi. Ancak Nelson, onu bir kahve kaynağı ve her gün sinir bozucu bir şekilde yenilenen teknoloji için bir rehber olarak görürdü.

“Leah,” diye şikâyet etti, “ekran yine simsiyah oldu.”

“Bilgisayarı kapattınız mı?” diye sordu Leah. Nelson’ın, bir anlık öfkeyle fişleri çektiği bilinirdi, bir keresinde ikinci kattaki bütün sigortaları attırmıştı.

“Hayır. Şey, bir ya da iki kere.”

Leah, bağlantıları kontrol etmek için masanın altına doğru eğildi. “Her şey yolunda görünüyor,” dedi. “Bir tuşa basın.”

“Hangisine?”

“Beni şaşırtın.”

Nelson, hızlıca *space* tuşuna vurdu ve bilgisayar, ukalaca “İyi günler Dedektif Nelson,” diyerek mucizevi bir şekilde hayata döndü.

“Siktir git,” diye karşılık verdi Nelson, fareye uzanarak.

“Efendim?” Leah’nın kaşları havaya kalkmıştı.

“Sana demedim,” dedi Nelson. “Bu şey. Ne zaman sohbet etmek istesem, bunla muhatap oluyorum.”

“Sanırım, sadece iyi günler demek için programlanmış,” dedi Leah sakince. “Benimki açıldığında müzik çalıyor.”

“Hadi ya!”

“Şef Amir Whitcliffe, herkesin bu yeni bilgisayarlara alışmasını emretti. Bugün saat 16.00’da bir eğitim var.”

“Meşgulüm,” dedi Nelson ona bakmadan. “Swaffham Yolu’nda bir dava konferansım var.”

“Orası, şu Roma kazısını yaptıkları yer değil mi?” diye sordu Leah. “Bunu *Time Team*’de görmüştüm.”

Arkası Nelson’a dönüktü, raflardaki dosyaları düzeltiyordu ve bu yüzden Nelson’ın yüzündeki ani ilgi ifadesini göremedi.

“Bir kazı mı? Arkeoloji kazısı mı?”

“Evet,” dedi Leah arkasını dönerken. “Orada her şeyiyle

bir Roma şehri bulduklarını düşünüyorlar.”

Nelson, kafasını bilgisayar ekranına doğru eğmişti. “Orada bir sürü arkeolog vardır, değil mi?”

“Evet. Amcamın Phoenix adında yerel bir barı var ve her akşam arkeologların geldiğini söylüyor. Bu yüzden elma şarabı siparişini iki katına çıkardı.”

“Normal,” diye mırıldandı Nelson. Herkes, erkek adamın içkisinin sert olması gerektiğini bilirken arkeologların elma şarabı içmesine hiç şaşırıyordu. Kadın arkeologlar ise başka bir meseleydi.

“Sanırım geri dönüş yolumda oraya bir göz atacağım,” dedi.

“Tarihle ilgileniyor musunuz?” diye sordu Leaf inanamayarak.

“Ben mi? Evet, hatta büyüleniyorum. *Sharpe*’ın* bir sezonunu bile kaçırmadım.”

“O halde bizim bar bilgi yarışması takımımıza dâhil olmalısınız.”

“Çok gerilirim,” dedi Nelson yumuşak bir şekilde, bir parmağıyla şifresini yazıyordu: Nelson1; çok karmaşık biri değildi. “Bana bir iyilik yapar mısın tatlım; bir bardak kahve getirir misin?”

Swaffham, tablolarla konu olacak bir pazar kasabasıydı; Nelson’ın her gün fark etmeden geçip gittiği türden. Birkaç kilometre dışarı gitseniz kendinizi kasabanın derinliklerinde

* *Napolyon Savaşları*’na katılan *Richard Sharpe* adlı kurgusal kahramanın başından geçenlerin anlatıldığı İngiliz yapımı dizi film. (ç.n)

bulurdunuz; bele kadar yükselen otların olduğu tarlalar, her iki yönü de gösteren işaret levhaları, dört tekerlekli bir bisiklet üzerinde boş bakan bir oğlan tarafından bekçilik edilen inekler. Nelson, saniyeler içinde kayboldu ve Phoenix barın yolunu, boş bakan oğlana sormayı akıl etmeden hemen önce pes etmek üzereydi. Norfolk'ta şüphe içindeyseniz, herhangi bir barı sorun. Görünüşe bakılırsa, epey yakınındaydı; bu yüzden Nelson çamurun içinde U dönüşü yaparak sadece silik bir iz gibi görünen yola döndü. Alçak, sazdan binaların bir tarafı, yüksek, çimenli bir kıyıya bakıyordu. Nelson, barın otoparkına park etti, tepenin eteğindeki karşı yola park etmiş kırmızı Renault'yu görünce kalbi birden çarpmaya başladı, bunu heyecan olarak yorumlamak istemedi. *Onu bir süredir görmedim*, dedi kendi kendine, *karşılaşmak iyi olacak*.

Kazıyı nerede bulacağına ya da kazı alanının neye benzediğine dair hiçbir fikri yoktu ama tepeden daha çok şey görebileceğini düşündü. Güzel bir akşamdı, gölgeler çimenlerin üzerinde uzuyordu; hava da yumuşaktı. Ama Nelson, çevresindekileri fark etmiyordu; o, rüzgârlı kıyıları, sonsuz bir gelgit tarafından denize sürüklenen bedenleri, onu Ruth Galloway ile tanıştırmış olan şartları düşünüyordu. Saltmarsh'ta, Kuzey Norfolk kıyılarının terk edilmiş bir noktasında insan kemikleri bulunduğunda çağırılan bir adli arkeologdu Ruth. Bu kemiklerin iki bin yaşında olduğu ortaya çıkmış olsa da Ruth, beş yaşındaki kızın kaçırılması, öldürülmesi davasında aktif olarak yer almıştı. Ruth'u üç ay önce dava kapandığından beri görmemişti.

Tepenin üzerinde görebildiği tek şey daha fazla tepeydi. İlgi çeken şeyler, uzaktaki toprak hafriyatı ve kıvrımlı bir kıyıda yürüyen iki figürdü: Biri, salaş, koyu kıyafetler içindeki kahverengi saçlı bir kadın, diğeri de çamurla kirlenmiş kot pantolonlu uzun bir adamdı. Bir elma şarabı içicisi daha.

“Ruth,” diye seslendi Nelson. Onun gülümsemesini görebiliyordu; belirgin bir şekilde sevimli bir gülümsemesi vardı, her ne kadar bunu ona asla söylemese de.

“Nelson!” *İyi görünüyor*, diye düşündü Nelson, gözleri parlaktı, yanakları hareket halinde olduğu için pembeleşmişti. Pek kilo vermemişti ve Nelson, eğer kilo vermiş olsaydı hayal kırıklığına uğrayacağını anladı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Ruth. Öpüşmediler ya da el sıkışmadılar ama her ikisi de sırıtıyordu.

“Yakınlarda bir dava konferansı vardı. Burada bir kazı olduğunu duydum.”

“Ne yani, artık *Time Team*’i mi takip ediyorsun?”

“Kanımca seyri en keyifli şey.”

Ruth, şüpheyle gülümsedi ve yanındaki arkadaşını tanıttı. “Bu Dr. Max Grey, Sussex Üniversitesi’nden. Kazıdan o sorumlu. Max, bu da Dedektif Nelson.”

Max, şaşırmış görünüyordu. Nelson, rütbesinin bu güzel akşamda kulağa biraz saçma geldiğinin farkındaydı. *Suç gerçekleşir, burada bile*, dedi Nelson içinden Max Grey’e. Akademisyenler, genellikle polisten pek hoşlanmazlardı.

Ama Dr. Grey gülümsedi. “Arkeolojiyle ilgileniyor musunuz Dedektif Nelson?”

“Bazen,” dedi Nelson dikkatli bir şekilde, “Ruth... Dr. Galloway... ve ben kısa süre önce bir davada birlikte çalıştık.”

“Saltmarsh’ta yaşanan şu olayda mı?” diye sordu Max, gözlerini kocaman açmıştı.

“Evet,” dedi Ruth kısaca. “Dedektif Nelson, bataklıkta buldukları kemikleri incelemem için beni çağırmıştı.”

“Kemiklerin lanet Taş Devri’ne ait oldukları ortaya çıkmıştı,” dedi Nelson.

“Demir Çağ,” diye düzeltti Ruth mekanik bir şekilde. “Aslında Nelson, Max bugün bazı insan kemikleri bulmuş.”

“Demir Çağ mı?” diye sordu Nelson.

“Roma Dönemi olduğunu düşünüyoruz. Bir evin duvarlarının altına gömülmüşler. Gel de bir göz at.” Kıyı boyunca ilerleyip toprak hafriyatının olduğu yere yaklaştılar. Daha yakından bakınca Nelson, arazinin bazı eğik çemberlerle, geniş bir köstebek yuvası gibi görünen garip yığınlar ve tepeciklerle dolu olduğunu fark etti.

“Bu çıkıntılar da ne?” diye sordu Max Grey’e.

“Onların duvar olduğunu düşünüyoruz,” diye yanıtladı Max; yüzü, arkeologların insanı canından bezdirecekleri zamanlardaki gibi aydınlanmıştı. “Burada bir yerleşkenin olduğunu düşünüyoruz, antik bir Roma yolunun yakınındayız ama yüzeydeki tek işaretler, çimenlerin içindeki kahverengi çizgiler, kırpma izleri ve buna benzer şeyler.”

Nelson, arkasındaki düzgünce kıvrılan yığınlar baktı. Bunun bir duvar olduğunu hayal edebilirdi ama geri kalan

şeyler, ona çimen gibi görünüyordu.

“Şu beden, onun bir duvarın altında olduğunu mu söylediniz?”

“Evet. Bir deneme hendeği kazmıştık ki onunla karşılaştık. Bir konağın duvarı olduğunu düşünüyoruz, görünüşe göre oldukça büyük bir konak.”

“Kemik bulmak için enteresan bir yer, bir duvarın altı,” dedi Nelson.

“Bir konak kurbanı olabilir,” dedi Max.

“O da ne?”

“Keltler ve bazen Romalılar, tanrıları Janus ve Terminus’a adak sunmak için kapı ve duvar altlarına bedenler gömüyorlardı.”

“Terminus mu?”

“Sınırların tanrısı.”

“Heathrow’a her gittiğimde ona dua edeceğim. Ve diğeri neydi?”

“Janus, kapıların ve boşlukların tanrısı.”

“Yani insanları öldürüp evlerinin altına mı gömüyorlardı? Enteresan bir şans anlayışı.”

“Onları öldürüp öldürmediklerini ya da halihazırda ölü olup olmadıklarını bilmiyoruz,” dedi Max sakince, “ama bedenler genellikle çocuklara ait oluyor.”

“Yüce İsa.”

Mavi bir branda ile kaplanmış olan hendeğe yaklaştılar. Ruth, örtüyü kaldırdı ve hendeğin kenarına diz çöktü. Nelson, yanma çömeldi. Düzgün, dikdörtgen bir çukur gördü

(genellikle olay yeri memurlarının da arkeologlar kadar düzenli çalışmasını dilerdi), kenarlar keskin ve düzdü. Hendek, yaklaşık bir metre derinliğindeydi ve Nelson, katmanların yatay kesitlerini açıkça görebiliyordu; humuslu toprak, kile daha sonra da kireçtaşına dönmüştü. Kireçtaşının altında bir sıra gri taş görünüyordu. Taşların yanında daha derin bir çukur açılmıştı. Çukurun dibinde beyaz bir parıltı vardı.

“Henüz sonuna kadar kazmadınız mı?” diye sordu Nelson.

“Hayır,” dedi Ruth, “mezarı kayıt altına alıp, iskeletle birlikte planın üzerine çizmeliyiz ki bağlamı anlayabilelim. İskeletin ne tarafa doğru uzandığını belirlemek gerçekten çok önemli. Örneğin doğuyu işaret ediyorsa bu kayda değer olabilir.”

“Rahipler, ayaklarımızı doğuya uzatarak uyumamızı söylerdi,” dedi Nelson aniden hatırlayarak. “Böylece eğer uykumuzda ölürsek cennete yürüyebilirmişiz.”

“İlginç bir batıl inanç,” dedi Ruth. Nelson, onun din için hiç zamanı olmadığını hatırladı. “Kiliseler,” diye devam etti Ruth, “neredeyse her zaman doğudan batıya inşa edilirler, asla kuzeyden güneye değil.”

“Bunu aklımda tutacağım.”

“Ve bazen,” diye sözünü kesti Max, “erkekler batıya, kadınlar ise doğuya doğru gömülür.”

“Kulağa biraz seksist geliyor,” dedi Nelson, yerinden doğrulurken.

“Ve sen asla seksist davranmazsın,” dedi Ruth.

“Asla. Polis kuvvetlerindeki kadın rollerini yeniden belirlemek için bir kursa bile gittim.”

“Nasıl bir kurstu?”

“Tam bir saçmalıktı. Öğle yemeği arasında kursu bıraktım.”

Ruth güldü ve onaylamaz bir şekilde bakan Max de gülümsedi ve bakışlarını Ruth’tan Nelson’a kaydırdı. Belli ki burada, onun anladığından daha fazlası oluyordu.

“Tam da bir şeyler içmek için Phoenix’e gidiyorduk,” dedi Ruth. “Gelmek ister misin?”

“Gelemem,” dedi Nelson esefle. “Gitmem gereken bir dalavere var.”

“Bir dalavere mi?”

“Festival için bir yardım balosu. Kalede düzenleniyor. Siyah kravat ve diğer şeyler. Michelle gitmek istedi.”

“Yarım hayatlar böyledir...” dedi Ruth.

Nelson’m tek cevabı homurdanmak oldu. Bir dolu entel-dantele eşlik etmek için maymun elbisesinin içinde oradan oraya zıplamaktan daha kötü bir şey düşünemiyordu. Ama sadece karısı değil patronu, Gerry Whitcliffe de gitmesi konusunda ısrarcıydı. “Polis kuvvetlerinin ihtiyacı olan bir tür halkla ilişkiler,” demişti Whitcliffe. Dikkatli bir şekilde, Nelson’ın Saltmarsh davasında yerel güçleri iyi şöhrete muhtaç hale getirdiğinden bahsetmemeye çalışmıştı. Halkla ilişkiler-miş! Haydi be!

“Çok yazık,” dedi Max, eli Ruth’un omuzlarının üzerine gitmişti. “Belki başka bir zaman.”

Nelson, onların uzaklaşmasını izledi. Phoenix'in bira bahçesi, akşam içkicileriyle doluyordu. Kahkaha seslerini ve bardak şingirtılarını duyabiliyordu. Leah'nın amcasının elma şaraplarının bitmesini umut etmekten kendini alamadı.

Düzenleme
Ny.ozlem

2. Bölüm

Ruth, King's Lynn'e doğru A47'de yavaşça araba kullanıyordu. Saat 20.00'yi geçiyor olsa da trafiğin ucu bucağı görünmüyordu. Ruth, sabırsızca direksiyonunu çevirip; kamyon, araba, karavan ve minivan sürüsüne bakarken, *bütün bu insanlar nereye gidiyor*, diye geçirdi içinden. Henüz tatil sezonu değildi ve okulların dağılması ya da banliyöde yaşayan insanlar için vakit çok geçti. Narborough, Marham ve Batı Winch'e doğru giden bütün bu insanlar ne yapıyordu? Neden aynı lanet döngüde kapana kısılmış gibi dönüp duruyorlardı? Birçok kavşak geçmişlerdi ama Ruth, arka camından iki büyük binici şapkası görünen, büyük bir BMW'nin arkasına takılmıştı. Longleat çıkartması olan ve kişisel bir plakaya sahip (SH3LLY 40) bu BMW ailesinden ve at binmeye gittikleri hafta sonlarından nefret etmeye başladı. Aslında atlardan hoşlanmadıklarına dair iddiaya bile girerdi. Londra banliyösünde büyümüş olduğu için, Ruth hiç ata binmemişti ama yine de midilliler hakkındaki kitaplara gizli bir ilgi duyuy-

yordu. Shelly'nin, bu arabayı, Karayipler'deki bir tatil ve özel bir seans botoks ile birlikte, kırkıncı doğum gününde hediye olarak aldığına emindi. İki aya kadar Ruth da kırk yaşına basacaktı.

Sadece portakal suyu içmiş olmasına rağmen barda vakit geçirmek hoşuna gitmişti. Max, Romalıların gömme geleneklerinden bahsederek ilginç bir konu açmıştı. "Romalıların çok medeni olduğunu düşünmeye eğilimliyiz," demişti; bu yüzden barbar Demir Çağ uygulamalarına karşı Romalıların öfkeli olduklarını düşünme eğiliminde olduğunu, ancak onların da ceza sebepli gömmeleri, dini adakları ve hatta bebek katli uygulamalarına dair yeterli kanıt olduğunu söylemişti. Örneğin on yıl kadar önce St. Albans'ta bulunan bir erkek çocuğunun kafatası, sahibinin dövülerek öldürüldüğünü ve sonra kafasının kesildiğini gösteriyordu. Springfield'daki Kent yapılarında, Roma tapınaklarının dört köşesinde kurban edilmiş bir çift bebek bulunmuştu. Ruth ürperdi ve eliyle belli belirsiz midelerini tuttu.

Bütün ölüm ve baş kesme hikâyelerine rağmen Max iyi bir arkadaştı. Norfolk'ta büyümüştü ve görünüşe göre burayı seviyordu. Ruth, ona kuzey Norfolk kıyısındaki evini, Sibirya'dan doğrudan gelen rüzgârları ve deniz lavantasıyla mor renge bürünen bataklıkları anlattı. "Bir gün ziyarete gelmeyi çok isterim," demişti Max. "Bu çok hoş olur," diye yanıtlamıştı Ruth ama ikisi de başka bir şey söylememişti. Ruth, kazıyı gelecek hafta ziyaret etmeyi kabul etmişti. Max'in, Sussex'ten gelen kocaman bir ekibi vardı. Alanda çadır ku-

racaklardı ve mayıs ile haziran boyunca kazı yapacaklardı. Ruth, yaz kazıları için nostaljik bir arzu hissetti; ahenkli bir işbirliği, şarkılar ve kamp ateşi etrafındaki sakinleştirici duman, yorucu işle geçen günler... Tuvalet ya da banyoyu hiç özlemezdi bile. Artık bunlar için çok yaşlıydı.

Tanrı'ya şükür, SH3LLY 40 sola döndü ve Ruth, Snettisham ve Hunstanton levhalarını görebildi. Eve çok yaklaşmıştı. Radyo 4'te birileri büyük kayıplardan bahsediyordu: "Her şeyin bir mevsimi vardır." Ruth, Radyo 4'ü seviyordu ama sinyaller zayıftı. Kasete (arabası CD çalar için çok eskiydi) döndü ve hava, Bruce Springsteen'in samimi Amerikan sesiyle doldu. Ruth, Bruce Springsteen'i severdi –açık yol, lanetlenmiş aşk, zor zamanlar geçiren Booby Joe'yu arayan arkadaşlar– ve hiçbir küçümseme onun bu fikrini değiştiremezdi. Sesi, biraz daha açtı.

Ruth artık ağaçların, tohumları filiz vermiş, sarkık dalları arasında araba kullanıyordu. Bir dakika sonra ağaçların büyü yapılmışçasına kaybolacağını ve önünde denizin uzanacağını biliyordu. Bu andan hiç bıkmazdı; aniden ufuk, sonsuzluğa uzanır, mavi önce beyaza, sonra da altın sarısına dönerdi. Daha hızlı sürer ve karavan alanına ulaştığında işaretler, evinin yolunu göstermeye başladılar, durup arabadan iner ve deniz esintisinin saçlarının arasında dolaşmasına izin verirdi.

Arkasındaki kum tepecikleri, rüzgâr yüzünden fantastik şekiller almıştı. Gelgit çekilmişti ve deniz gri kumsal üzerinde mavi bir çizgi gibi, güçlkle görülüyordu. Martılar yük-

sekte uçuyor ve rüzgâr sörfçülerinin kırmızı yelkenleri, sessizce parlıyordu.

Ruth birden eğildi ve şiddetli bir şekilde kusmaya başladı.

Zengin bir ortaçağ pastasının üzerinde Viktoryen bir krema gibi görünen Norwich Kalesi artık bir müzeydi. Nelson, oraya daha önce kızlarıyla birkaç kez gitmişti. Hatırladığı kadarıyla zindanları sevmişlerdi ve Laura'nın, çaydanlık koleksiyonu konusunda zaafı vardı. Yine de yıllardır buraya gelmemiştir. Karısı Michelle'le birlikte, ışıklandırılmış ve hanedan armalı bayraklarla dekore edilmiş dolambaçlı yollarda yürürken, en kötüsünün olmasından korkuyordu. Korkulan, hizmetçi kızlarla karşılaştıklarında haklı çıktı. Davetiyede, kostümlerden bahsedilmiyordu ama dekolteli ortaçağ kıyafetleri giymiş ve başlarına firfırlı şapkalar takmış bu kızlar kesinlikle hizmetçi olmalıydı. Şampanya dolu tepsiler taşıyorlardı ve Nelson, Michelle'e rağmen en dolu bardağı aldı.

“En büyüğünü alacağından emindim,” dedi Michelle, bir bardak portakal suyu alırken.

“Bu geceyi atlatabilmek için alkole ihtiyacım var,” dedi Nelson, ağır ahşap kapılara doğru yürürlerken. “Bunun bir maskeli balo olacağını söylememiştin.”

“Maskeli balo değil.” Michelle, pek de ortaçağa ait görünmeyen, gümüş renkli, mini bir elbise giymişti. Yine de Nelson, elbisede daha fazla kumaş; uzun, kabarık etek, ya da

işte kadınlar ne giyiyorsa onlardan daha fazla kullanılmasını tercih ederdi. Ama karısının çok güzel görüldüğünü de kabul ediyordu.

Daha fazla şampanya ile karşılandıkları, birilerinin ut çaldığı ve rahatsız edici bir soytarının olduğu, yuvarlak bir resepsiyon odasına girdiler. Nelson, geriye doğru bir adım attı.

“Yürü.” Michelle, onu arkasından itti.

“Orada tayt giymiş bir adam var!”

“Eee? Seni öldürmez.”

Nelson, soytarıdan gözlerini ayırmadan dikkatli bir şekilde odaya adım attı. Karşı yönden gelen diğer tehlikeyi fark etmemişti.

“Ah Harry! Ve güzel Bayan Nelson.”

Bu Whitcliffe’ti; modaaya uygunluğu her halinden belli olan açık boyunlu gömleği ve yemek ceketiyle görkemli görünüyordu. Ayrıca beyaz bir fular takmıştı. Serseri.

“Merhaba Gerry.”

Whitcliffe, Michelle’in elini öptü. Soytarı, zillerini sallayarak etrafta dolaşıyordu.

“Bana, komik giyinmiş insanların olacağını söylememiştin,” dedi Nelson, stres altında olduğu zaman Kuzeyli aksam daha da belirginleşiyordu.

“Bu bir ortaçağ teması,” dedi Whitcliffe sakince. “Edward bu tür şeyleri çok iyi başarıyor.”

“Edward mı?”

“Edward Spens,” dedi Whitcliffe. “Spens ve Co’nun bu

geceye sponsorluk yaptığını sana söylediğimi hatırlarsın.”

“İnşaatçılar. Evet.”

“Bina müteahhitleri,” dedi arkasından bir ses.

Nelson, arkasını döndüğünde kendi yaşlarında, kusursuz bir davet takımı giymiş, iyi görünümlü bir adamla karşılaştı. Beyaz bir fuları ya da açık boyunlu bir gömleği yoktu, sadece sıradan bir beyaz gömlek ve siyah bir kravat takmıştı, bunlar da yanık tenine ve gür siyah saçlarına çok uymuştu. Nelson, ilk görüşte ondan hoşlanmamıştı.

“Edward!” Görünüşe göre Whitcliffe aynı duyguları paylaşmıyordu. “Bu, bizim ev sahibimiz Edward Spens. Edward, bu da Dedektif Şef Harry Nelson ve sevgili eşi Michelle.”

Edward Spens, hayranlıkla Michelle’e baktı. “Polislerin böyle güzel eşleri olduğunu bilmezdim, Gerry.”

“Polisliğin avantajı...” dedi Nelson.

Evli olmayan (bu konuda birçok spekülasyon vardı) Whitcliffe hiçbir şey söylemedi. Erkeklerin iltifatlarına alışık olan Michelle, kocaman ama uzak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Nelson,” dedi Edward Spens, “Saltmarsh davasındaki aynasız siz değil miydiniz?”

“Evet.” Nelson, işi hakkında konuşmaktan nefret ederdi ve “aynasız” olarak çağırılmaktan da hiç hoşlanmazdı.

“Ne korkunç bir şeydi.” Spens ciddi görünüyordu.

“Evet.”

“Eh, Tanrı’ya şükür davayı çözdünüz.” Spens, samimi

bir şekilde sırtına hafifçe vurdu.

Ruth Galloway'e de teşekkürler, diye düşündü Nelson. Ama Ruth her zaman davadaki varlığının mümkün olduğunca gözlerden uzak olmasını isterdi.

“Bunun gibi şanslı olduğumuz davalara her zaman rastlanmıyor,” dedi.

“İşte buna içerim!” Spens, eline bir bardak şampanya daha aldı.

Hiç kimse Ruth'un kustuğunu görmemişti bu yüzden Ruth, çıkardıklarının üzerine ayağıyla biraz toprak attı ve arabaya geri döndü. Bruce Springsteen, Wendy diye birine, kaçmak için doğduklarını söylüyordu. Ruth, arabayı karavan alanından çıkardı ve eve doğru yol aldı.

Kulübesi, Saltmarsh kıyısındaki üç kulübeden biriydi. Kulübelerden biri boştu ve diğeri de çocukları büyüdüğüce daha az ziyarete gelen hafta sonu tatilcilerine aitti. Issızlık, Ruth'u sıkmıyordu. Tam tersine arabadan inerken karşısında duran sonsuz bataklık alanı, uzak kum tepelikleri ve uzaktan duyduğu denizin mırıltısını içine çekerek bu manzaranın sadece ona ait olduğunu bilmek neşesini daha da artırmıştı. Gülmseyerek ön kapısını açtı.

Ruth'un turuncu kedisi Flint, pusuya yatmış onu bekliyordu ve şimdi yüksek sesle şikâyet ediyordu. Mama kâsesi doluydu ama görünüşe göre onu yemesi söz konusu bile olamazdı. Ruth, ona taze, ağır kokulu bir kâse dolusu mama ve-

rene kadar Ruth'un bacaklarına sürüldü. Daha sonra titizlikle mamayı kokladı ve hızla kedi kapısından dışarı çıktı.

Ruth, pencerenin önündeki masaya telesekreter mesajlarını kontrol etmek için oturdu. Biri, hafta sonu gelip gelmeyeceğini soran annesiydi. Annesi, her zaman Ruth'un son dakikada planını değiştirmesini beklerdi, her ne kadar Ruth gerçekte son derece dakik ve güvenilir olsa da. İkinci mesaj, evli erkek arkadaşı Phil hakkında söylenen Shona'dandı. Üçüncüsü ise Max Grey'den. İlginç.

"Selam Ruth. Sadece sohbetimizden çok hoşlandığımı söylemek istedim. Bizim beden hakkında düşünüyordum. Eğer baş kayıpsa bu başın kesildiğinin kanıtı olabilir. Winchester'daki Lankhills kazılarını duydun mu? Bir Roma mezarlığında başı kesilmiş birçok beden bulunmuştu, buna bir çocuk bedeni de dâhil. Merak ediyorum burada bulduğumuz da böyle bir şey olabilir mi? Neyse, en kısa zamanda görüşmek üzere."

Ruth, bazen arkeologların ne kadar da garip konuştuğunu düşündü. "Bizim beden." Roma konağının altında gömülü bulunan kemikler "bizim beden" olmuştu ve Ruth ile Max arasında garip, gerçeküstü bir bağ oluşturmuştu. Bir şekilde karşılıklı olarak aidiyet ve sempati hissediyorlardı. Ama bu, Max'in böyle bir mesaj bırakması için yeterli miydi? Gerçekten onunla başı kesilmiş bedenler hakkında samimi bir sohbet içinde olmak mı yoksa muhtemelen onunla sadece yeniden konuşmak mı istiyordu?

Ruth içini çekti. Bütün bunlar onun için çok karmaşıktı.

Bunun yanı sıra zihni başka şeylerle meşguldü. Yarın Londra'ya gitmek ve annesine hamile olduğunu söylemek zorundaydı.

“Yani, görüyorsun, Norwich’in orta yerindeki üç kilit noktayı restore ediyoruz. Eski tabakhane, Odeon Sineması ve Woolmarket Sokağı’ndaki terk edilmiş ev.”

“Woolmarket Sokağı mı?” Whitcliffe, sözünü kesti. “Orası yetimhane olarak kullanılmıyor muydu?”

“Sanırım öyle, evet,” dedi Edward Spens, tereyağmı ekmeğine sürerken. “Sen yerli bir Norwich oğlanı mısın Gerry?”

Whitcliffe başını sallarken, *bu birçok şeyi açıklıyor*, diye düşündü Nelson. Nelson, Blackpool’da doğmuştu; eğer Michelle ve kızlar olmasaydı, kesinlikle oraya dönerdi. Norfolk’taki işi kabul etmesi Michelle’in fikriydi ve derinlerinde bunun için ona hâlâ kırgındı. Kızlar, Blackpool’dan hoşlanmıyordu; herkes komik konuşuyordu ve akşam yemeğini saat 17.00’de yiyorlardı. Her ne kadar yerli kızlar bütün yıl boyunca mini eteklerle dolaşıyor olsa da onlara göre hava çok soğuktu.

Artık “ziyafet” aşamasına geçmişlerdi; kızarmış domuz, bir süt domuzu şeklinde kamufle olmuştu. Michelle, yemeğinin çoğunu bıraktı. Pembe bir gömlek giymiş ve komik gözlükler takmış olan Leo adındaki komşusuyla kaynatıyordu. Nelson’ın yanında oturan kadın ise mavi saten bir el-

bise içinde şahaneydi; Nelson'ı tamamen göz ardı ederek onu Edward Spens'in bitmek tükenmek bilmeyen satış konuşmasını dinlemek zorunda bırakmıştı.

“Bu bir aile şirketi,” diyordu Spens. “Babam Roderick Spens tarafından kuruldu. Aslında Sir Roderick, inşaat sektörüne katkıları yüzünden şövalye ilan edilmiş. Babam emekli oldu ama hâlâ her gün ofise geliyor. Bana işlerin nasıl gittiğini anlatmaya çalışıyor. Örneğin benim Woolmarket arazisini restore etmeme karşı ama burası önemli bir gayrimenkul.” Yayvan yayvan güldü. Nelson, soğuk bir şekilde dinledi. *Gayrimenkul*. Bu adam kim olduğunu sanıyordu ki?

“Harry!” Nelson, masada kibar bir şekilde parıldayan eşinin ona seslendiğini fark etti.

“Harry. Leo, kazı yaptıkları Roma yerleşkesinden bahsediyordu. Swaffham'ın yakınlarındaymış. Ona, arkeolog bir arkadaşımız olduğunu söylüyordum.”

Michelle ve Ruth, Nelson'ı çok şaşırtsa da, çok iyi anlaşılmışlardı. Michelle, entelektüel arkadaşı ile övünmekten hoşlanırdı. “Dürüst olmak gerekirse, nasıl görüldüğünü hiç umursamıyorum.” Michelle, Ruth'un kilo vermediğini duyduğunda çok mutlu olacaktı.

“Evet,” dedi Nelson ihtiyatla, “üniversitede çalışıyor.”

“Bir oyun yazıyorum,” dedi Leo ciddiyetle, “Roma tanrısı Janus hakkında. İkiyüzlü tanrı. Başlangıçların ve sonların, kapıların ve açılışların, geçmişin ve geleceğin tanrısı.”

Janus. Nelson'ın kafasının içinde bir şeyler yankılandı ama şampanya ve süt domuzun arasında düşüncelerini topar-

lamakta güçlük çekiyordu. Elbette... Ruth'un şu çokbilmiş arkadaşı söylemişti, Sussex Üniversitesi'nden arkadaşı. *Janus, kapıların ve açılışların tanrısı.*

Ve aniden Nelson başka bir şeyi daha anladı. Bu bir filmin başa sarması gibiydi ve ikinci izleyişinde, her zaman orada olan bir şeyi fark etmişti. Ruth'un ona doğru yürüyüşünü, salaş tişörtünün vücuduna yapışması gözünün önüne geldi. Kilo vermemişti. Tam tersine biraz kilo bile almıştı.

Ruth hamile olabilir miydi? Eğer öyleyse, bebeğin babası o olabilirdi.

3. Bölüm

“Hamileyim de ne demek? Sen evli bile değilsin.”

Bu, Ruth’un başını kaldırıp bağırmak istediği anlardan biriydi. Bu itirafı, Wood Kalesi’ne yaptıkları pazar öğleden sonrası yürüyüşünde etmişti, açık havanın annesinin histerisini azaltacağını ummuştu. Hiç şansı yoktu!

“Bir bebek sahibi olmak için evli olmaya gerek yok,” dedi.

Annesi, vücudunu dikleştirdi. O da Ruth gibi iri bir kadındı ama şişman değil heybetliydi. M&S pantolonu giymiş Kraliçe Viktorya gibi görünüyordu.

“Bunun farkındayım Ruth. Demek istediğim, senin de çok iyi bildiğin gibi Tanrı, evliliği çocuk sahibi olmak amacıyla emretmiştir.”

Tanrı’nın, söze bir yerlerde dâhil olacağını tahmin ediyordu Ruth. Ruth’un ailesi, *Born Again Christians** tarikatındandı, eğer Yeniden Doğmuş değilse Ruth’un sonsuz cehenneme doğru tek gidiş bir yolculukla karşılaşacağını dü-

* Kurtuluşun yani cennete gitmenin yolunun İsa’nın çarmıha gerilişinden sonraki yenisinden doğuşu olduğuna ve her insanın aynı hakka sahip olabileceğine inanan, bir Hristiyanlık mezhebidir. Yeniden Doğmuş Hristiyanlar anlamına gelmektedir. (e.n.)

şünüyorlardı. Ruth şu an bu yolculuğu Eltham'a tercih ederci.

“Şey, ben evli değilim,” dedi Ruth sakince. “Ama babası evli,” diye ekledi git gide kısılan sesiyle. Bu bilgi parçasının, sorunu çözmeyeceğini biliyordu.

“Babası kim?” diye sordu babası, gerçekten kısık bir sesle. Ruth, üzgün bir şekilde ona baktı. Genellikle, babasını annesinden daha kolay biri olarak tanırdı ama o anda babası, Viktorya dönemindeki babalar gibi bir ruh haline bürünmüştü.

“Bunu söyleyemem.”

“Bunu söyleyemezsin!” Ruth’un annesi, bir ağaç kütüğüne çöktü. “Oh Ruth, bunu nasıl yaparsın?” Sesli bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı, gözlerini küçük, dantel bir mendile sildi. Pazar günü yürüyüşü yapan diğer insanlar, kütüğün yanından geçerken merakla onlara bakıyordu. Ruth, kendine rağmen suçlu hissederek, annesinin yanına diz çöktü.

“Anne bak, bu seni üzdüyse özür dilerim ama lütfen olumlu tarafından bakmaya çalış. Bir torunun olacak. Bir bebeğim olacak. Bu mutluluk verici bir şey değil mi?”

“Piç bir torunun olacağın için mutlu ol,” diye mırıldandı babası. “Aklını mı kaçırdın?”

Öyle görünüyor, diye düşündü Ruth. Bir saniye için ailesinin bu haberle mutlu olacağını düşünerek aklını kaçırmış olmalıydı. Sevineceklerini düşünerek. Kızlarının bir eşi olmasa da bebeği olabileceğini ve planlanmış olmasa da kızlarının bu bebeği deli gibi istediğini kabul edeceklerini

düşünerek. Öyle deli gibi istiyordu ki, bunu kendine bile itiraf edemiyordu. Bütün bildiği, hamilelik kitindeki ince mavi çizgi kristalleşmeye başladığında kalbinin yerinden çıkacak gibi olduğuydu. Hayatındaki bütün kalp acıları ve hayal kırıklıkları, son birkaç aydaki travması, her şey bir hiçe dönüşmüştü, sadece sınırsız mavi bir huzur kalmıştı geriye.

“Umarım fikrinizi değiştirirsiniz,” diyebilirdi sadece. Ayaga kalktı ve annesinin kütükten kalkmasına yardım etti.

“Fikrimizi asla değiştirmeyeceğiz,” dedi annesi gururla. “Biz o türden insanlar değiliz.”

Böyle de söylenebilir, evet, diye düşündü Ruth. *Yeniden Doğmuş* olmak sadece ailesinin, asla yanılmaz olduklarına dair hislerini artırmıştı. Her şeyden öte eğer Tanrı seni seçmişse tekrar nasıl hata yapardın ki? Ruth ergenlik dönemindeyken ailesi Tanrı’yı bulmuştu. Bir dönem hizmetlerinde yanlarında olsa da, Ruth için geç bir zamandı. Ruth, asla Tanrı’yı bulamamıştı ama sonra yeniden arama ihtiyacı da duymamıştı.

Babası, arka taraftaki Severndroog Kalesi’ne doğru dramatik bir şekilde hareket etti.

“Değerlerimiz değişmeyecek. Bu kale, ortaçağda inşa edildiğinden beri de değişmediler.”

Ruth, kalenin gerçekte 18. yüzyıl mimarisine ait olduğunu ya da ortaçağda bir sürü gayrimeşru çocuğun ve evlenmemiş annenin olduğunu söylemedi. Sadece, “Eh, umarım bebek doğduğunda farklı hissedersiniz,” diyebilirdi.

Ne annesi ne de babası cevap vermişti ama Avery Hill

Sokağı'ndan geçerlerken Ruth'un babası, sanki hamilelik trafikten çok etkilenirmiş gibi koruyucu bir şekilde kollarını Ruth'a dolamıştı. Ruth, bunu gerçekten huzur verici bulmuştu.

Bir King's Lynn banliyösünde pazar öğleden sonrasındaydı. Arabalar yıkanıyor, aydınlık yüzlü aileler bisikletle dolaşıyor, köpekler yürüyüşe çıkartılıyor, gazeteler okunuyor ve pazar öğle yemeği kokuları havaya yayılıyordu. Kendi öğle yemeğinden sonra (Laura'nın seçimi olan sebzeli fırınlanmış kuzu) Nelson, niyetinin çimleri biçmek olduğunu söylemişti. Michelle, spor salonuna (pazar öğleden sonrasında spor salonuna giden dünyadaki tek kadındı) ve Laura da yüzmeye gideceğini söylemişti. Böylece Nelson ile, kendini üst katta iPod ve bilgisayarına kaptırmış olan Rebecca kalmıştı. Bu Nelson'a da uyardı. Kendiyle baş başa kalmak istiyordu. *En iyi yolu bu*, diye düşündü.

Çim biçme makinesini çıkardığında benzinin bittiğini gördü, Mercedes'teki ekstra tenekeyi aldı, garaj kapısını ayağıyla itti, kırık debriyaj kablosunu tamir etti ve Michelle'in çamaşır ipini önünden çekti. Kızgın bir şekilde düşünüyordu: Ruth hamile miydi? Onun bebeği miydi? Şubat ayında, bir geceyi birlikte geçirmişlerdi ama aynı zamanda Ruth'un eski erkek arkadaşı Peter'la görüşüğünü de biliyordu. O halde bebeğin, Peter'dan olma olasılığı vardı. Peki ya Erik, Ruth'un eski öğretmeni? Her zaman Ruth'un Erik'le çok

yakın olduğunu düşünürdü. Yatmış olabilirler miydi? Bu komik bir şeydi ama Ruth'u birçok insandan daha yüksek bir yerde görüyordu. Birlikte oldukları gece, sıradan bir şehvet ve arzu motivasyonundan uzaktı, her ne kadar bu duygular rollerini oynasalar da. O ve Ruth, birlikte aynı korkunç deneyimi yaşamış insanlar olarak bir araya gelmişlerdi. Bu... doğru görünmüştü. Nelson'ın hatırladığı kadarıyla seks inanılmazdı.

Bir şekilde, doğru olduğu hissini hatırlıyordu. Nelson, Ruth'un o gece hamile kaldığına ikna oldu. Bu kader gibi bir şeydi. Yüce İsa –çim biçme makinesini öfkeyle ittirdi– saçma kadın dergileri gibi düşünüyordu. Hamile olması mümkün değildi; muhtemelen doğum kontrol hapı kullanıyordu (bunu asla söylememişti, çok fazla konuşmamışlardı). Hamile olduğundan bile emin değildi. Muhtemelen kilo almıştı.

“Baba!”

Rebecca, üst kat penceresinden sarkıyordu. Uzun sarı saçları ve ciddi yüzüyle, Viktorya dönemine ait mağdur kadın tabloları gibi, garip bir şekilde suçlayıcı bakıyordu. Aptalca bir an, Nelson, kızının Ruth hakkındaki her şeyi bildiğini düşündü, Michelle'e söyleyecekti...

“Baba. Doug telefonda. Bu akşam bara gelmek isteyip istemediğini soruyor.”

Nelson durakladı, güçlükle nefes alıyordu. Yeni kesilmiş çimlerin kokusu içini bayıltmıştı.

“Teşekkürler canım. Ona hayır de, bu geceyi ailemle geçireceğim.”

Rebecca omzunu silkti. "Sen bilirsin. Ama sanırım annem filme gidecek."

O akşam Nelson ve kızları, eski bir James Bond filmini izlerken (Michelle bir kız arkadaşı ile sinemaya gitmeyi tercih etmişti) Ruth da anne babasının oturma odasında aynı filmi izliyordu. James Bond'u hiç sevmezdi, onun cinsiyet ayrımı yaptığını, ırkçı ve kesinlikle dayanılmaz ölçüde sıkıcı olduğunu düşünürdü ama anne babası, filmi seviyor gibi görünüyordu (James Bond'dan daha az *Yeniden Doğmuş* biri var mıydı acaba?) ve istediği son şey onlarla tartışmaktı. Bebek hakkındaki tartışmalar bütün öğleden sonra devam etmişti. Bunu nasıl yapabiliirdi? O işe gittiğinde bebeğe kim bakacaktı? Ailelerin babaya ihtiyacı olduğunu hiç duymamış mıydı? Zavallı, küçük çocuk bir babası, bir ailesi, Tanrı'sı olmadan ne yapacaktı? "Siz onun ailesi olacaksınız," dedi Ruth, "ve siz, ona Tanrı'yı anlatabilirsiniz." Her ne kadar alçak sesle, *ben de ona kendi inancımı anlatırım*, diye eklese de: Tanrı, *Pamuk Prenses* gibi bir peri masalıydı, sadece daha yaramazdı.

Artık merhamet eden ailesi sessizdi, mutlu bir şekilde James Bond'un yarıçıplak bir kadını hırpalamasını izliyorlardı. Ruth'un telefonu çaldığında ona suçlar gibi baktılar.

Ruth, telefona cevap vermek için koridora gitti. Ekranda "Phil" yazıyordu. Patronu. Kuzey Norfolk Üniversitesi, Arkeoloji Bölümü başkanı.

“Merhaba Phil.”

“Merhaba Ruth. Rahatsız etmiyorum değil mi?”

“Ailemi ziyaret ediyordum.”

“Oh... Güzel. Bir kazı alanında bir şeyler olmuştu da.”

Üniversite, genellikle binaların restoresi söz konusu olduğunda saha arkeologlarını, kazı alanlarında görevlendiriyordu. Saha arkeologları da Phil’e rapor veriyorlar ve onun hayatını mahvediyorlardı.

“Hangisi?”

“Woolmarket Sokağı, sanırım.”

“Ne bulmuşlar?”

Elbette cevabı biliyordu.

“İnsan kalıntıları.”

4 Haziran

Herkül Custos Festivali

Bütün gün çalışarak Catullus 'u tercüme ettim. Kız beni rahatsız etti ki bu çok yanlış. Geçen gece tekrar o sesleri duydum. Delirdiğimi düşünmeye alışmıştım ama artık Seçilmiş Kişi olduğumu biliyordum. Bu büyük bir sorumluluktur.

Sadece zihnimde konuştuğum Kadın değil; daha önce burayı işgal etmiş olan bütün azizler ordusu da buradaydı. Sadakat için ölmüş bütün şehitler. Benimle konuştular. Bu benim bedenim. Bu benim kanım.

Ölümün, başka bir ölümle intikamı alınmalı, kana kan. Artık anlıyorum. O asla anlamayacak çünkü o bir kadın ve kadınlar zayıf. Herkes bunu biliyor. Çocuğuna çok bağlı. Bir hata.

*Geçen gece tekrar bir kurban verdim ve sonuç aynıydı. Bekle. Ama kız daha da büyüyor Artık yürüyor ve yakında konuşacak. Ben zalim bir insan değilim. Tanrı biliyor ki kimseyi isteyerek incitmem. Ama aile öncelikli. Gereken yapılmalı. Fortes fortuna iuvat.**

* Latince deyim: Talih cesaret edene güler. (ç.n.)

4. Bölüm

Ruth, Woolmarket Sokağı'ndaki kazı alanına ulaştığında vakit öğleden sonraydı. Pazartesi günü dersi yoktu bu yüzden ailesinin evinde geç saate kadar uyuma fırsatı bulmuştu (Hâlâ sabahları midesi bulanıyordu; akşamları da. Şu mesele yüzünden...). Annesi, ona yulaf lapası yapmıştı çünkü sabah bulantılarına iyi geliyordu. Ruth, sadece birkaç kaşık yiyebildi ama annesinin nazık olmaya çalıştığının farkındaydı. Piç torun hakkında başka hiçbir şey söylemedi.

Woolmarket Sokağı, Norwich'in en eski sokaklarından biriydi, dar bir labirent gibiydi; ortaçağ geçitleri, yeni ve korkunç ofis bloklarına dönüştürülmüştü. Ruth, şehir haritası önünde açık bir şekilde, tek şeritli yolda dikkatlice araba kullanırken, eski şehir duvarının bir kısmını görebiliyordu; çakmaktaşı yumağı insan yapımı değilmiş de kendiliğinden büyümüş gibi görünüyordu. Bu sınır taşının karşısında büyük Viktoryen bir ev vardı, yoldan demir kapılarla ayrılıyordu. Kapılardan birinin üzerindeki levhada Spens&Co'nun, bu

alandanda yetmiş beş adet lüks apartman inşa ettiğı yazılmıştı.

Kapıların ardındaki ev hâlâ çok etkileyici görünüyordu. Kenarlarında sıralı ağaclar olan geniş ve görkemli bir araba yolu, kırmızı kiremitli bir dış cepheye doğru uzanıyordu. Ağaçlara rağmen Ruth, kıvrımlı pencereleri, kemer altı su yollarını, ufak kuleleri ve Viktorya Dönemi gotik soyluluğuna ait diğer şeyleri görebiliyordu. Ancak yaklaştıkça bunun sadece yüzeyde görünenler olduğunu anladı. Kepçeler ve matkaplar çalışıyordu. Evin dış duvarları hâlâ ayakta ydı ama içerideki inşaat kaskı takmış adamlar, kalaslarla telaşla koşturuyor ve acele bir şekilde yürüme yolları inşa ederek el arabaları ile koridorlarda, çizim odasında, mutfakta ve kilerde çalışıyorlardı.

Ruth, arabasını evin önüne park etti. Bir zamanlar ön bahçenin olduğu yerde artık prefabrikler ve portatif bir tuvalet vardı. Çimlerin üstünü kum yığınları ve çimento kaplamıştı; hava, metalin metale sürtmesiyle çıkan o çınlama sesiyle ve makinelerin sonsuz homurtusunun sesiyle dolmuştu.

Kazı takımlarını alarak arabadan indi. Kulübeden kırmızı yüzlü bir adam çıktı.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Dr. Ruth Galloway,” dedi Ruth, elini uzatarak. “Üniversiteden geliyorum. Buraya arkeologlarla görüşmek için geldim.”

Adam, sanki en kötü şüphesi doğrulanmış gibi homurdandı. “Adamlarım, alanı darmadağın eden bu arkeologlar

varken işlerini nasıl yapacaklar ki?”

Ruth, bunu duymazdan geldi. “Sanırım sorumlu arkeoloğun adı Ted Cross’tu.”

Adam başını salladı. “İrlandalı Ted. Onu çağırması için birilerini göndereyim.” Ruth’a “Bunu takmanız gerekiyor,” diyerek bir kask verdi ve kulübesine geri döndü. Ruth, İrlandalı Ted’i önceki kazılardan tanıyordu. Kırklarının sonlarında, iri yapılı bir adamdı, keldi ve her yeri dövmelele doluydu. En azından dışarıdan bakan bir göz olarak İrlandalı’ya hiç de benzemiyordu.

Ted, onu iki altın dişini gösteren bir gülümsemeyle karşıladı. “Bizim iskelete bakmak için mi geldin?”

“Evet. Beni Phil aradı.”

Ted muhtemelen bölüm başkanından bahsedildiği için yere tükürdü. “Bu taraftan,” dedi sadece.

Evin ana girişine kadar giden yolda ilerlediler. Etkileyici, sağlam bir duruşa sahip ve kocaman, taş bir kemerli girişti burası. Kemerin altından geçerlerken Ruth, taşa bir yazı yazıldığını gördü: *Omnia Mutantur, Nihil Interit*. Ruth, bir sanat okulu mezunuydu; asla Latince öğrenmemişti. “Omnia”nın anlamı, bütün ya da her şey olmalıydı, değil mi? “Mutantur” da kulağa “mutasyon” gibi geliyordu belki de dönüşüm ya da değişim anlamındaydı. Peki ya geri kalanı? “Nihil”, nihilizmin yaramaz ve kulağa tuhaf gelen bir versiyonu gibiydi.

Kemerin ardında geniş basamaklar, etkileyici bir sütunlu girişe uzanıyordu: sütunlar, alınlık, arazi. Ruth, taş sundur-

maya doğru yürüdü (kapı sökülüştü) ve duvarın arka tarafını tamamen terk edilmiş buldu. Evin içi gözden kayboldu, sadece moloz yığınları ve karışık taşlar vardı. Çok amaçlı merdiven ve kapı çerçevesi hâlâ ayakta; bir film sahnesi gibi gerçeküstü görünüyordu. Ruth, orada burada, yarısı yıkılmış duvarlardaki duvar kâğıdı desenlerini ve mobilyaların kırık dökük parçalarını görebiliyordu; gemi enkazı ve denize atılan eşyalar gibi yüzüyorlardı sanki. Gördükleri arasında gözüne çarpanlar; bir evrak dolabı, seramik bir küvet, hâlâ üzerinde “Burada çalışmak için deli olmana gerek yok”, “Hiçbir takım çalışmasında ben diye bir şey yoktur” yazan gösterişli magnetler olan bir buzdolabı kapağıydı.

“İnşaat işleri bayağı ilerlemiş,” dedi Ruth.

“Evet,” dedi Ted alaycı bir şekilde gülümseyerek. “Edward Spens’in acelesi var. Arkeologların, bu işleri yavaşlatmasından hoşlanmıyor.”

“Kemer çok büyük.”

“Görünüşe göre o kalıyor. Yeni binanın da bir parçası olacak. Spens, kemerin buraya kalite katacağını düşünüyor.”

“Üzerinde yazan şeyin anlamı hakkında bir fikrin var mı?”

“Şaka mı yapıyorsun? Ben okula Bolton’da gittim. Sözlerine dikkat et.”

Kapı aralığının arkasında zemin, aniden alçalıyordu. Bütün bu kalıntılar, dar bir çıkıntıdan oluşan giriş koridoru olmalıydı; kaplamaları bozulmamış beyaz ve siyah döşemeler yontulmuş ve renksizdi. Kapı eşiğinin tam altında, ön ta-

rafta bir hendek vardı. Ruth, ilk bakışta arkeologların çalışmalarını fark etti. Hendeğin kenarları mükemmel bir şekilde düzeltilmişti, kırmızı ve beyaz ölçüm çubukları derinliği gösteriyordu. Kask takmış genç bir kadın, hendeğin içinde ayakta durmuş onlara bakıyordu.

“Bu Trace,” dedi Ted. “Saha arkeologlarımızdan birisi.”

Ruth, Trace’i daha önce görmüştü. Yaz kazılarından tanıdık bir simaydı, ayrıca müzede de çalışıyordu. Ruth’a kendini yetersiz hissettiren o kadın türlerindendi; çöp gibi zayıftı, kolsuz bir yelek giymişti, kasları sıırım gibi dimdikti. Kasktan çıkan saçları, koyu mordu.

“Kemikler nerede?” diye sordu Ruth.

Trace, toprak duvarın sonunu işaret etti.

“Ana kapı girişinin tam altında,” dedi Ted, düşüncelerini okumuştı.

Ruth, ilk bakışta mezar çizgisini gördü. Hâlâ yerindeki taş kapı eşiğinin ve ince bir tabaka çimentonun altında toprak yerinden kaldırılmıştı. Normalde konağın moloz yığını tarafından oluşturulmuş bir katman tuğla kırıntısı görmeyi beklerdiniz ama burada kum, taş ve toprak, inşaat çorbası gibi birbirine karışmıştı. Bu katmanlar rahatsız ediciydi çünkü çok uzun zaman önce oluşmamışlardı ve aralarından geçen ince çizgi –Ruth, ilk defa bu ismin ne kadar da uğursuz olduğunu fark etti– mezar çizgisi olarak adlandırılırdı. Ve bu düzensiz toprağın altında, kemiklerin olduğu kesindi.

Diz çöktü. İlk bakışta insan kemikleri olduğu anlaşılıyordu. “Polisi aradınız mı?” diye sordu. “Adli tıbbı?”

“Hayır,” dedi Trace asık bir suratla. “Sizi beklesek daha iyi olur diye düşündük.”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Ted, Ruth’un omzuna yaslanarak.

“İnsan kemikleri, bir çocuğa ait gibi görünüyorlar. Yaşını söylemek zor.” Aslında ortaya çıkarılan kemiklerin üzerinden fazla zaman geçmediğinde, zaman vermek daha kolaydı ama bir süre sonra Ruth’un da iyi bildiği üzere, analiz zor bir hal alırdı. Mezar çizgisi yeni olsa da kemikler elli yıldan yüz yıla (hatta bin yıla) kadar eski olabilirdi. Yatay kesitlere baktı, kemikler, hendeğin yan tarafına yığılmıştı. Cenin pozisyonunda gömülmüştü. Ted’e baktı. “Kafatası yok,” dedi.

“Evet yok,” dedi Ted konuşkan bir şekilde. “Bunu fark ettik.”

Aniden Ruth, yeniden midесinin bulandığını fark etti. Ted’den uzaklaşarak hendeğin köşesine kustu. Trace, korku içinde ona bakıyordu.

Ted, pek rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. “İyi misin?” diye sordu. “Biraz su ister misin?”

“Evet, lütfen.” Ruth’un başı dönüyordu ve titrediğini biliyordu. Bu neden burada olmuştu sanki? Ertesi güne kadar bölümdeki herkes duyacaktı. Nefesini kontrol etmeyi deneyerek biraz eğildi.

“Al,” dedi Ted; çürümüş görünümlü bir su şişesiyle geri dönmüştü. Ruth, ufak bir yudum aldı ve içindikilerin yavaş yavaş yatıştığını hissetti. Soğukkanlı olmalıydı. Nefes almalıydı.

“Üzgünüm,” dedi, “yediğim bir şey yüzünden olmalı.”

“Karayolu yemekleri,” dedi Ted sempatik bir şekilde.

“Evet,” dedi Ruth, doğrularak. “Polisi arasak iyi olacak.”

“999’u* mu arayayım?” diye sordu Trace, ilk kez neşeli bir sesle.

“Bende bir numara var,” dedi Ruth, telefonunu çıkardı ve numarayı tuşladı.

“Ruth!” dedi şaşırılmış bir ses. “Neden aramıştın?”

“Bazı kemikler bulduk Nelson,” dedi Ruth. “Sanırım gelsen iyi olacak.”

Nelson geldiğinde inşaat işçileri gitmişti, sadece çok kızgın bir ustabaşı kalmıştı. “Edward Spens bu arazinin, bu hafta sonuna kadar temizlenmesini istiyor,” deyip duruyordu.

“Eminim, bir polis soruşturmasını engellemek istemez,” dedi Ruth mayhoş bir şekilde. Ustabaşı, bundan çok emin görünmüyordu.

Ruth, Nelson’ın Mercedes’inin kıvrımlı araba yolunda gıcırdadığını duydu. Nelson konusunda ne hissettiğini bilmiyordu. Ondan hoşlanıyordu, hoşlanmaktan daha da fazlası vardı ama hamileliğinin aralarında zor halledilecek bir konu olacağı çok açıktı. Nelson’ın birkaç hafta daha şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu. Şans eseri, zaten her zaman salaş kıyafetler giyerdi.

Daha sonra Nelson, kapı eşiğinde göründü. Yanında,

* İngiltere, İrlanda ve Polonya gibi birçok ülkenin polis acil numarasıdır. (e.n.)

Ruth'un şahsen tanıdığı Clough adındaki polis de gelmişti. Nelson, kısaca Clough'la konuştu ve daha sonra dar yürüyüş yolu boyunca ilerledi, hendeğin içine atladı. Bu, Ruth'un onunla ilgili en temel anısıydı; her zaman acelesi vardı, her zaman bir sonraki şeye ulaşmak için istekliydi. Ama sıra önemli bir soruşturmayla uğraşırken çok sabırlı olduğunu biliyordu. Bir arkeolog kadar sabırlı oluyordu.

İlk sorusu "Kim sorumlu?" oldu.

"Ben," demek istedi Ruth ama ustabaşı ileri atıldı.

"Derek Andrews," dedi, "ustabaşı."

Nelson homurdandı ve Ruth'un durduğu yere doğru baktı.

"Kemikler nerede?"

"Burada," dedi Ruth. Beklerlerken o, Ted ve Trace daha çok kemik ortaya çıkarmıştı ve ölçüm direğini ölçek olarak kullanarak kemikleri fotoğraflamışlardı. İskelet artık korkunç bir mozaik gibi ortaya çıkmıştı. Nelson ileriye doğru eğildi ve kemiğe, parmağının ucuyla hafifçe dokundu.

"İnsan kemiği olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Oldukça eminim," dedi Ruth. "Belki burada hayvan kemikleri ile karışmış olabilirler ama sanırım kaval kemiğini gördüm."

"Onları dışarı çıkaracak mısınız?"

"İlk olarak bütün iskeleti ortaya çıkarmak istiyorum," dedi Ruth. "Roma alanında söylediklerimi hatırla, bağlam hakkındaki..."

Nelson doğruldu. "Bu kemiklerin Roma dönemine ait

olmadığını nereden biliyoruz?” dedi. “Ya da diğerleri gibi kanlı Taş Devri’ne...”

“Demir Çağı,” dedi Ruth, dişlerini gıcırdatarak. “Emin olamayız,” diye soğukkanlı bir şekilde devam etti, “ama mezar yeni görünüyor. Katmanları kesen çizgileri görüyor musun? Sanırım beden, duvarlar inşa edilirken gömülmüş.”

“Bu ne zaman olmuş?” diye sordu Nelson.

“Şey, ev Viktorya Dönemi’ne ait. Belki yüz elli yıl öncesinden kalma.”

“Sen buna yeni mi diyorsun?”

“Önceden bu arazide ne varmış?” diye sordu Clough.

“Yetimhane,” dedi Nelson kısaca. “Sacred Heart* rahibeleri tarafından işletiliyordu.”

Clough, derin bir nefes aldı.

“Ne?” diye sordu Nelson kızgınlıkla.

“Şey, burası rahibeler tarafından işletiliyordu, değil mi?” dedi Clough. “Ve nasıl olduklarını bilirsiniz. Bu, onların öldürdüğü zavallı bir yavrucak olabilir.”

“Hayır, nasıl olduklarını bilmiyorum,” dedi Nelson, yüzü kararmıştı, “ve sen Çavuş, hemen bir sonuca varmadan iyi olur.”

“Bu alanda ortaçağa ait bir kilise avlusu olduğunu düşünüyoruz,” diye sözlerini kesti Ted. “Bu yüzden burada kazı yapıyoruz. Yeni binalar yapılmadan önce idari arkeologlar burada kazı yapmamız konusunda ısrar ettiler.”

“Edward Spens çok kızgın,” dedi Derek Andrews. “Ona her gün yüzlerce pound kaybettirdiğinizi söylüyor.”

* Bir Hristiyanlık mezhebi. (ç.n.)

“Eh, bize hiç kimse yüzlerce pound ödeme yapmadı,” dedi Trace şapşalca. “Bu alandaki her tuğla bile bizden daha fazla para kazanıyor.”

Nelson onu duymazdan gelerek Ruth’a döndü. “Bu kemikler ortaçağa ait olabilir mi?”

“Bu mümkün,” dedi Ruth, “ama ortam daha modern görünüyor. Elbette, daha yakın tarihte gömülmüş ortaçağa ait kemikler olabilirler. Ama sanırım pek öyle değil. İskelet bozulmamış görünüyor sanki öldükten hemen sonra gömülmüş gibi.”

“Pekâlâ,” dedi Nelson kararlı bir şekilde, pantolonundaki toprağı silkeleyerek. “Soruşturmanızı bitirene kadar bu alanı kapatmamız gerekiyor.” Elini kaldırdı. “Ve Tanrı’nın cezası Edward Spens’in bu konuda ne düşüneceğini duymak istemiyorum. Bu artık bir polis soruşturması. Yerel polisleri değil de beni aramakla iyi yapmışsın Ruth.”

Ruth, Nelson’ın Ciddi Suçlar Şubesi diye adlandırılan bir şeyin sorumlusu olduğunu biliyordu ve “üniformalılar”ın karışmasına sinir oluyordu. Övgülerden ne kadar mutlu olduğunu düşünerek utandı. Nelson, açıkça kendinden daha kıdemli olunmasından hoşlanmayan Trace’i görmezden gelerek Ruth’a döndü.

“Ne kadar zamana ihtiyacın var Ruth?”

“En azından birkaç gün. Daha başka kemik olup olmadığına bakmamız gerekiyor. Ve ayrıca bedenin başı da kayıp.”

“Başı mı?”

“Evet, iskeletin kafatası yokmuş gibi görünüyor. Baş, başka bir alana gömülmüş olabilir.”

“Bu bir çocuk mu?” diye sordu Nelson. “İskelet?”

“Sanırım. Kemikleri incelediğimizde daha fazlasını söyleyebileceğiz. Çocukların kemiklerinin büyüme noktaları vardır, bunları epifiz olarak adlandırırız. Büyüdüklerinde bu noktalar, kemiğin ana gövdesine kaynayarak birleşir. Elbette,” diye ekledi, Nelson’ın ayna gibi görünen gözlerine bakarak, “yaşı belirlemek için kafatasını incelememiz gerekiyor.”

“Dişleri mi kastediyorsun?”

“Evet ve büyüme izlerini.”

“Cinsiyetini söyleyebilecek misin?”

“Eğer iskelet, ergenlik öncesine aitse bu çok zor. Yine de Sussex’teki bir olayda arkeologlar, DNA analizi yaparak cenin iskeletinin cinsiyetini belirleyebilmişti. Elbette eğer yaşı daha büyükse kafatası bize bir ipucu verebilir.”

“Neden?”

“Ergenlik öncesi erkeklerde kaşın üstü daha belirgindir.”

Nelson gülümsedi. “Hepimizin Neandertaller olduğumuzu mu söylüyorsun?”

“Neandertal insanların nesli tükendi,” dedi Ruth, “ama evet, bunun gibi bir şey.”

“Tamam.” Nelson, Clough’a döndü. “Olay yeri memurlarının buraya gelmesi gerekiyor.”

Son birkaç dakika boyunca Derek Andrews, patlamaya

hazır gibi görünüyordu. “Bay Spens’e ne diyeceğim ben?” dedi en sonunda.

“Ona, burasının şüpheli bir cinayet soruşturması dâhilinde olduğunu söyle,” dedi Nelson, hendekten çıkarken. Andrews, anlaşılmayan bir şeyler homurdandı.

Ruth, yükselen yol boyunca Nelson’ı izledi. Hâlâ midesi bulanıyordu ve hafifçe başı dönüyordu. Siyah ve beyaz döşemeler, gözünün önünde nahoşça birleşiyordu. Durdu, güçlkle nefes alıyordu. Nelson, hızla ona baktı, “İyi misin?”

“Evet,” dedi hafifçe, düz durmak için kendini zorlayarak. “Neden iyi olmayayım ki?”

“Buna sen cevap ver.”

Saçma bir duraklama oldu. Ruth, Clough’un merakla onlara baktığını gördü.

“İyiyim Nelson,” dedi Ruth. “Bu benim işim, hatırlasana.”

Nelson, ona uzun bir an daha baktı, kaşlarını çatmıştı. Sonunda, “Benden daha betersin,” dedi ve hoşça kal demeden arabasına binip gitti.

5. Bölüm

Ruth, Norwich çevre yolu boyunca arabasıyla yavaş yavaş gidiyordu. Midesi bulanmıyordu; son birkaç haftadır olduğu gibi, kurt gibi aç hissediyordu. Bir benzin istasyonunda durdu ve bir baget ekmeği ile biraz maden suyu aldı. İhtiyacı olan şey, sadece karbonhidrattı. Ve de su. Yol boyunca ağzında bir parça ekmekle araba kullandı. Artık anlıyordu ki bu bebekle birlikte bir sürü kilo alacaktı. Bu, hamileliğin en iyi taraflarından biriydi, kilosuna hakkında endişelenmesine gerek yoktu. Ruth, okul zamanlarından beri kiloluydu. Ömrünün kaç yılı diyet yapmakla, vücut-kitle endeksi hakkında endişelenmekle ve zavallı kilolarını vermek için dengeli beslenmeye çalışarak geçmişti? Kilo takibi gruplarına üyeydi ve kabak çorbası diyetiyle dolu haftalar geçirmişti. Son birkaç senedir diyet yapmayı bırakmıştı çünkü kilosuna hiç değişmiyordu; bu onu mutlu hissettirmese de en azından artık pes etmişti. İstediklerini yiyen ve asla kilo almayan (“sadece metabolizmam böyle, bu kıvrımlara sahip olmak için hiçbir şey yapmıyorum.”) o kadınlardan biri olmayacaktı. Asla bir bikini ya da büstiyer içinde iyi görünmeye-

cekti. Ama genel anlamda, bu umurunda değildi. Tarzı olmayan, salaş kıyafetler giyiyordu ve aynaya sadece dişlerinde ısıpanak kalıp kalmadığını kontrol etmek için bakıyordu. Ama şimdi, çok şükür, şişman olmak için bir mazereti vardı. Diyet olmayan kola içerken, görünmeyen kişilerin seslerinden oluşan bir koro ona; “O kadının kaç beden giydiğini gördün mü? Onun, diyet olmayan kola içmesi mümkün mü?” diye sormayacaktı.

Nelson bir şey fark etmiş miydi? Sanmıyordu. Açıkçası, Nelson biraz aksiydi ama bir soruşturma sırasında böyle olmaktan da hoşlanırdı. Ve Trace ile ustabaşma sinir olduğu için Ruth’a kazının ne kadar süreceğini sormakta gecikmişti. Onun yanındayken midesinin bulanmamış olmasını dilerdi Ruth. İrlandalı Ted, hoş biriydi ama Trace’in bunu, diğer saha arkeoloğu arkadaşlarına söylemeyeceğinden emin değildi. Araba yolculuğu ya da kazı alanındaki yorgunluğu yüzünden mi olmuştu bu acaba? Ya da iskelet, cenin pozisyonu, başın bedenden ayrı olması yüzünden mi? Max’in Kelt mitolojisi hakkındaki konuşmasını hatırladı. Keltler, kelle avcılarıydı. Kelt savaşçıları, savaşta rakiplerinin kafalarını keserlerdi ve bu kafaları, atlarının boynuna asarlardı. Savaşta sonra da bu kafalar, tapınağın girişinde sergilenirdi. Kelt sanatında koparılmış kafalar, çok kullanılan temalardır.

Bu inşaat alanında bulunan beden Kelt mi yoksa Romalı mıydı? Uzun süre önce kaybolmuş bir kilise bahçesinin, ortaçağa ait bir kalıntısı mıydı? Belki de, ama Ruth, hâlâ bedenin çok daha yakın zamanda, birkaç yüz yıl önce gömüldüğüne

inanıyordu. Kapının altındaki topraktaki karmaşa, bedenın kapı yerleştirilirken gömüldüğünü gösteriyordu. Yetimhane ne kadar eskiydi acaba? Nelson'dan tapulara ve plan geçmişine bakmasını istemek zorunda kalacaktı.

Swaffham yolunu geçerken gayri ihtiyari olarak ani bir dönüş yaptı, arkasındaki arabadan kızgın bir korna sesi duyuldu. Roma kazısına uğrayıp Max'le biraz sohbet edecekti. Arabada geçirilen bir günden sonra açık havada olmaktan daha iyi bir şey olamazdı. Günün erken saatlerinde yağan yağmur durmuştu; tepenin zirvesinde hava keskin ve temizdi.

Çim yığınlarının alt tarafında bir otobüs şoförünün beceriksizce park ettiğini görünce şaşırdı. Şoför hâlâ arabanın içindeydi, sandviç yiyor ve *Sun* okuyordu. Ruth, Renault'sunu otobüsün yanına park etti, bir grup yaşlı insanın yaklaştığını fark etti. Yünlü ceketler ve su geçirmez yağmurluklar giydiklerini, kılavuz kitapları taşıdıklarını da gördü. Yokuş dikti ve içlerinden bazıları, bastonlara yaslanmış, güçlkle nefes alıyordu, diğerleri ise ergen gençler gibi etrafta koşuşturuyordu. Ruth, Max'in arka taraftan, kollarını gri uzun saçlı bir kadına dolamış bir şekilde geldiğini gördü. Birkaç ihtiyar gülümseyerek Ruth'a baktı ve kim olduklarını bilmesine de Ruth da onlara gülümsedi. Arkadaş canlısı görünüyorlardı. Herkes otobüse bindiğinde şoför gazetesini kaldırdı ve tekerlekler, çamurun içinde yavaşça döndü. Max, gözden kaybolana kadar arkalarından gülümsedi.

“Merhaba!”

Max sıçradı. “Ruth. Seni fark etmedim.”

“Bu ziyaretçiler de kim?”

Suratını buruşturdu. “Muhafazakârlar Birliği üyeleri.” Ruth, gülümsediğine pişman olmuştu. “şu ana kadar birkaç grup geldi. Bunlardan önce de İzciler buradaydı.”

“Yüce İsa. Bir günde iki milis organizasyon.”

Max gülümsedi. “Beni en çok korkutan yaşlılar. Benimle birlikte yürüyen kadını gördün mü? Roma İmparatoru Vespasian gibi görünüyordu.”

Ruth kahkaha attı. “şöyle bir göz atmak için gelmiştim ama bugün çok yorulduysan...”

“Hayır, hayır.” Ruth, Max’in istekli itirazından hoşlanmıştı. “Sana etrafı göstermekten mutluluk duyarım. Aslında bugün ilginç bir şeyler bulduk.”

Tepeye doğru tırmandılar, Ruth nasıl da nefes nefese kaldığını gizlemeye çalışıyordu. İsa aşkına, bu gidişle dokuz ay boyunca hareketsiz kalacaktı. Sorun şu ki önceden de pek fit değildi.

Tepenin zirvesinde Max, en uzak hendeğe doğru sıçradı. Ruth, onu daha yavaş bir şekilde takip etti. Max’in, öğrencileri gelmeden önce de meşgul olduğunu görebiliyordu. Görünen üç hendek, etrafa adeta ışık saçıyordu. En uzaktaki hendek, en derin olanıydı ve yaklaştıkça humuslu toprağı ve sonra da kireçtaşının sırrını açığa vuran katmanını görebiliyordu; bu katmana bakılırsa, yüzlerce yıl önce bu alan deniz altındaydı. Kireçtaşı çizgisini kesen, Roma Dönemi’nden kalma, harç ve çakmaktaşı karışımı tuğlalardan bir duvar gördü. Ve tuğlaların altında gümüş grisi, yuvarlak bir şekil, akşam ışığında yarı saydam şekilde parıldıyordu.

“Bir kafatası mı?”

“Evet. Henüz fazlasını bulamadık.”

“Bunun bir ‘temel kurbanı’ olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet.” Max, tuğlalara doğru ilerledi. “Sanırım burası odanın köşesi, bu önemli olabilir. Springfield’deki bedenleri hatırladın mı? Tapınağın dört bir köşesine gömülmüşlerdi.”

“O halde burası bir tapınak mı?” Ruth, hendeğin etrafına baktı, düzgün toprak duvarlar gökyüzüne açılıyordu; arkeolog gözleri, heykellerin, sunağın ve tütsü yakılan yerlerin olduğu taş bir tapmak görüyordu.

“Yani, bu mümkün. Birkaç çanak, çömlek bulduk. Amfora olabilirler. Ama burası özel mülk bir ev de olabilir.”

Ruth, Romalı evlerinin bir mabet olduğunu ve eve ait tanrılarının olduğunu biliyordu. Evin lideri –ataerkillerd– her türlü niyet ve amaçta ev halkının dininin en yüce rahibiydi. Ve evin sembolik merkezinde, ateş tanrıçasına adanmış bir ateş olurdu. Neydi bu tanrıçanın adı...

“Vesta,” dedi Max. “Eşleşmeleri düşün. Yunanca adı Hestia’ydı. Evin kadınının sorumluluğu ateşin sönmediğinden emin olmak ve tanrıçaya adaklar sunmak.”

“Roma evlerinin içine gömülmüş olarak bulunan bedenlerin belli ortak özellikleri yok mu?” diye sordu Ruth.

“Erken Roma dönemlerinde ölen bir aile üyesini, evin içine gömmek bir gelenektir,” dedi Max. “Bu mezarlarda sık sık DM’ye yazılmış mektupları buluyoruz. *Dii Manes*; ölümün ya da iyiliğin ruhu.”

Ruth, Woolmarket Sokağı’ndaki kapının altına gömülmüş

küçük bedeni düşünerek ürperdi. *İyilik*. Herkesin düşüncesine göre çocuklar iyi ve masumdur. Ama bu, insanları, onlara korkunç şeyler yapmaktan alıkoymuyordu.

“Çocuklara ait bedenler de bulundu, değil mi?” dedi.

“Evet. Cambridge’de, Roma binalarının altında gömülmüş 17. yüzyıla ait yeni doğmuş bebekler bulundu. Doğal yollarla mı ya da doğum sırasında mı öldüklerini veya kurban mı edildiklerini bilmiyoruz.”

“Saha ekibi, Norwich’teki inşaat alanında bir beden bulmuş,” dedi Ruth yavaşça. “Sanırım başsız.”

Max ilgiyle ona baktı. “Yakın Çağ mı?”

“Bilmiyorum. Henüz karbon testi yapmadık. Ama mezar açıkça yeni görünüyor.”

“Yine de kemikler eski olabilir.”

“Evet,” diye onayladı Ruth. “Ama iskelet bozulmamış görünüyor. Sanırım kapı inşa edilirken gömülmüş.”

“Kapı ne zaman inşa edilmiş?”

“Şey, ev Viktorya Dönemi’ne ait ama giriş ve kemer daha sonra yapılmış olabilir, sanırım. Bir yetimhane olarak kullanılmış.”

Yetimhanenin kalıntılarını düşünmek ona başka bir şeyler hatırlatmıştı. Cebinden defterini çıkardı. “Bunun anlamını biliyor musun?” diye sordu. “Kazı alanında bulunmuş bir kitabe.”

Max sözcükleri şöyle bir kafasından geçirdi ve bir saniye için yüzü karardı. Ruth, onu kızdırıp kızdırmadığını merak etmişti. “Tek başıma anlayamadım,” dedi gergin bir şekilde. “Buna uygun bir okula gitmedim.”

“*Omnia Mutantur, Nihil Interit*,” dedi Max yavaşça. “Bunun anlamı: Her şey değişir ama hiçbir şey yok olmaz.”

“Oh... Teşekkür ederim. Latince’yi okulda mı öğrendin?”
Sanki özel bir okula gitmiş gibi görünüyor, diye düşündü Ruth. Belki de kıvrıcık saçları yüzünden. Ya da Range Rover’ı.

Max gülümsedi, rahat kibarlığı yeniden ortaya çıkmıştı. “Hayır ama yıllardır Latinceyle uğraşıyorum. Uzmanlık alanım Romalılar sonuçta.”

“Her şey değişir ama hiçbir şey yok olmaz,” diye tekrar etti Ruth. “Bunun anlamı ne olabilir ki?”

“Arkeologlar için muhteşem bir deyiş bence,” dedi Max, hendekten yukarı çıkarken.

Nelson, yanında bir paket cipsi gürültülü bir şekilde yiyen Clough’u görmezden gelmeyi deneyerek polis merkezine doğru araba kullanıyordu. Clough kendinden geçmiş bir şekilde neredeyse her şeyi yiyordu: cipsler, şekerlemeler, bir sürü atıştırmalık. *Bir ev büyüklüğünde olmaması şaşırtıcı*, diye düşündü Nelson. Gerçekte Clough’un kendininkinden daha küçük bir göbeği vardı. Bu adaletsizlikti.

“Sence bu bir cinayet mi?” diye sordu Clough, katır kutur sesler çıkararak. Peynir ve soğanın kokusu, Nelson’ın midesini bulandırdı. *Belki de sabah bulantısı*, diye düşündü. Michelle’in her iki hamileliğinde de psikosomatik ağrılardan etkilenmişti. Ama Ruth hamile olmayabilirdi ve eğer hamileyse de çocuk ondan olamazdı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi kısaca. “Ve senin işin de spekülasyon yapmak değil.”

“Haydi patron, rahibelerin ve papazların neye benzediğini bilirsin. Bir keresinde bir kitap okumuştum, İrlanda’da geçiyordu ve zavallı çocuklara neler yapıyorlardı...”

Nelson sessizdi, Katolik kurumlarında geçen kendi okul dönemini düşünüyordu. Hatırladığı kadarıyla buradaki öğretmenlerin katı olduğunu düşündü, katı ama adildiler. Cemaat papazı, Peder Damian’ı hatırladı; ufak, önemsiz bir adamdı, Nelson’ın annesinin her zaman onunla ilgili dogmatik fikirleri vardı. “Peder Damian şöyle düşünür, Peder Damian şöyle söyler...” Peder Damian’ın kendisinin, atlar haricinde bir fikir beyan ettiğini hatırlamıyordu. Hatırladığı kadarıyla peder at yarışı oynuyordu.

“Bu kitapların çoğu saçmalık,” dedi, hızla bir köşeyi dönerken. “Yazarlar, para kazanmak için her şeyi yapar.”

“Rahibeler yine de ürpertici,” dedi Clough yüzüstü. “O siyah cübbeleri, o başlıkları. Hayalet gibi.”

“Teyzem bir rahibe,” dedi Nelson, çenesini kapatması için. Aslında Rahibe Margaret Mary, onun büyük teyzesiydi, büyükannesinin kardeşiydi. Yıllardır onu görmüyordu.

“Dalga geçiyorsun! O halde sen bir Katolik’sin.”

“Evet,” dedi Nelson, Rebecca’nın sekiz yıl önceki ilk vaf-tiz töreninden bu yana kiliseye gitmemiştir.

“Lanet olsun patron. Seni dindar biri olarak düşünemiyorum.”

“Değilim,” dedi Nelson. “Katolik olmak için dindar olmak zorunda değilsin.”

6. Bölüm

Ruth ve Max, Phoenix'teki bardaydılar. Ruth, bir kez daha acıktığı için öfkeliydi. Bir paket cipsi yırtarak açtı ve cipsleri, Max'le paylaşmak için numaradan kendini zorladı.

“Hayır, teşekkür ederim.” Max, cipsleri uzaklaştırarak birasından bir yudum aldı. Bunu kutlamak için Ruth, dört tanesini birden ağzına attı.

“Kemikleri çıkarırken senin de bir göz atman çok hoşuma gider,” dedi Max. “Bu mümkün mü?”

“Elbette,” dedi Ruth, yüzü kızararak ve cipsleri ktır ktır yiyerek.

“Her şeyden öte, bu senin uzmanlık alanın, değil mi?”

Ruth, sesini bir uzman sesi gibi çıkarmaya ve cips yeme yarışmasında yarışıyor gibi görünmemeye çalışarak başını salladı.

“Başının neden ve nasıl kesildiğini öğrenmek istiyorum,” dedi Max. “Ölmeden önce mi sonra mı?”

“Sence bu, kafa kesme tarikatı için bir delil olabilir mi?” diye sordu Ruth.

“Bu mümkün. Kafa kesme tarikatı Roma’dan çok Kelt kültürüne ait ama Roma Dönemi’nde de örnekleri görülmüş. Elbette, kafalar genellikle ortaçağ zamanlarında kutsal andaçlar olarak korunurdu. Lincoln’ün Aziz Hugh’unu düşün. Onun başını kestiler, bu yüzden kendi başına bir mucize gerçekleşti. Aziz Fremund da öyle. Kesilmiş başını, bir kuyuda yıkarken görüldüğüne dair bir efsane var. Elbette, gel zaman git zaman kuyunun da mucizevi güçlere sahip olduğu düşünüldü.”

Max’in sesi ilginç, hatta eğlenceliydi ama Ruth’un mucizeler için çok az zamanı olmuştu. Elbette anne babası; andaçları ve tapınakları, çakma Katolik uygulamaları olarak görerek aşağılıyorlardı. Ruth, yetimhaneyi ve Nelson’ın rahibeler hakkındaki savunmasını düşündü. Onun bir Katolik olarak yetiştirildiğini biliyordu. Ruth, arkadaşı ve bir dönem de Kelt rahibi olan Cathbad’i düşündü. Cathbad, bütün bu şeyleri seviyordu.

“Norwich kazı alanında ortaçağa ait bir kilise olduğunu düşünüyorlar,” dedi Ruth. “Saha ekibinin orada olmasının asıl sebebi buydu.”

“Norwich’in neye benzediğini bilirsin,” dedi Max, sesi hâlâ eğlenceli geliyordu. “Her yerde kiliseler var.”

“Yılın her haftası için bir kilise...”

“Ve her günü için de bir bar...” diye bitirdi Max. Her ikisi de güldü. Bir nedenden ötürü Ruth rahatlamış hissediyordu, sanki tehlikeli bir zeminden bir şekilde uzaklaşmış gibiydiler. Max’in gözleri, Ruth’un gözleriyle buluştu ve Ruth,

kendini utanmış hissetti. Sonraki dakika, midesindeki korkunç gurultu ile mahvoldu.

“Bir şeyler yemek ister misin?” dedi Max. “Buranın yemekleri gerçekten güzel.”

Ruth, istekli bir şekilde başını salladı.

Ruth, Saltmarsh’a geldiğinde hava zifiri karanlık olmuştu. Arabayı yavaşça sürüyordu; yolun her iki tarafında da çukurlar vardı ve tekerin en ufak yanlış hareketi, onu karanlığın içine gönderebilirdi. Hiçlişe. Dümdüz bataklık arazi, gecenin içinde kaybolmuştu, arabasının farları kilometrelerce uzanan alandaki tek ışıktı. Dünyanın geri kalanı, var olmayı bırakmış mıydı? Bazen böyle hissediyordu. Farlarının yuvarlak ışığı doğrultusunda araba sürmeye devam ederken Radyo 4, kulaklarına yumuşak bir şeyler fısıldıyordu.

Kulübesi karanlıktı ama yolda yürümeye başladığında, dağınık bahçesi sert, beyaz bir ışıkla aniden aydınlandı. Nelson, Lucy Downey davasından sonra bu güvenlik ışığının olması konusunda ısrarcı olmuştu. Ruth, bu ışıktan nefret ediyordu. Bir tilki bahçesinin etrafında dolaştığında spot lambanın yanmasına neden oluyordu ve bu da her zaman uyardırıyordu. Karanlığı çok umursamıyordu ama ışık onun için korkunçtu.

Tanrı’ya şükür, Flint yüksek sesle miyavlayarak onu karşılamaya geldi. Diğer kedisi Sparky’nin ölümünden bu yana Ruth, eve gelir gelmez Flint’i göremeyeceği konusunda

hastalıklı derecede endişeleniyordu. *Acaba ilgimi bir bebekle paylaşmak konusunda kedim ne yapacak*, diye düşündü Ruth, ona kedi maması verirken. Ama kulübede bir bebek olacağı fikri ona hâlâ hayal edilemez gibi geliyordu. Bir yandan, hamile olduğunu biliyordu ve altı ay ya da benzer bir zamana kadar bir bebeği olacaktı. Ama hâlâ kendini gelecek yıl nereye tatile gideceğini ve üniversiteden ücretli izin alarak Virgin Adaları'na kazıya gidip gidemeyeceğini merak ederken buluyordu. *O zamana kadar bir bebeğim olacak*, dedi kendi kendine ama hayal gücü, bunun üstesinden gelemiyordu. Hamile olmak zaten baş etmesi güç bir şeydi, şimdi bir de bebeğin varlığını kabullenmek onun için çok fazlaydı.

Anne babasının, her şeyi daha da fantastik hale getiren melodram cevapları yerine daha gerçekçi şeyler söylemesini umut ederdi. Babası gerçekten, “O puştı öldüreceğim!” demiş miydi? Çok emin değildi. Annesi gerçekten ağlamış ve en büyük korkusunun gerçekleştiğini söylemiş miydi? Gerçekten Ruth'un ahlaksız bir hayat sürdüğünü ve bu şekilde ödülünü aldığını haykırmış mıydı? Bunun gibi ifadeler filmlerde olurdu, gerçek hayatta değil. Kiliseye giden insanlar olarak anne babası, ölüm, yıkım ve günahların karşılığı konusunda, Ruth ise bilimsel gerçekler, mantıklı olaylar hakkında konuşmaya alışkındı. Onların sözcük dağarcığıyla baş edecek kadar donanımlı değildi.

Eninde sonunda Phil'e söylemesi gerekiyordu. İşyerinde insanların bunu tahmin etmemeleri mümkün değildi ve Trace'in, kazı alanında kustuğunu herkese söyleyeceğinden

emindi. Bunun, Phil için sorun olmayacağından da emindi. Modern bir adamdı, her zaman bebek bezi değıştirmesiyle ve ev işlerine yardım etmesiyle övünürdü. Elbette, şimdi Ruth'un arkadaşı Shona'yla bir ilişkisi vardı ki bu, onu mükemmel koca ve baba yapmıyordu. Ama Ruth'un bunu bilmiyor olması gerekiyordu. Phil'e anne olacağını açıklayacaktı. Belki de artık gerçekten bir bebeğı olacağına inanmaya başlamıştı.

Yeniden acıkmıştı ve biraz bisküvi bulmak umuduyla mutfağı didikledi. Daha sonra, e-postalarını kontrol etmek için çalışma masasına oturdu: Çalışmaları için ekstra zaman isteyen öğrencileri, kimya bölümünden iş arkadaşlarının gönderdiği güya şaşırtıcı şakaları ve gelecek yılın yeni programı... Akademik yılın neredeyse bitmek üzere olması inanılmazdı.

Kimya bölümünden gelen bir postayı tam silmek üzereyken gönderici ismini gördü.

Kimden: Michael Malone

Tarih: 19 Mayıs 2008 17.30

Kime: Ruth Galloway

Konu: Imbloc*

Cathbad olarak bilinen Michael Malone, bir dönem Kelt rahibiydi ve aynı zamanda kimya bölümünde bir laboratuvar asistanıydı. Cathbad'i daha geçen gece, Max'le barda oturup konuşurken düşünmüş olması garipti. Ama aslında durup düşündüğünde belki o kadar da garip değildi. Cathbad'in, tam ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkma gibi bir alışkanlığı vardı. Cathbad bunun, altıncı hissi, etrafında dönen dünyaya karşı

* Kelt tanrıçası Brigit'in bayramıdır. (ç.n.)

geliştirdiği dođauřtđ hassaslık olduğunu sđylyordu. Ruth, ise tesadđf olduğunu dđřđnmeyi tercih etti. Her ne kadar en-dişelense de, Cathbad'in altıncı hissi aklanmıştı.

Baharda gelen Gal festivali Imbolc'u kutlamak için bir ateş yak (e-postayı okuyordu). 23 Mayıs'ta, saat 18.00'da, Saltmarsh sahilinde bize katılın. Kutsal kuyuların tanrıçası Brigid için bir ateş yakın, alevleri ve şifayı ona adayın.

Cathbad, mailin alt kısmında daha az şatafatlı bir dille yazmıştı:

Imbolc geleneksel olarak 2 şubat'ta kutlanıyor ama hava çok kđtđ olduğu için beklememiz gerektiğini dđřđndđm. Brigid'in bunu umursayacağını sanmıyorum. Mutlaka gel, Ruth.

Kibar bir şekilde tercđme ettiği bir Gal dili dizesiyle mailini bitirmişti.

Thig an nathair as an toll

La donn Bride,

Ged robh tri traighean dh' an t-sneachd

Air leachd an lair.

İblis, deliğinden çıkacak

Kahverengi Gelin Günü'nde

Bir metre kar olsa da

Yeryüzünün dđmdüz zemininde.

Ruth, uzun süre bu e-postaya baktı. Bir taraftan Cath-

had, en iyi yaptığı şeyi yapıyordu, ateşin etrafında dans etmek ve içki âlemi yapmak için Kelt mistisizmini bir fırsata dönüştürüyordu. Diğer tarafları... Ruth, imlecini “Kutsal kuyuların tanrıçası” sözcüklerinin üzerine getirdi. Bu garip hatta şeytani görünüyordu; bu mail, Max’le olan konuşmasından hemen sonra gelmişti. Ruth, “kutsal kuyular” terimini merak etmişti. Brigid açıkçası Pagan gibi görünüyordu. Hangi mantıkla kuyuları kutsal sayılıyordu? Peki ya şu “alevler”e ne demeli? Brigid, başka bir ateş tanrıçası mıydı? Kutsanmış, kutsal... Bu kilisenin diliydi ama Saltmarsh sahilindeki kutlamanın Hristiyanlıkla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu.

Gayriihtiyari olarak, arama motoruna “Aziz Bridget” yazdı. Hemen, “Aziz Bridget ya da Brigid” başlığındaki bir Wikipedia linkiyle karşılaştı. *Aziz Bridget*, diye okumaya başladı, *Patrick ve Columba’nın yanı sıra İrlanda’nın koruyucu azizlerinden sayılır. Şubatın ilk günü, onun bayramıdır.*

Cathbad’e göre Imbolc genellikle 2 Şubat’ta kutlanıyordu. Kutsal Bridget (keşfettiğine göre bir rahibeydi) Pagan bayram gününden daha önce bir şey mi yapmıştı? Okumaya devam etti. Bridget, Kildare Manastırı’nı kurmuştu; burası kimi zaman, Bridget’in hücresinin dışında büyüyen büyük meşe ağacı yüzünden “Meşe Ağacı Kilisesi” olarak da adlandırılıyordu. Ruth’un bildiği kadarıyla, Kelt ve Norveç mitolojisinde büyük öneme sahipti. Kelt rahibi* sözcüğü de, Kelt dilindeki meşe anlamına gelen “derw” sözcüğünden geliyordu.

Bir diğer hikâye de Aziz Bridget’in istavrozuyla ilgi-

* İngilizcesi *Druid*’dir. Telaffuzu, “derw” sözcüğüne benzemektedir. (e.n.)

liydi. Görünüşe göre Bridget, sazlıklardan bir istavroz yapmış ve ölmekte olan bir adamı iyileştirmek için onun yanına yerleştirmişti (*bir doktor çağırса daha faydalı olurdu*, diye düşündü Ruth). Yine de geleneksel olarak her Aziz Bridget gününde yeni bir istavroz yapılıyor ve eskisi, istavrozu yapanın evini ateşten korumak için yakılıyordu. Açıkçası Pagan Brigid'in ateşi ile kutsal Bridget'in istavroz yakması arasında ince bir çizgi vardı.

Max, bununla ilgilenir, diye düşündü Ruth. Onu, Cathbad'in Imbolc kutlamasına davet etmeli miydi? Max, Saltmarsh'ı görmek istediğini söylemişti. Ve ayrıca bu, arkeolojik bir bakış açısına göre ilginç bir şeydi. On yıl önce, Ruth'un eski öğretmeni Erik, Saltmarsh sahilinde Bronz Çağ'a ait ahşap bir yapıt bulmuştu. Ruth, Cathbad'le ilk kez orada karşılaşmıştı. O, yapıtın kirişlerinin müzeye taşınmasını engellemek için mücadele eden Kelt rahiplerinden biriydi. Erik, rahiplere ılımlı davranırsa da Kelt rahipleri savaşı kaybetmişti ve şimdi yapıttan arta kalan tek şey, kumdaki siyah bir daireydi.

Ruth'da, Max'in e-posta adresi vardı. Şu Imbolc şeyiyle ilgili sıradan bir davet gönderdi. Cathbad'in bunu umursamayacağından emindi. Kelt rahipleri, kesinlikle sayılar ve tablo bilgileriyle ilgilenmezlerdi. Ve diğer bir akademisyenle "eski usul" tanışmaktan da hoşlanırlardı. Cathbad, ona Aziz Hugh ve Aziz Fremund'dan bahsederken Max'in yüzü aklı gelince Ruth, belki de Max'in gizli bir Hristiyan olabileceğini düşündü. Şey, bu Cathbad'in cesaretini kırmazdı. İsa'yı

“büyük bir şaman” olarak adlandırıyor ve daha dindar görünen bütün dini formalara açıktı.

Ruth, yeniden yazmaya başlamıştı ki gözlerini koruma ihtiyacı hissettiren ani bir ışık geldi. Bir saniye sonra bunun güvenlik lambası olduğunu anladı. Pencereye gitti ve dışarı baktı. Bahçe ışığa boğulmuştu, her bir çimen tanesi keskin bir şekilde belli oluyordu; siyaha karşı beyaz. Ama ortalıkta tek bir canlı varlık görünmüyordu.

8 Haziran

Vesta için Kutsanmış Gün

Yapılacak en uygun şey, dokuz siyah köpek yavrusunu Hecate'ye kurban etmek. Bu konuda endişeleniyorum çünkü astımım yüzünden tek bir köpeğim bile olmadı. Ve doğru şeyleri yapmayı seviyorum. Sonunda bir kedi öldürdüm. Bunu yapmaktan hoşlanmadım çünkü hayvanlara düşkünüm aslında. Ama kedi yaşlıydı. Penceremin dışında, güneşin altında uyumaya alışmış, sıska siyah bir kedi idi. Sanırım yoksullar evinde yaşayan yaşlı bir kadının kedisiydi. Yine de dün, ev boş kaldığında yavaşça yanına yaklaştım ve boğazını kestim. Çığlık attı ve tırmaladı, ilk olarak başına vurmam gerektiğini anladım. Eh şey, tamdiu discendum est, quamdiu vivas: Yaşıyor ve öğreniyoruz. Onu, çalılara kadar kovaladım, orada kuyruğundan yakaladım ve işini bitirdim. Daha sonra başını, gövdesinden ayırdım. Bu zor bir işti ama evin dışında işi hakkıyla yapabilmemi sağlayan bir balta buldum. Balta, daha sonra da işime yarayabilirdi bu yüzden uygun bir yere sakladım. Lanet olası bir sürü kan aktı. Gerçekten çok fazlaydı. Bir su kovası buldum ve yolu temizledim. Kediye defne ağacının altına gömdüm. Bütün olanlardan sonra çok yorulmuştum ve uzanmam gerekiyordu. Umarım Hecate tatmin olmuştur.

7. Bölüm

Nelson, en sevdiği yerlerden biri olan arabasındaydı, en sevdiği şeylerden birini yapıyordu; bir şüpheliyi sorgulamaya gidiyordu. Elbette Whitcliffe, Sacred Heart Yetimhanesi'nin eski müdürü Peder Patrick Hennessey'ye, "sadece konuşmak için şöyle bir uğramasını," söylemişti. Henüz ortada bir suç yoktu. Henüz Ruth'un iskeletinin cinsiyeti ve yaşı belli değildi. Ama Nelson, yanlış bir şeyler olduğunun kokusunu alacak kadar uzun süredir polisti. Hendeğe ("mezar" saçma geliyordu) bakar bakmaz, o küçük ve garip, zayıf, kıvrılmış cenin pozisyonundaki kemikleri görür görmez, bunu anlamıştı. Onun bir cinayet kurbanı olduğunu biliyordu. Ve eğer kemikler, yine ortaçağa ya da kahrolası Demir Çağ'a aitse bile yine de haklı olduğunu biliyordu. O beden, o çocuk öldürülmüştü.

Nelson'a polislikle ilgili en kötü şey sorulduğunda bazen cevap olarak "koku" derdi. Bu kısmen acımasız bir şaka gibi görünse de daha da acımasız bir gerçeğin ta kendi-

siydi. Kötü adamlar, vahşiler, sıçan gibi yaratıklar kokardı. Genç bir polisken Nelson bir keresinde mahkeme salonundan hapishaneye kadar, pedofiliyle suçlanan birine eşlik etmişti. Bir kamyonetin içinde bu pislikle kilitli kalarak 95 km boyunca yolculuk yapmak, hayatı boyunca yaşadığı en kötü deneyimlerden biriydi. Nelson, adamın onunla konuşmaya çalıştığını hatırlıyordu. Hatta inanılmaz görünse de arkadaşça davranmaya çalışıyordu. “Sakın. Benimle. Konuşayım. Deme.” Daha Manchester’ın eteklerine gelmeden Nelson onunla ağız dalaşına girmişti bile. Ama en çok kokusunu hatırlıyordu. Bu adam, görünüşe göre hapishanede duş almıştı ama kesinlikle *leş gibi kokuyordu*: berbat bir koku, yıkanmamış kıyafetlerin, penceresiz odaların, korkunun ve söylenmeyen saplantıların çürümüş, pis kokusu. O gece eve vardığında Nelson üç kez yıkanmıştı ama zaman zaman, hatta bugün bile, hâlâ o kokuyu alabiliyordu. Şeytanın pis kokusu.

Mekânlar da kokardı. Annesi tarafından öldürülen küçük kızın bedenini bulduğu üst kat banyosu; bir meslektaşının bıçaklanarak öldürüldüğü o arka sokaktaki dağılmış çöpler; o ve Ruth’ın ölü bir kızın cesedini buldukları o terk edilmiş sahil. Belli bir kokuları yoktu ama havada ağır, gizli ve çürümüş bir şeylerin kokusu olurdu.

Ve Nelson, bu inşaat alanının da kokusunu almıştı. Küçük beden, döşeme tahtalarının altına gömülmesinin üzerinden kaç yıl geçtiği önemli değildi, koku hâlâ oradaydı. Bu bir cinayet mahalliydi, Nelson bundan emindi.

Yetimhane 1982 yılında kapatılmıştı; o günden sonra bina bir çeşit konsey ofisi olarak kullanılmıştı. Şimdi Edward Spens, bu alana yetmiş beş lüks apartman inşa etmeyi planlıyordu.

“Yetmiş beş!” Edward Spens bunu ona söylediğinde Nelson içinden tekrar etti. “Yetmiş beş lüks tavşan kafesi.”

Edward Spens, elbette, Nelson ve Clough, polis merkezine dönene kadar çoktan telefon etmişti. Çok dost canlısıydı ve “bir vatandaşlık görevi” gibi şeylerle doluydu konuşması ama yine de Gerry Whitchliffe’le çok iyi arkadaş olduğundan ve şehrin yeni evlere, iş imkânına, kentsel dönüşüme falan filan ihtiyacı olduğundan da bahsetmişti.

“Hayal kırıklığınızı anlıyorum efendim,” dedi Nelson, “ama bir cinayet soruşturması sürdürdüğümüzü anlamanız gerekiyor.”

“Cinayet mi?” Spens şok olmuş gibi görünüyordu. “Ama bu kemikler yüzlerce yaşında olmalı. Genç arkeolog Ted, bana bu arazinin ortaçağa ait bir kilise avlusu olarak kullanıldığını söylemişti.”

“Belki böyle olabilir beyefendi. Üniversiteden Doktor Ruth Galloway, kemikleri inceleyecek. Birkaç güne kadar bana kesin bir tarih söyleyeceğini umuyorum.”

“Bu Doktor Galloway, bunu yapabilecek en iyi kişi mi? Üniversiteden Phil Trent’i tanıyorum. Belki bize... daha uzman birini önerebilir.”

“Doktor Galloway, Adli Arkeoloji Bölümü’nün başkanı,” diye cevapladı Nelson hızlıca, “ve kemikler üzerinde

uzman.” Ruth, her zaman böyle zamanlarda sesinin bir arama köpeği gibi çıktığını iddia ederdi ama şu anda Spens tatmin olmuş görünüyordu.

Spens para kaybediyordu, Nelson, Gatwick’e giden M25’e dönerken düşünüp taşınyordu. Herkes, yükselen emlak piyasası hakkında konuşuyordu. Nelson, ev alıp satan şehirli genç profesyonellerden bahseden TV programlarından nefret ediyordu. Bütün bu “şehirli genç profesyoneller” eninde sonunda negatif eşitliğin altında ezilip doğru yola döneceklerdi. Kendi evi de elbette ipotekle almıştı ama bu umurunda değildi. Nelson bir sosyal konutta büyümüşü. Onun için ipotek, bir saygınlık işaretiydi.

Lakin, Spens, inşaata bir an önce devam etse iyi olurdu; yoksa bu lüks apartmanları satın alacak kimse kalmayacaktı. Lüks! Nelson, bir sürü Alman turistle dolu otobüsü sollarken homurdandı. Bir zamanlar sadece kocaman tek bir ev varken şimdi yetmiş beş tane ruhsuz ayakkabı kutusu olacaktı. Onun lüks tanımı böyle değildi. Aslında bir lüks tanımı yoktu.

Peder Patrick Hennessey, Batı Sussex’te “inzivaya çekilmiş”, bir kilisede yaşıyordu. Telefonda burasının, emekliye ayrılan papazların yaşadığı bir yer olduğunu söylemişti. “İnsanlar buraya, ruhsal bataryalarını yeniden şarj etmek için bir haftalığına ya da birkaç günlüğüne gelirler. Bir pederle konuşup konuşmak istemediklerini sormak için etrafta dolaşırım ve hayır dediklerinde yanlarından ayrılırım.” *Bulabilirsen, güzel bir iş*, diye düşündü Nelson. Güzel bir mayıs sabahıydı, tarlalar canlı ve yemyeşildi, ağaçlar çiçek açmıştı. Güllerle kaplı başka

bir kulübeye doğru giderken Nelson Norfolk'un bu kırsal bölgesini ne kadar çok sevdiğini fark etti. Her şey buradaydı: etrafı çevrili bir tarlada dikilen tek bir meşe ağacı, bir göletin etrafındaki taş kulübeler, muhteşem çerçeveli bir köy manzarasını andıran kibar tepeler. Bu ıssız ülkede en hoşlanmadığı şey olan rüzgârlı ıssızlık, gökyüzünün tehditkâr sonsuzluğu burada yoktu. Yine de burada yaşamak için bir ton paraya ihtiyacınız vardı. Köyler, antika dükkânlarıyla doluydu ve çok az *fast food* satış noktası vardı. Yol boyunca BMW'lerin, Porsche'ların ve parlak Land Rovers'ların slalomlarıyla uğraşmak zorunda kalmıştı.

“Bu yere dayanamıyorum,” dedi Peder Patrick Hennessey neşeli bir şekilde, yürekten bir tavırla Nelson'ın elini sıkmak için düz yeşil çimenlikte yavaş yavaş yürüyordu.

El sıkışmanın gücü, Nelson'ı şaşırtmadı. Onun gibi pederlerle daha önce de karşılaşmıştı; iri yarı, papazdan çok, eski bir boksöre benzeyen kırmızı yüzlü bir İrlandalıydı. Hennessey daha yaşlıydı, Nelson'ın tahminine göre yetmişlerindeydi ve bir asayla yürüyordu ama sağlam bir fiziksel görünümü vardı; omuzları, Nelson'ın omuzları kadar genişti, beyaz saçları asker tıraşı kesilmişti ve burnu da daha önce defalarca kırılmış gibi görünüyordu.

“Neden?” diye sordu Nelson, gül bahçesine bakan loş bir kanepeye doğru yürürlerken.

“Bana çok güzel bir yermiş gibi göründü.”

“Güzel,” dedi Hennessey neşeli bir şekilde “Evet, sanırım öyle. Ama lanet olası bu yer beni çok sıktı. İnsanlar, Tanrı'nın

elini doğada görmekten bahsediyorlar ama bence, bir ağacı görsen bile hepsini görmüş oluyorsun. Şimdi, güzel bir bina gördüğümde Tanrı'nın insanoğluna o binayı inşa etmek için nasıl bir akıl verdiğini düşünüyorum, bu da kutlamaya değer bence. Londra'daki Gherkin'i gördünüz mü? Şiir gibi.”

“Ben şahsen şehir çocuğuyum,” dedi Nelson dikkatli bir şekilde, “ama binalar, açıkçası Tanrı'yı düşünmemi sağlamıyor.”

Hennessey, ona gerçekten dik bir bakış fırlattı. Yanık ve kırış kırış yüzündeki gözleri çok açık maviydi. Ve el sıkışı gibi gözleri de pek nazik değildi

Kanepeye oturdu ve bir bacağını, öne doğru dümdüz uzattı. “Ee Dedektif Şef Nelson, benimle SHY hakkında konuşmak istediğinizi söylemiştiniz.”

Sacred Heart Yetimhanesi, diye düşündü Nelson sessizce. Kısıltmalardan nefret ederdi. Whitcliffe ise tam tersine se-verdi.

“Evet,” dedi kaba bir şekilde. “Belki biliyorsunuzdur, yetimhane arazisi yeniden restore ediliyor. Plana göre bir sürü lüks apartman inşa edilecek.”

“Aman Tanrım.”

“Ve inşaat sırasında bir keşif yapıldı. Bir beden. İskelet bozulmamış bir şekilde, kapının altına gömülmüş. Bir çocuğa ait gibi görünüyor.”

Nelson durdu. Birçok polisin bildiği gibi sessizlik, bilgi almanın en iyi yoluydu.

Ama görünüşe göre Hennessey de bu hileyi biliyordu.

Soğuk, açık mavi bakışları Nelson'a kitlenmişti. Birkaç saniye boyunca hiç kimse konuşmadı. Yaşlı bir çift yanlarından yürüyerek geçti ve gülle kaplı kemer altında kayboldu.

"Kemikleri inceliyoruz," dedi Nelson, yenilgiyi kabul ederek. "Evden daha eski olmaları da mümkün elbette."

"Anladığım kadarıyla orası antik bir alan," dedi Hennessey, "Bir zamanlar orada bir kilise olduğunu şurada burada duyardım. Cüzzamlıları iyileştirmekle ünlü olduğunu biliyorum."

Bir kilise. Arkeologlar da orada bir kilise avlusu olduğunu söylemişti, elbette bir kilise de olması gerekliydi. Ve Hennessey'ye göre bu kilise, önemli bir unsur da olabilirdi.

"Adli tıp arkeoloji ekibimiz," dedi Nelson, bunun Ruth, İrlandalı Ted ve Trace'i tarif etmek için en uygun yol olduğunu düşünerek, "mezarın daha yeni bir tarihte kazılmış olduğuna inanıyor. Belki de kapı oraya yerleştirilirken."

"Ev, benim zamanımda bile eskiydi," dedi Peder Hennessey ılımlı bir şekilde. "Ama sanırım, siz bedenın oraya henüz hafızalarda taze bir zamanda gömüldüğünden şüpheleniyorsunuz."

"Hiçbir şeyden şüphelenmiyorum," dedi Nelson. "Sadece, sizin müdürlük yıllarınızda herhangi bir çocuğun kaybolup kaybolmadığını merak ediyorum. Ya da buna benzer bir şey," diye ekledi, bir duraksamadan sonra.

Hennessey ayağa kalktı. "Haydi yürüyelim," dedi. "Çok uzun süre oturursam her yerim tutuluyor."

Kemer ve çiçek yatakları arasında yürüdüler. Hennessey, elini kadifemsi çiçeklerin arasında dolaştırıyordu. "Aptal şey-

ler,” dedi. “Çiçeklerin önemini asla göremiyorlar.”

Nelson, yeniden sessizlik hilesini kullandı ve bu sefer başarılı oldu. Birkaç yüz metre sonra Hennessey, “Şunu düzeltelim Dedektif Şef, ben oradayken SHY’de hiç cinsel istismar olmadı. Herkese sorabilirsiniz. Eski sakinlerimizden birçoğuyla hâlâ görüşüyorum. Bizimle geçirdikleri zamanlara dair iyi hatıraları var. Katolik bir papaz gördüğünüzde onu cinsel istismarla suçlamanın moda olduğunu biliyorum ama bu sefer boşuna çabalıyorsunuz.” Durdu, alçak, taş bir duvarın üzerinde uzanan gül bahçesinden, canlı pembe bir gülü kokladı. “Yine de...”

Artık sadede geliyoruz, diye düşündü Nelson, yüzünü ifadesiz tutmaya dikkat ederek.

“Yine de...” Hennessey içini çekti. “Ben müdürken iki çocuk kayboldu. Bir kız ve bir oğlan. Geniş çaplı bir arama yapıldı ama onları asla bulamadık. Zaman zaman merak ederim...” Sesi çökmüştü.

“İsimleri neydi?” Nelson, defterini çıkardı.

“Black. Martin ve Elizabeth Black.”

“Yaşları?”

“Martin on iki, Elizabeth beş yaşındaydı.”

Beş. Nelson, duvarın altında yatan küçük iskeleti düşündü.

“Ne zaman kayboldular?”

“70’lerin başında, sanırım 1973’tü.”

“Neden kaçtıklarına dair bir fikriniz var mı?”

Hennessey, tekrar yürümeye başladı. Gül bahçesinden ayrıldılar ve yapay bir gölete doğru uzanan tepeye tırmanmaya

başladılar. İnsanlar, su kenarındaki banklarda oturuyordu ama hiç kimse konuşmuyordu. *Belki de hepsi dua ediyordur*, diye düşünüldü Nelson. Bu yeri gerçekten ürkütücü bulmaya başlamıştı.

“Martin, parlak bir çocuktı,” dedi Hennessey, “çok parlak bir çocuk.” Anneleri ölmüştü ve Martin, İrlanda’ya dönen babalarını bulma konusuna takmıştı. Hepimiz, çocukların oraya gittiğini varsayıyorduk ta ki babalarıyla konuşup çocukların nerede olduğuna dair tek bir fikri olmadığını öğrenene kadar. Adam hangi günde olduğumuzu bile bilmiyordu. Korkunç durumda bir alkolikti ama polis, onun yanlış bir şey yaptığından şüphelenmedi.”

“Ve davayı kapattılar mı?”

“Eninde sonunda... Araştırmayı sürdürmesi için özel bir dedektif tuttum ama hiçbir sonuca ulaşamadı. Ve elbette biz de dua ettik.” Gerçekten üzgün bir biçimde gülümsedi.

“Onların... kaçırıldıklarından hiç şüphelenmediniz mi?”

Hennessey, ona kızgın bir şekilde baktı. Hemen hemen aynı boydaydılar. “Belki bir yabancının olabileceğinden şüphelendim... Ama eğer SHY’den herhangi birini kastediyorsanız... Asla! Çocuklara tapıyorduk. Küçük Elizabeth... o bir melekti.”

Ama Martin değildi, diye şüphelendi Nelson. Yüksek sesle, “Ayrıntıları araştıracağız. Teşekkür ederim peder, çok yardımcı oldunuz,” dedi.

Otoparka döndüklerinde Hennessey, “Bir çocuk iskeletine benzediğini söylemişsiniz. Çocuğun kaç yaşında olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Nelson. “Kemikler hâlâ toprağın içinde, bu yüzden tam olarak kemikleri inceleyemedik. Ve ayrıca baş kayıp.”

“Kayıp mı?”

“Evet. Bunun nedenini bilmiyoruz.”

“Dünya, garip ve zalim bir yer Dedektif Şef.”

“Kesinlikle öyle.”

Nelson’ın arabasına ulaştılar ve peder, elini uzattı. Sertçe el sıkıştırlarken Hennessey, “Bir Katolik olduğunuza inanıyorum Dedektif Şef,” dedi.

Nelson, elini indirdi. “Nasıl bildiniz?”

Hennessey, sevimli bir şekilde gülümsedi. “Beni ‘peder’ diye çağırdınız. Sadece ‘peder’. Katolik olmayan biri, Peder Hennessey, hatta şımarıkça Peder Patrick demeyi tercih eder.”

“Yıllardır kiliseye gitmiyorum,” dedi Nelson.

“Tanrı’dan tamamen vazgeçme,” dedi peder, hâlâ gülümseyordu. “Her zaman aniden ipini çeker. Tanrı seni korusun evladım.”

Polis merkezine döndüğünde Nelson, bin bir güçlkle *Google*’a “aniden ipini çeker” yazdı ve G.K. Chesterton’dan bir alıntı çıktı karşısına: “Onu, görünmez bir kanca ve onun dünyanın sonuna kadar dolaşmasına yetecek kadar uzun fark edilmez bir iple yakaladım ve ipini aniden çekerek onu geri getirdim.”

“Saçmalık,” dedi Nelson, bilgisayarı kapatırken.

8. Bölüm

Woolmarket'teki kazı alanında, buldozerlerin arasında Ruth kazı yapıyordu. Neredeyse transa geçmiş bir halde çalışıyordu. Güneş sırtını ısıtıyordu ve uzaklarda Ted ile Trace'in, geçen geceki futbol maçı hakkında konuştuklarını duyabiliyordu. Ruth'a kalırsa, onlar başka bir gezegende gibiydiler. Bütün dikkati, kapı eşiği altındaki iskeletteydi. Kemiklerin altındaki alanı düzeltmişti, bu yüzden belkemiği görünüyordu. Vücut büzülmüş, dizler kıvrılmış, kollar da bacakların etrafına dolanmıştı. Başın, orada olmadığı artık belirgindi ancak ölüm nedeninin başın kesilmesi olup olmadığını söylemek için önce Ruth'un kemikleri incelemesi gerekiyordu.

Dikkatli bir şekilde hendekten çıktı ve iskeleti, farklı bir açıdan fotoğrafladı. Ölçüm direkleri, kemiklerin yanında duruyordu. Beden, bükülmüş haliyle, bir metreden daha kısaydı. *Bir çocuk bedeni*, diye düşündü Ruth, yine de çok dikkatli olması gerekiyordu. Büyümesi durmuş bir yetişkin

de olabilirdi; cevabı ancak kemikler verecekti.

Bir otopsi yapılmalıydı; insan kalıntılarında bu işlem standarttı. Aynı zamanda Ruth, kemikleri de inceleyecekti. Bu sürece alışmıştı ama bundan hoşlanmıyordu. Steril atmosferi, patologların yaptığı sıradan şakaları, formaldehit ve antibakteriyel jel kokusunu sevmiyordu. Erik'in her zaman söylediği şeyi hatırladı: "Toprak çok nazik. Bizi korur, bize sığınak verir; bu yüzden ona dönmeliyiz." Ruth, kemikleri nazikçe topraktan çıkardı ve bunu yaparken suçlu hissetti. Erik, bir zamanlar Ruth'un dünyada en çok takdir ettiği insandı ama Saltmarsh davası, Erik'i ve onun birçok şeyi farklı açılardan görmesine neden olmuştu. Erik ölmüştü, külleri koyu renkli bir Norveç gölüne savrulmuştu ve Ruth'un yapması gereken bir işi vardı. Ortaya çıkan göğüs kafesinin üzerindeki toprağı süpürdü. Bir yetişkindeki pelvis ve kaburga kemikleri; bedenin cinsiyeti hakkında bilgi verirdi. Ergenlik öncesi bir bedende ise bunu kestirmek neredeyse imkânsızdı. Kireçli toprakta ortaya çıkmaya başlayan bu iskelet, yürek burkan bir şekilde küçüktü.

"Nasıl gidiyor?" Bu İrlandalı Ted'di, hendeğin ağzında Bay Punch* gibi dikiliyordu.

"Çok kötü değil. İskelet, neredeyse ortaya çıktı. Birkaç düzenleme daha yapmam gerekiyor."

"Bir şeyler bulduk. Görmek ister misin?"

Ruth doğruldu. Bazen çok hızlı hareket ettiğinde bayılacak gibi hissediyordu ama bugün mucizevi bir şekilde iyi görünüyordu. Belki de bu, o ünlü ikinci üç aylık süreydi,

* Ünlü bir İngiliz kukla gösterisindeki ana karakter. (e.n.)

kitaplara göre bu dönemde “çiçek açmış” gibi görünür, korkunç bir enerjiye sahip olur ve cinsel bir dürtüyle yenilenirmişsiniz. *Kulağa komik geliyor*, diye düşündü Ruth, Ted’i labirent duvarlara ve hendeklere doğru izlerken. Ne olursa olsun bir şeyleri iple çekmek güzeldi.

Evin arka tarafında bazı ek binalar hâlâ ayakta idi, kapıları çılgın bir biçimde asılı kalmış, pencereleri paramparça olmuştu. Ayrıca hâlâ birkaç kırık paneli olan koruyucu, ahşap, çerçeve iskeleti de oradaydı. Ruth oradan geçerken bir işçi sistematik bir şekilde camı parçalıyordu. Tek pencerede kırmızı, mavi ve sarı renge sahip mozaik bir cam bulunuyordu. Cam kırıkları, Ruth’un ayaklarının dibine gökkuşağı gibi saçıldı.

Ted’i, ek binaların dışına ve meydana kadar takip etti. Burada hızlıca yeni birkaç bina inşa ediliyordu; tuğla ve alçı paneller düzenli kareler halindeydi. Uzun bir kapı iskeletine doğru adım attı, cam tuzla buz olmuştu; dallarında eskimiş bir halat asılı olan ağacın yanından geçti. Bir salıncak mıydı? Çamura doğru giden patikanın kaldırım taşları kırık. Çimento karıştırıcıların sesi, kulakları sağır ediyordu.

Ruth’u yönlendirilen Ted, arazinin sınırları boyunca, yüksek çakmaktaşı duvarın yanında birkaç yeni hendek kazmıştı. Bu hendeklerden birinde Trace ayakta duruyordu, önünde “Katil Barbie” arması olan pembe bir tişört giymişti.

Ruth, hendeğe baktı. Humuslu toprağın altında minicik bir iskelet belirmişti. Ancak bu kez gördüğü pek insan iskeletine benzemiyordu.

“Bu da ne?” diye bağırdı Ruth, makine seslerinin arasında.

“Sanırım bir kedi,” dedi Ted.

“Hayvan mezarlığı mı?”

“Belki de, ancak başka hayvan kemiği göremedim.”

Buranın bir kilise avlusu olduğu varsayılrsa da başka insan kemiği bulamamış olmaları şaşırtıcıydı. Saha arkeologları bunun hayal kırıklığı yarattığını söylüyordu. Belki de bu alan, muhafazakârlar tarafından temizlenmişti. Tahrip ettikleri ilk arkeolojik alan bu olmazdı. Ruth, çamurun içinde ışıldayan kemiklere baktı. Kuyruğunun şeklinden bunun kedigillerden olduğuna kanaat getirmişti.

“Evcil bir hayvan mı?” diye önerdi, Flint’i düşünerek.

“Evet...” dedi Ted, onun tarafına bakarak. “Sadece...”

“Ne?”

“Başsız.”

“Ne?”

“Başı yok. Trace ile bundan eminiz.”

Ruth, tekrar kemiklere baktı. Omurgayı ve ayakların etrafına düzgünce dolanmış kuyruğu görebiliyordu ama... baş yoktu.

“Kayda geçirelim,” dedi. “Kemikleri, laboratuvara götüreceğim.”

“Bir sonraki adımda ne bulacağımızı merak etmiyor musun?” dedi Ted neşeli bir şekilde. “Başsız bir atlı mı?”

Ted’in iyi bir mizah anlayışı var, diye düşündü Ruth, kendi hendeğine dönüp yeniden işe girişmişti.

Öğleden sonra Clough ortaya çıktı. “Patron, eskiden bu yeri işleten papazla görüşmek için Sussex’e gitti,” diye açıklama yaptı.

“Suçu sapık rahibe atmak,” dedi Ted, matarasından bir yurdum alarak, “iyi fikir.”

Ruth diğerleriyle birlikte çay molasındayken yakalandığı için utanmıştı ama Clough da Trace’in uzattığı bisküviyi ve Ruth’un uzattığı bir bardak kahveyi alarak onlara katılmıştı. Hâlâ açık siyah fonun üzerinde kırmızı desenlerin olduğu bir duvar kâğıdıyla kaplı, alçak duvarın üzerine oturdular.

“Patron, aslında solakmış,” dedi Clough. “Bunu biliyor muydunuz?” diyerek Ruth’a döndü.

“Sol ne...? Ha, bir Katolik demek istedin. Hayır. Nerden bileceğim ki?” Clough’un, Nelson’ı çok iyi tanıdığını düşünmesini istemiyordu.

“Eskiden burada çalışmış başka insanlar da bulduk. Sıradan insanlar, rahibe ya da papaz değiller. Hatta burada ika-met etmiş olanların bile izini bulduk. Bütün bu durumları değerlendirmek çok zor bir iş olacak.”

“Fazla mesai ücreti almayacak mısınız?” diye sordu Ruth soğuk bir şekilde.

“Oh evet,” diye mırıldandı Clough. “Fazla mesai için Tanrı’ya şükür. Neyse, iskelet hakkında daha fazla bir şeyler buldunuz mu?”

“Hayır,” dedi Ruth sabırla. “Dün de açıkladığım gibi kemikleri oradan çıkarmadan önce bağlamı dikkatlice incelemem gerekiyor.”

“Bu ne kadar sürer?”

“Yarın bitireceğimi umuyorum. Bütün kemikleri ve toprak örneklerini poşetleyip kayıt altına alacağım.”

“Bu süre çok uzun değil mi? Sadece birkaç kemik.”

“İnsan vücudunda iki yüz altı kemik vardır,” dedi Ruth kızgınca, “bir çocuk bedeninde ise üç yüz.”

“Oh, peki.” Clough ayağa kalktı, üzerindeki tozları silkeledi (Nelson gibi, sade kıyafetler giymişti; Nelson çok daha sade giyinirdi). “Çiftliğe dönsem iyi olacak. Şeytan azapta gerek.”

Clough gibi adamlar için klişe bir laftı ama Ruth, hendeğine çalışmaya döndüğünde bu sözlerin, zihninde yankılandığını fark etti. Şeytan azapta gerek. Bu kemikler huzur içinde miydi? Şimdi, onları rahatsız mı ediyordu? Burada birçok yıl önce şeytani bir şeyler mi olmuştu? Birileri, bu çocuğu öldürmüş müydü? Peki ya kediyi?

Şeytan azapta gerek. Cathbad, bu yerin şeytani hatıralar taşıdığını söylemişti. Bu alan; yarısı yıkılmış Gotik duvarlarıyla, görkemli kemerleriyle, merdivenleri ve hiçbir yere açılmayan kapılarıyla yeterince garipti. Cathbad, ayrıca ölüleri rahatsız etmek, geçmişe burnunu sokmak konusunda Ruth’un dikkatli olmasını da söylemişti. Ama bu Ruth’un mesleği idi. Bir adli tıp arkeoloğuydu. Toprak dokusu içinden bedeni ortaya çıkarmak ve kemiklerden ipuçları toplamak

onun işiydi. Bütün bunlar çok gerçektir ve bundan daha heyecan verici bir şey yoktu.

Yine de, ışıklar solmaya başlayıp, Ted ve Trace, aletlerini topladıktan sonra Ruth da onlarla birlikte gitti. Mantıklı olmak başka bir şey, hava karardıktan sonra kazı alanında kalmak başka bir şeydi.

9. Bölüm

“Sacred Heart Yetimhanesi’nde ne kadar kaldınız?”

“Üç yıl. Oraya on üç yaşındayken gitmiştim. On altı yaşında ayrıldım. Peder Hennessey, bana bir çıraklık ayarladı. Gerçekten her şeyimi ona borçluyum.”

Bunları söyleyen adam, kırklı yaşlarında, ılımlı görünen biriydi; Nelson’a bakarak gülümsüyordu. Peder Hennessey’nin nezaketine şükranlarını sunan, yetimhanenin eski sakinlerinden üçüncü kişiydi. Yarım saat önce Clough’un söylediği gibi; belki de bu oğlanların hepsinin beyni yıkanmıştır.

Nelson ve Clough, yetimhanede eskiden kalanlarla görüşürken, Nelson’ın ekibindeki Dedektif Danışman Judy Johnson da yetimhanede çalışmış olan ve şimdi de Southport’taki yaşlılar evinde kalan Rahibe Immaculata’yla görüşmeye gidiyordu. Nelson Southport’tan, Clough da rahibelerden nefret ettiği için bu ziyarete bir “kadın eli”nin değmesine karar vermişlerdi.

“Bay Davies,” Nelson öne doğru eğildi, “sizin zamanınızda yetimhanede, mahkumlara... pardon, orada ikamet edenlere kötü davranılıyor muydu?”

“Hayır, asla,” diye cevap verdi David. *Çok çabuk cevap verdi*, diye düşündü Nelson.

“Peki ya fiziksel ceza?” diye sordu Clough. “70’lerde buna çok rastlanıyordu.”

“Hayır,” dedi Davies sakince. “Peder Hennessey, iyiliğe inanıyordu.”

“Peki ya rahibeler? Onlar katı mıydı?”

David düşündü. “Katıydılar, evet. Fiziksel şiddet göstermediler ama bazıları çok keskin dilliydi. Birkaçı nazikti. Rahibe James. Rahibe Immaculata. Ama diğerleri... iyi kadınlardı fakat nazik değillerdi, ne demek istediğimi bilirsiniz.”

“Peki, kötü davranışlar nasıl cezalandırılırdı?” diye ısrar etti Nelson.

Davies gülümsedi. “Şey, gerçekten kötü davranışlar için Peder Hennessey’ye gönderilirdiniz ama genellikle bu, her şeyden çok bir görev gibi olurdu. Sizi, dolapların temizlenmesine yardıma ya da mutfak bahçesinin süpürülmesi gibi görevlere gönderirdi. Yetimhanedeki en mutlu anılarımdan birkaçı, bahçede çalışmakla ilgilidir.”

Nelson içini çekti ve taktik değiştirdi. “Black adında iki çocuğu tanıyor muydunuz? Martin ve Elizabeth Black.”

Davies kaşlarını çatı. En uygun tabirle; yüzü asılmış, endişelenmişti. Yüzü, pozitif bir şekilde düşünceliydi. “Evet,”

dedi sonunda, “kayboldular. Ben yetimhanceye geldikten kısa bir süre sonra. Martin, benden bir yaş küçüktü. Hatırladığım kadarıyla çok akıllıydı.”

“Kayboluşları hakkında bir şeyler hatırlıyor musunuz?”

“Eh, o zaman büyük patırtı kopmuştu. Günün sonunda özgür bir saatimiz olurdu ve hatırladığım kadarıyla ben hep Martin’le konuşurdum. Futbolcu kartları toplama ve koleksiyon defterlerimize yapıştırma modası vardı. Elizabeth de oyuncak hayvanlarla oynardı. Sanırım oyuncak bir köpeği vardı. Onu gittiği her yere götürürdü. Bir süre sonra ortadan kayboldu ve Martin de onu bulmaya gitti. Bu onu son görüşümdü. Daha sonra rahibelerden biri uyku zamanı zilini çaldı ve bir daha hiç görünmediler.”

“Daha sonra ne oldu?”

“Peder Hennessey, onları aramaya çıktı. Daha sonra polisi çağırdı. Sorgulandığımı hatırlıyorum, en son Martin ve Elizabeth’i ne zaman gördüğümü sordular. Birkaç hafta boyunca polis etrafı araştırdı, herkesi sorguladı. Rahibe Immaculata’nın sinirlendiğini hatırlıyorum çünkü tespih duası ederken dersi bölmüştü polisler. Daha sonra her şey normale döndü. Hâlâ Martin ve Elizabeth için dua ediyorduk ama onlar hakkında hiç konuşmuyorduk. Unutmuştuk onları. Çocukların nasıl olduğunu bilirsiniz.”

“Polis yetimhanedeyken onların yetimhanenin altını da araştırdığını hatırlıyor musunuz? Kazdığını?”

“Hayır,” dedi Davies yavaşça. “Kazı yaptıklarını hatırla-

mıyorum.” Aniden canlandı. “Bütün bunlar ne hakkında? Bir ceset mi buldunuz?”

“Bunu söylemeye yetkim yok,” dedi Nelson.

“Oraları yıkıyorlar, değil mi?” dedi Davies. “Geçen gün kazı alanının yanından geçtim.”

“Restore ediliyor, evet.”

“Bu bir ayıp. Orası sevimli bir evdi. Bir pansiyon gibi olduğunu düşünürdüm her zaman.”

“Evet.” Nelson, Clough’a baktı. “Bay Davies, kazı alanına gelip etrafa bakmaya hazır mısınız? Belki bize bir şeylerin yerini söyleyebilirsiniz. Hangi oda hangisiydi gibi şeyler işte.”

“Tabii,” dedi Davies, “bundan mutluluk duyarım.”

Gitmek için ayağa kalktı, her iki polisle de tokalaştı. Clough, kapıda “Peder Hennessy’nin size bir çıraklık ayarladığını söylemişsiniz. Bu neyle ilgiliydi?” diye sordu.

Kevin Davies gülümsedi, yüzündeki kırışıklıklar arttı. “Oh, bildiğinizi sanıyordum. Ben bir cenaze levazımatçısıyım.”

Judy Johnson, Soutport’un denize nazır tarafına doğru bir tekerlekli sandalye itiyordu. Gelgit çekilmişti ve kumlar, uzaklarda altın, gümüş ve beyaz renkte parlıyordu, ağlar ve kovaların minik şekilleri benek benek görünüyordu. Bu manzaraya bakarken üç koşu atı görüş açısına girdi, boyunlarını sanki gemleriyle savaşıyorlar gibi kıvrıyorlardı, kumlar arkalarında uçuşuyordu. Judy, bir saniyeliğine durdu ve Rahibe Immaculata ona dönerek, “Kızıl Rom burada pratik yapardı. Onu tanıyor musun?” dedi.

“Hayır.”

“1976’da onun için bahse girmiştim. O yıl ikinci oldu. Her zamanki gibi.”

“Fark mı yedi?” diye sordu Judy, bir bahisçinin kız kardeşiydi.

“Hayır, burun farkıyla. Her zamanki gibi.”

Atlar artık dörtmala koşuyorlar, kumların üzerinde neşeyle seğirtiyorlardı; yeleleri ve kuyrukları uçuşuyordu. Jokeyleri, boyunlarına asılmıştı, havada dengede duruyor gibiydiler. Judy eskiden jokey olmak isterdi. Erkeklerle ilgilenmeye başlamadan önce.

Yaşlılar evi, yaşlı rahibelere bakan bir rahibe manastırındı. Sorumlu rahibe, Judy’ye rahibe Immaculata’yı “bir yürüyüş” çıkarmasını önermişti.

“Bu şekilde, o biraz temiz hava alır ve siz de biraz mahremiyet elde etmiş olursunuz.” Bu iyilik ve kesin otorite karışımı, Judy’ye kendi okul (manastır) günlerini hatırlatmıştı.

Judy, bir bankın yanında durdu, tekerlekli sandalyenin frenlerini yerleştirdi ve yaşlı rahibenin yanına oturdu. Polis kayıtlarından rahibe Immaculata’nın (gerçek ismi Orla McKinley) yetmiş beş yaşında olduğunu biliyordu ama saçlarını örttüğü başlık ve yüksek boyunlu kıyafet alışkanlığı, yaşının bütün izlerini kapatıyordu. Yüzü de neredeyse kırışıkızsıydı, mavi gözleri hâlâ keskindi. Sadece, Southport iskelesini işaret eden elleri, sahibinin yaşını ele veriyordu. Bu, bir büyükanne-nin eliydi, kemikli ve deforme olmuş.

“Rahibe Immaculata,” diye söze başladı Judy, “1960’tan

1980'e kadar Sacred Heart Yetimhanesi'nde çalışmışsınız."

"Çalışmadım, bu ilahi bir görevdi," dedi rahibe keskince,

"Kusura bakmayın. Peki yetimhanede kalıyor muydunuz?"

"Evet."

"Yetimhane nasıl bir yerdi?"

Rahibe Immaculata sessizdi, kilometrelerce uzanan solgun kumsala bakıyordu. Ama Judy, ellerinin yavaşça titrediğini fark etmişti. Yaşlılıktan mı? Halsizlikten mi? Yoksa korkudan mı?

"Güzel bir evdi. Sevimli bahçeler... Kötü şeylerin olacağını hayal edemeyeceğin türden yerlerdendi."

Judy nefesini tuttu. Konuyu dağıtmamalıydı. Patron, bir sonuca ulaşmasını umuyordu. Büyük ihtimalle rahibeyi satanistlikle suçlayacak ve öğle yemeğinden önce geri dönecek olan Clough yerine onu göndermesinin nedeni buydu.

"Ne tür kötü şeyler?" diye sordu nazikçe.

Rahibe ona hızla baktı, gözleri kısılmıştı.

"İki çocuk ortadan kayboldu. Bu, sizin için yeterince kötü değil mi?"

"Martin ve Elizabeth Black mi?"

"Evet. Ortadan kayboldular. Yok oldular. Havanın içinde."

Judy ürperdi. Bu kulağa bir peri masalı gibi geliyordu ve her zaman bu tür şeyleri korkutucu bulurdu. İki çocuk ormana gider ve güm! Bir kurt tarafından yenebiliyor, kandırılıp zencefilli çörekten bir eve götürülüyor ya da yakın bir kadın aile

dostu tarafından zehirli elma veriliyorlardı. Yok oluyorlardı. Havanın içinde.

Sesini, iş bilir bir tona getirmek için uğraştı. “Martin ve Elizabeth’i ne kadar yakından tanıyordunuz?”

Rahibe Immaculata, onun temkinli yaklaşımını anlamış gibiydi. “Martin’in öğretmeni idim,” dedi. “Küçük çocuklarla pek işim yoktu. O görev, Rahibe James’indi, Tanrı ruhunu korusun. Ama Martin’i hatırlıyorum. Peder Hennessey, ona dünyayı öğretti ama o her zaman hata yapıyordu bana göre.”

“Nasıl?”

“Çok akıllıydı. Tarihle çok ilgiliydi. Gladyatörler, dinozorlar, bu tür şeyler. Bilimle de ilgiliydi. Her zaman inanılmaz deneyler yapmaya çalışıyordu. Peder Hennessey, onu cesaretlendiriyordu, hatta ona bodrumda bir laboratuvar bile yapmıştı. Okuması için kitaplar verirdi. Ama o, zekâsını sorun çıkarmak için kullanan türde bir çocuktü. Her zaman sınıfta sorular sorardı. Kutsal Ruh ve Meryem Ana hakkında günahkâr sorular sorardı.” Başını, saygılı bir refleksle salladı.

“Peder Hennessey bu konuda ne düşünüyordu?”

“Onun adına bahaneler buluyordu. Bu çocuklar, yaşamlarına trajik bir şekilde başlamıştı. Anneleri ölmüştü. Tek akrabaları, İrlanda’daki alkolik babalarıydı. Martin her zaman babasından bahsederdi, onu bir tür kahraman olarak anlatırdı. Bu yüzden kaybolduklarında belki İrlanda’ya gitmiş olabileceklerini düşündük.”

“Bu bir anda mı oldu, yani kaybolmaları?”

“Şey, Martin’in bir şeyler planladığını düşündük. Hafta-

larca yiyecek çalmıştı. Peder Hennessey bunu biliyordu ama çocuğun üstüne gitmek istemedi, ta ki aklında ne olduğunu anlayana kadar. Bence bu yaptığından daha sonra pişman oldu.”

“Siz ne düşündünüz?” Judy’nin deneyimlerine göre, herkes fikrinin sorulmasından hoşlanırdı ve rahibeler de bu kurala dâhil gibi görünüyordu.

“Ben, onun iyi bir dayaağı ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Ama Peder Hennessey bunu yapmadı. Fiziksel ceza asla yoktu, bu kuraldı. Küstahlığı için kulağını çekmek bile yoktu. Ben zamanımdaki kurallar gibi değildi.” Bir dakika için derin düşüncelere dalarak alt dudağını ısırđı.

“Martin Black’in sorunlu olduğunu Peder Hennessey’ye söyledim ama dinlemedi. Sadece çocuğun sevgiye ve ilgiye ihtiyacı olduğunu söyledi. Sevgi ve ilgi! Bak, onu nerelere getirdi. Küçük, masum kız kardeşini de alarak kaçtı. Muhtemelen kendilerini öldürttü.”

“Böyle olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu Judy.

Rahibe Immaculata bir an için sessiz kaldı ve Judy, ellerinde bir tespih olduğunu fark etti. Eklemleri parmakları arasında boncukları döndürüyordu. “Evet, sanırım böyle oldu. Dünya, çocuklar için tehlikeli bir yer.”

“Peder Hennessey ne düşünüyordu?”

Rahibe Immaculata, yüzüne baktı, mavi gözleri açıkça şaşkıındı. “Hâlâ anlamadım mı kızım? Peder Hennessey bir azizdir. Ve azizler, geri kalanlarımız için birçok soruna neden olabilir.”

10. Bölüm

Ruth, kemikleri ortaya çıkarmıştı. İskelet tamamen korunmuştu, bütün açılardan fotoğrafını çekti ve taslağını çıkardı. Artık Ruth'un işi, kemiklerin kendisini çıkarmaktı böylece otopsi için götürebilecekti. Soğukkanlı bir şekilde hareket etti, her bir kemiği etiketli torbalara koydu ve daha sonra, hesaplama yaparak ve her bir parçanın görünüşüne bakarak "iskelet listesi" olarak adlandırdığı kâğıttan kontrol etti. Saygı ve özen, öğrencilere söylediği şey de buydu. İnsan kemikleri, ne kadar eski olurlarsa olsunlar, bedeninize gösterdiğiniz saygıyla yaklaşmanız gereken şeylerdir. Kazı, bir gün bitebilir bu yüzden hiçbir parça kayıp ya da çalmış olmamalı. Her bir kemik korunmalı, kaydedilmeli ve kurtarılmalı. Ruth, Bosna'daki savaş alanları dâhil birçok iskeletin birbirine karıştığı kazı alanlarında çalışmıştı. Daha sonraki ayırma ve kaydetme süreci, çok zor olmuştu. Ama bu sadece bir iskeletti, bir küçük beden. Ruth, kemikleri şefkatle kavradı; büyük saygı duyuyordu.

İrlandalı Ted de kedinin kemiklerini toparlamıştı. Eve giderken Ruth, kemikleri laboratuvara bırakacaktı. Ne kedi ne de insan kafası bulunmuştu.

“İyi günler.” Ses o kadar yakından gelmişti ki Ruth yerinden sıçradı. Yukarı baktığında kendi yaşlarında, pamuklu bir tişört ve keten pantolon giymiş, iyi görünümlü bir adam gördü. Onunla birlikte hasır şapka takmış başka bir adam daha vardı. Ruth doğruldu, elleriyle gözlerini korudu.

Genç adam, hendeğe atlayacak gibi çömeldi. Ruth korktu. Birçok arkeolog gibi o da hendeğin, tertemiz kalmasını seviyordu. Birilerinin hendeğinde olması, evinde davetsiz misafirlerin yürümesi gibiydi.

“Durun!” dedi aniden.

Adam, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Hendeğin içine girmemelisiniz,” dedi Ruth, sesini nazik tutmaya çalışarak. “Burayı kirletirsiniz.”

Adam doğruldu. “Tanıştırılmadık,” dedi, sanki tanışıyor olmak bir fark yaratacakmış gibi. “Ben Edward Spens.”

Şimdi anlaşıldı. Meşhur Edward Spens, Ruth’un hendeğinin, diğer kazı alanının olduğu gibi kendisine ait olduğunu düşünüyordu.

“Ruth Galloway.” Ruth, kendini ona gülümsemek için zorladı. Bu kadar aşağıda olmanın dezavantaj olduğunu hissediyordu.

“Bunlar da şu çok can alıcı kemikler.”

Can alıcı, diye içinden tekrarladı Ruth. Bu, bulguyu betimlemek için komik ama uygun bir tanımdı. Spens’in zeki

gözlerinin, yüzüne sabitlendiğini gördü. Çok fazla şey söylememe konusunda dikkatli olmalıydı.

“Bu o iskelet, evet.”

“Ve kaç yaşında olduğuna dair bir fikriniz var mı?”

“Henüz yok. Belki dolguda bir şeyler bulabiliriz.”

“Dolgu mu?”

“Mezar,” dedi Ruth, sözcüğün ne kadar duygusal olduğunu düşündü. Ama buldukları şey buydu: bir bedenin gömüldüğü bir mezar. “Tuğlalar ya da çanak çömlekler bulabiliriz,” diye açıkladı. “Sanırım bir şişenin kırık parçasını gördüm. Bunun tarihi belirlenebilir. Ve radyokarbon tarihlemesi yapılacak, yine de bu, yeni tarihli bir iskeletle uğraşılıyorsa daha az fayda sağlar.”

“Radyokarbon tarihleme tam olarak neleri içeriyor?” Edward Spens, yakışıklı bir şekilde gülümsedi.

“Kemiklerdeki karbon miktarını test ediyor. Hayattayken karbon 14 alıyoruz. Öldüğümüzde bu alım duruyor. Kemiklerin karbon 14 almayı ne zaman bıraktığını hesaplayarak iskeletin yaşını hesaplayabiliyoruz.”

“Büyüleyici. Bu, ne kadar doğru oluyor?”

“Yüzde artı veya eksi beş.” Daha sonra açıkça pes ederek, “Diğer faktörler de karbon tarihini etkiliyor ama bir yüz yıl kadar kestirebiliyoruz,” diye ekledi.

“Bir yüz yıl! Pek de kesin değilmiş.”

“Başka göstergeler de var,” dedi Ruth, açıkça kızmıştı. “Örneğin yeni tarihli kemikler, hâlâ kan pigmentleri ve amino asitler içerir. Bu kalıntılardan kemiklerin eski mi

yoksa yeni tarihli mi olduğunu söyleyebiliyoruz.”

Etrafına büyük bir zevkle bakan yaşlı adam, “Buranın bir kilise olarak kullanıldığını biliyor musunuz?” dedi.

“Babam, Sör Roderick Spens,” diye onu tanıttı Edward. “Tarihle çok ilgilidir.” Bunu gururlu bir şekilde söylemişti, sanki babasının arkeolojik alanlara olan ilgisi, kendisinin zaman geçirmek için tercih ettiği yollardan değilmiş gibiydi.

Roderick Spens, büyük bir gülümsemeyle şapkasını çıkardı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Ruth gülümsedi. Edward’ın sabırsızlığıyla uğraşmaktansa Sör Roderick’in ilgisini tercih edeceğini düşündü.

“Burada bir kilise olduğunu söylediler,” diye açıkladı Roderick Spens. “Muhtemelen manastırın tasfiyesi sırasında tahrip oldu, mezar taşları kırıldı, mozaikli cam parçalandı, altın ve gümüşler eritildi.”

Ruth, bir işçinin konservatuvarın pencerelerini parçalara ayırışını düşündü ve bir anlığına, eskiden çok değerli sayılan renkli cam parçalarının tahrip edilmesine karşı fazlasıyla esef hissetti. “Dün bir kadeh bulduk,” dedi, “muhtemelen 1400’lü yıllara ya da o tarihlere ait. Üzerinde güzel işlemler vardı.”

Sör Roderick’in gözleri ışıldadı. “Görmeyi çok isterim.”

“Üniversiteye gönderildi,” dedi Ruth. “Ama eminim bir şeyler ayarlayabiliriz...”

“Haydi baba,” dedi Edward sıcak bir şekilde, “Bayan Galloway’i sıkıkmak istemeyiz.”

“Dr. Galloway,” diye düzeltti Ruth kibarca. “Ayrıca sorun değil.”

“Bunu düşünmek garip Dr. Galloway.” Yaşlı adam ileriye doğru eğildi, oğlunu bilerek dışlamış görünüyordu. “Bu kilise VIII. Henry tarafından tahrip edildi ama daha sonra bir Katolik yetimhanesi oldu.”

“Evet.” Ruth, açıkçası Katoliklik ve Protestanlık arasındaki çağlarca eskiye dayanan mücadeleyle ilgilenmiyordu. Ona göre her bir din, bir diğeri kadar kötüydü. En azından Katoliklik’in daha hoş resimleri vardı.

“Polis, bu kemiklerin yetimhaneye ilgili olduğunu mu düşünüyor?” diye sordu Edward.

“Bildiğim kadarıyla belli bir öngörüler yok,” dedi Ruth. “Şimdi eğer beni bağışlarsanız...” Kemiklere döndü, bir ya da iki saniye sonra da Edward Spens, babasını kolundan tuttu ve uzaklaştılar.

Nelson, ancak öğleden sonra kazı alanına gidebildi; oraya ulaştığında Ruth, kemikleri kataloglamayı bitirmişti ve evin arkasındaki hendeklerden birinde olan Trace’e yardım ediyordu. Birkaç Roma’ya ait çanak çömlek ve mühür yüzüğüne benzer bir şey buldular. Bu kazı alanı da, tepedeki arazi gibi, antik Roma’ya aitti. *Şaşırtıcı değil*, diye düşündü Ruth, ama yine de bu bağ, onu açıkça rahatsız etmişti.

Nelson’a, Clough ile şapkası altında yarık bir kaşı olan kum rengi saçlı bir adam eşlik ediyordu. Ruth, notlarıyla ilgilenirken Clough da hemen Trace’in yanına gitti. Nelson ve diğer adam, Ruth’a yaklaştı.

“Dr. Ruth Galloway.” Nelson’ın tanıştırmaları her zaman kaba sabaydı, “Kevin Davies. Bay Davies, eskiden Sacred Heart Yetimhanesi’nde kalmış.”

“Korkarım orijinal binadan geriye çok fazla bir şey kalmadı,” dedi Ruth. Ve eğer Edward Spens bu şekilde devam ederse eninde sonunda daha az şey kalacaktı.

Davies, ona buğulu, uzak bir bakış attı. “Burası konservatuvardı,” dedi, “ve orada bir salıncak ile ağaç ev vardı. Ayrıca bir dilek çeşmesi de vardı. Çayırdaki futbol oynardık. Peder Hennessey, gerçekten iyi bir oyuncuydu. Bir profesyonel olabilirdi.”

Nelson, gözlerini devirdi. İhtiyacı olan son şey, Peder Hennessey’nin diğer erdemlerinin yanı sıra Norfolk’un Pele’si olduğunu duymaktı.

“Burada bir hayvan mezarı olduğunu hatırlıyor musunuz?” diye sordu Ruth. “Ya da hayvanların gömüldüğü başka bir yer olduğunu.”

Davies, sıcak mavi gözleriyle ona baktı. “Hayır. Rahibe James’in hayvanlara alerjisi vardı, bu yüzden bir kedimiz bile yoktu. Yine de bir kanaryamız vardı. Sevimli, neşeli, küçük şey.”

“Neden etrafa bakmıyorsunuz Bay Davies,” dedi Nelson. “Anılarınızı tazeleyin.”

Davies etrafta dolaştı ve Ruth da hendekten dışarı çıktı. Nelson’ın ona garip bir şekilde baktığını gördü; terlemiş ve çamurla kaplı halde olduğunu fark etti. Eh, bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Sırtı da onu öldürüyordu.

“Eğer bir kere daha Peder Hennessey’nin boş zamanlarında su üzerinde yürüten bir aziz olduğunu duyarsam delireceğim,” dedi Nelson, hendekten uzaklaşırlarken.

“Onun hayranı, değil mi?” diye sordu Ruth, mutfak bahçesinin yıkıntılara bakarken yüzünde travma sonrası şok olan Davies’i işaret etti.

“Tam bir hayran! Ona göre Peder Hennessey, Rahibe Teresa, Nelson Mandela ve Winnie The Pooh karışımı bir şey.”

Ruth güldü. “Onunla tanıştın mı, şu Peder Hennessey’yle?”

“Evet.”

“Nasıl biri?”

Nelson duraksadı. “Bir delikanlı gibi hoş görünüyor. Muhtemelen gençken iri, güçlü bir adamdır. Bence karakteri de güçlü, keskin zekâlı.”

“Yani, yetimhanedeki ölümlerle ilgili bir şüphesi var mı?” diye sordu Ruth. Onu şaşırtan bir şekilde Nelson açıkça cevap verdi, “Evet.”

“Gerçekten mi?”

“Şey, bir ortadan kaybolma vakası var. İki çocuk. Martin ve Elizabeth Black. 1973’te iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlar.”

“Kaç yaşlarındalarmış?”

“On iki ve beş.”

Kapının altındaki küçük iskeleti düşünerek birbirlerine baktılar.

“Sence ona mı ait?” diye sordu Ruth.

“Bu mümkün, değil mi?”

Ruth, kemiklerin boyutunu düşündü. “Evet. Ama bunun anlamı...”

“Yetimhanedeki biri tarafından mı öldürüldü? Evet.”

“Gerçekten bunun olduğunu düşünüyor musun?”

“Şey, sen tarihi belirleyene kadar bilemeyeceğiz ama... Bilmiyorum Ruth. Bu yer hakkında tuhaf bir şeyler var. Doğru olmayan bir şeyler. Burnuma pis kokular geliyor. Ve şu hayvan mezarlığı hakkındaki soru da neydi?”

“Arka duvarda gömülmüş bir kedi iskeleti bulduk.”

“Muhtemelen yaşlı bir kedinin son dinlenme yeridir.”

“Başı kesilmiş. Kafatasının nerede olduğuna dair bir iz yok.”

Nelson, sessizce fısıldadı. “Lanet olsun. Sence arada bir bağ var mı?”

“Muhtemelen yok ama kemiklere, laboratuvarında bir göz atacağım.”

“Bu dava, gittikçe saçma bir hal alıyor.”

“Eh...” dedi Ruth, yorulmak istemiyordu, bir gün önceki saçma korkularını hatırladı. “Kemikler için bir sürü açıklama olabilir. Aslında, buralarda bir kilise avlusu olduğu varsayımını düşünürsek, daha fazla şey bulmamamız şaşırtıcı.”

“Ama başı kesilmiş bir kedi...” Nelson kaşlarını kaldırdı. “Bu sana da garip gelmiyor mu?”

“Eminim mantıklı bir açıklaması vardır,” diye ısrar etti Ruth. Nelson, hâlâ ona garip bir şekilde bakıyordu. Ruth, kı-

zardığını hissetti. Her zaman yüzünün kızarmasıyla ilgili sorunları olmuştu ve bu, son birkaç haftadır daha da kötüye gidiyordu. Kanın, yanaklarına pompalandığını hissederek başını çabucak öne eğdi. “Daha erken bir saatte Edward Spens buradaydı,” dedi, “babasıyla birlikte.”

En azından bu, Nelson’ın dikkatini başka bir yöne çekmişti. Kızgın bir şekilde, ters dönmüş bir kaldırım taşını tekmeledi.

“İşgüzar piç,” dedi. “Ne istiyormuş?”

“Sanırım burnunu sokmak istiyor. Ama babası çok tatlıydı. Tarihle çok ilgiliydi. Burada olduğu iddia edilen bir kiliseden bahsetti.”

“Peder Hennessey de bundan bahsetti. Cüzzamlıların tedavisi için kullanıldığını söyledi.”

Ruth, St. Hugh’daki kesilmiş kafatasının gerçekleştirdiği mucizeleri, St. Bridget’in istavrozunu, kutsal ateşlerini ve kutsal kuyuları düşündü. Bütün bunlar peri masalıydı elbette, sadece merak uyandırıyordu.

“Biliyorsun onlar Katolik,” dedi Nelson aniden. “Spens ailesi. Edward Spens bana böyle söyledi. Büyükbabası, 50’lerde dönmüş.”

“Onun hakkında garip bir şey olduğunu biliyordum,” dedi Ruth.

Etrafındaki yıkıma üzgün bir şekilde bakan Kevin Davies’in durduğu kemere doğru yürüdüler. Ruth durdu ve su şişesinden bir yudum aldı.

Nelson, Ruth’un kolunu tuttu. “İyi misin?” Sesindeki

ani nezaket, kanın yeniden beynine sıçramasına neden oldu.

“İyiyim,” diye çıkıştı, “sadece çok sıcak.”

“Sıcak mı?” dedi Nelson. “Norfolk asla sıcak olmaz ki.”

Ve molozların arasında karşıya sıçradı.

11 Haziran

Kutsal Fortuna Virgo Gölünü

Her zaman özel olarak bilindiğimi sanıyorum. Bütün bunlar olmadan önce bile ve lanet içimize düşmeden önce bile, her zaman Tanrı'nın deposunda benim için özel bir şeyler olduğunu biliyordum. Bu sadece akıllı olmamla ilgili değil (her ne kadar benim IQ'um 140'ı geçse de) anlayabildiğimden daha fazlası var. Pliny ya da Catullus'u okuduğumda tanrılar bana sadece isim gibi gelmedi, onlar gerçektir. Güçleri ve kudretleri, kendilerinden sonra gelenleri gölgede bırakıyordu; Hristiyanlığın saçma sevgi bayramını, horoskopların, hipnotizmanın ve sinema filmlerinin komik modern tanrılarını. Roma tanrıları mantıklı ve bu yüzden onlardan hoşlanıyorum. Eğer öldürürsen kanı kanla ödemen gerekir, hayatı hayatla. Kan affedilebilir ama sadece kan yoluyla. Tanrılar kurban ister ama modern tanrılar aksine, hak ettiklerinden fazlasını istemezler. Eğer doğru bir şekilde kurban verirsene geçmiş silinir, temizlenir.

Eninde sonunda evde yalnız kalacağım (şey, kadın ve çocuğu saymazsak) ve o zaman belki gerekeni yapma şansım olur. Bir taraftan da gücümü toplamalıyım, sağlıklı beslenmeliyim, daha çok et ve daha az patates yemeliyim. Sezar'ın kendisi bile benim yediklerimle diyet yapmıyordur. Bu konuda aşçıyla konuşmalıyım.

11. Bölüm

Ruth arabasına ulaştığında sırtı ortadan ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordu. Kazağını, omurgasının altı kısmına yerleştirdi ve beli için fitilli kadife kumaştan bir yastık almadan önce yaşayacağı tek sorunun bu olmayacağını düşündü çünkü artık resmi olarak orta yaşlarındaydı.

Hayvan kemiklerini bırakmak için üniversiteye gitti. Kutuyu arabadan çıkarırken kemikleri taşımanm, hamile bir kadın için doğru bir hareket olup olmadığını düşündü. Komikti ama kitaplarda bundan bahsetmiyorlardı. Ruth, artık on üç haftalık hamile olduğunu hesaplamıştı. Gelecek hafta ultrasona girecekti, bu ona daha kesin bir tarih verecekti. Belki de ancak o zaman bütün olan biten gerçek görünmeye başlardı.

Düşüncelere o kadar dalmıştı ki diğer taraftan beyaz montlu birinin geldiğini fark etmedi.

“Pardon!”

Tanrı’ya şükür, kutuyu düşürmedi ama düşürmemek için

sarf ettiği çaba yüzünden dizlerinin üstüne düştü. Beyaz montlu adam, kalkmasına yardım etti.

“Ruth! İyi misin?”

Bu, Cathbad’di.

Tamamen Kelt rahibi dış görünüşüne bürünüp bunu mor bir pelerinle tamamladığında Cathbad, etkileyici hatta büyüleyici görünürdü. şimdi de grileşen saçlarını atkuyruğu yapmış haliyle, beyaz montu, kot pantolonu ve spor ayakkabılarıyla, sonunda 09.00-18.00 mesaili bir iş bulmuş diğer eski hippiler gibi görünüyordu. Ruth, yine de onu gördüğüne memnun oldu. Her şeye rağmen Cathbad’i severdi.

“İyiyim.” Yavaşça ayaklarının üstüne kalmıştı, nefes nefese kaldığı için kendine kızılıyordu.

“Bunları laboratuvara mı götürüyorsun? Sana yardım edeyim.”

Ruth, kıymetli sırt çantasını tutmayı sürdürerek kutuyu ona doğru uzattı. “E-postamı aldın mı?” diye sordu Cathbad, terk edilmiş koridorda yürürlerken. Saat neredeyse 18.00 olmuştu ve birçok ğrenci ve okutman, evlerine gitmişti.

“İmbolc hakkındaki mi? Evet.”

“Gelecek misin?”

“Evet. Bir arkadaşımı da getirebilir miyim?”

“Elbette. Kumsal, herkese ait.”

Sıcak bir şekilde gülümsedi ama Ruth, Cathbad’in, taş anıtın keşfedildiği arazinin şahsi mülkiyeti olduğunu düşündüğünü biliyordu.

“Bir arkeolog. Ondan hoşlanacağını düşünüyorum.”

“Sussex’ten gelen adam mı? Onun hakkında iyi şeyler duydum.”

Cathbad’in ajan sisteminden (ya da altıncı his) etkilenen Ruth, “Ne duydun?” diye sordu.

“Oh, açık fikirli biri. Ruhlara saygı duyuyor. Bu tür şeyler işte.”

Ruth, Cathbad’in hangi ruhları kastettiğini merak etti. Toprak ruhları, doğa ruhları, ev ruhları; açık fikirli olanlar için gerçekten de bir sürü seçenek vardı. Daha fazla sorgulamaya karar verdi. Laboratuvara ulaştılar ve Ruth, hayvan kemiklerini güvenli bir yere kilitledi. Ertesi gün, kemikleri temizleyecek ve daha yakından inceleyecekti.

Cathbad, onu dışarıda bekliyordu. “Yorgun görünüyorsun,” dedi, otoparka doğru yürürlerken.

“Uzun bir gün geçirdim. Kazı alanında çalıştım.”

“Yine de...” Cathbad, sırt çantasını almak için uzandı, “dikkatli olmalısın, senin durumunda.”

Ruth aniden durdu. Asla bırakmadığı sırt çantası yere düştü.

“Ne dedin sen?”

Cathbad, masum bir şekilde ona baktı. “Sadece dikkatli olmalısın. Özellikle ilk aylarda.”

Ruth, ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. “Nereden biliyorsun?”

“Bu çok açık,” dedi Cathbad, “eğitimli bir göz için.”

“Ne zamandan beri eğitimli gözlerin var?”

“Şey, ben bir bilim adamıyım,” dedi Cathbad, sesi kız-

mış gibiydi, “ve bir gözlemci.”

“Ve bunu, beni birkaç kez gözlemleyerek mi tahmin ettin?”

“Şey, seni geçen gün kampüste gördüm ve belki... diye düşündüm. Seni bugün gördüğümde ise emin oldum.”

Ruth, bunun gibi imalardan hoşlanmıyordu. Eğer Cathbad bunu fark ettiyse başka birileri de fark etmiş olabilir miydi? Phil? İş arkadaşları? Nelson?

“Ne kadarlık oldu?” Cathbad, neşeli bir şekilde sordu, döner kapıyı çekerken.

“On üç haftalık.”

“Çok sevimli.” Cathbad, açıkça hemen bir hesap yaptı. “Bir akrep bebeği.”

“Sen öyle diyorsan.” Ruth, asla hangi yıldızın hangisi olduğundan emin olamazdı. Ruth yengeç burcuydu, evci-mendi ve kitaplarına çok düşküncü, bütün bunlar ona çok saçma geliyordu. Ruth’un arabasına ulaştılar ve Cathbad, sırt çantasını geri verdi.

“Teşekkür ederim.” Ruth, çantayı arka koltuğa fırlattı. “Cuma günü görüşürüz.”

“Evet,” dedi Cathbad. “Ruth, söylesene Nelson bunu biliyor mu?”

“Nelson, neyi biliyor mu?”

“Bebegi.”

Ruth, dürüst bir şekilde onu süzen Cathbad’e baktı. Nelson’la olan gecesini dünyada bilen hiç kimse yoktu. Kesinlikle Cathbad, boşa atıp dolu tutuyordu.

“Hayır. Neden haberi olmalı?”

“Bir nedeni yok.” Cathbad, hoşça kal demek için neşeli bir şekilde elini kaldırdı. “Kendine iyi bak Ruth. Cuma günü görüşürüz.”

Cathbad’ın altıncı hissinden sıyrılan Ruth, bataklığın içindeki dar yolda giderken yalnızlık havasına bürünmüştü. Ama bu uzaklıktan bile ona eşlik eden birinin olduğunu görebiliyordu. Altı alçak bir spor araba, girişine park etmişti ve sürücü koltuğunda parlak kıızıl saçlı biri görünüyordu.

Shona. Bir zamanlar Shona ve Ruth, Norfolk’ta yakın arkadaştı, belki de gelmiş geçmiş en yakın arkadaşlardı. Ama sonra Saltmarsh davası ortaya çıkmış ve Ruth’un hayatındaki her şeyin yanı sıra Shona’yla olan arkadaşlığı da bozulmuştu. Ruth, Shona’nın geçmişindeki şeyleri keşfedince aslında arkadaşını bütünüyle tanımadığını fark etmişti. Daha da kötüsü, ihanete uğramış hissetmişti. Ama bir şekilde birlikte kaldılar. Erik’in acısını, pişmanlığı ve korkunç zamanlardan iyi bir şeyler çıkarabilme arzusunu paylaşmak onları yeniden bir araya getirmişti. Belki de artık, bir zamanlar olduğu gibi birbirlerine yeterince açık değillerdi. Ruth, Shona’yı on yıl boyunca ona yalan söylediği için, en azından bir şeylere dâhil etmediği için affedemiyordu. Shona da Ruth’un onu, bu yalanları için çok sert yargıladığını hissediyordu. Ama birbirlerine ihtiyaçları vardı. Her ikisinin de başka bir sırdaşı yoktu ve arkadaşlar, kıymetliydi. Ruth’un yalnızlığının bozulması

karşısındaki hafif kızgınlığı, Shona'nın arabasının yanına park ettiğinde ortadan kaybolmuştu.

"Nerelerdesin?" Shona, onu kucakladı. Büyüleyici yeşil bir elbise giymişti, denizden esen rüzgârda uçuşuyordu. Saçları çok ateşli görünüyordu. Shona'nın güzelliği bazen Ruth'u kızdırıyordu; bunun dışındaki zamanlarda her şeyi affetmek daha olası görünüyordu.

"Üniversitedeydim."

"Çok çalışıyorsun."

Shona da üniversitede, İngilizce Bölümü'nde okutmandı. On yıldır, evli iş arkadaşlarıyla bir dizi felaket ilişki yaşamıştı ve şu anda da Ruth'un patronu Phil'le birlikteydi. Ruth, onun, Phil'in iyi bir âşık veya karısından ayrılma olasılığı bulunan bir adam olduğu inancı konusunda detaylı bir analize girişmemesini umuyordu. Phil'le aşk yaşamak düşüncesi, hamile olmasa bile midesini bulandırıyor ve onun bir aromaterapist olan Sue'yla evliliği, sonsuza kadar sürecek.

Ruth, kapıyı açtı ve Flint'i savuşturdu. Shona, kediye okşamak için eğildi. Ruth, bir yerlere gittiğinde genellikle kediye o bakardı.

"Merhaba tatlım, Shona teyzene gel. Ruth, erkekleri bırakıp bir kedi alacağım."

Ruth, bunu daha önce defalarca duymuştu. "Kediler, Noel ışıklarını tamir etme konusunda pek iyi değiller. Ya da arabanın yağını kontrol etme konusunda."

"Değiller ama daha iyi birer dinleyiciler." Shona, yerde

ona umutla bakan Flint'i kucakladı.

"Doğru. Ve klozet kapağını açık bırakmıyorlar."

Shona, kanepeye oturup ayaklarını altına kıvırdı. Uzun, konforlu bir sohbe hazırlanan biri gibi görünüyordu. Ruth çay teklif etti ama Shona, bir kadeh şarabı tercih ettiğini söyledi. Ruth, bir kâseye biraz kraker doldurdu ve krakerleri oturma odasına götürmeden önce bir avuç dolusu krakeri ağzına tıktırdı.

"Phil, bir iskelet bulduğunu söyledi," dedi Shona.

"Şey, saha ekibi buldu aslında. Norwich'teki bir inşaat alanında."

"Saha ekibi. Şu çılgın İrlandalı'nın olduğu mu?"

"Ted. Evet. Ama bir İrlandalı değil, değil mi? Neden İrlandalı diye adlandırılmış?"

Shona'nın gözleri parladı. "Bu çok uzun bir hikâye. Ee, şu beden. Kuraldışı oynandığına dair bir işaret var mı?"

Ruth durakladı, Shona her zaman iyi bir hikâyeye ilgilendi. Belki de onun uzman bir edebiyatçı olmasıyla ilgiliydi bu. Ruth, onun ağzının sıkı olduğundan pek emin değildi. İsteddiği en son şey, Shona'nın seks sonrası bir konuşma seansında Phil'e her şeyi anlatmasıydı. Diğer taraftan çok feci bir şekilde birileriyle konuşmak istiyordu.

"Başı kesilmiş," dedi.

"Yok artık!" Shona heyecanlıydı. "O halde ritüel bir cinayet mi?"

Ruth, dikkatlice Shona'ya baktı. Shona'nın ilk sorusunun bu olması garipti. Ya da belki de ritüellerin, adakların ve

katliamların uzmanı olan Erik'le çok yakından ilgili olan birinden böyle bir sorunun gelmesi pek de garip değildi. Birçok insanın, başsız bir bedeni, hemen ritüellerle ilişkilendirmeyeceğini düşünüyordu.

“Belki,” dedi. “Romalılar bazen, kapıların tanrısı Janus’a kurban veriyorlarmış. Bu beden de bir kapının altındaydı.”

“O halde Romalı mı?”

“Tarihini belirleyene kadar bilemeyeceğiz. Romalı ya da ortaçağa ait olabilir ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Mezar çok yeni görünüyor.”

“Janus. İki yüzü olan değil miydi o?”

“Evet. Başlangıçların ve bitişlerin tanrısı. Diğer adı January.”

Shona ürperdi. “Kulağa korkunç geliyor. Ama yine de bir sürü adam ikiyüzlüdür.”

“Phil nasıl?”

Shona, gerçekten üzgün bir biçimde gülümsedi. “Bize bir kadeh şarap doldur, anlatacağım.”

Ruth, iki kadeh şarap doldurdu ve şarabı ne kadar yavaş içtiğini Shona’nın fark etmemesini umdu. Bugünlerde şarap midesini bulandırıyor. Tad alma duyusu, içkiyi bileşenlerine ayırıyor gibiydi; asitli üzüm taneleri, alkol fermentesi, biraz asma yaprağı... İşçi ayaklarının tadını bile alıyor gibiydi.

Görünüşe göre Phil, hoş olmayan yüzünü Shona’ya göstermişti. Onunla Geneva’daki bir konferansa gelmesini iste-

mişti ama ayrı ayrı yolculuk yapmaları ve Shona'nın kendi masraflarını karşılaması konusunda ısrar etmişti. Ruth, içten içe gülümsedi. Phil'in cimriliği, bölümde şaka konusuydu. Görünüşe göre Shona'yı sevdiğini söylemişti ama sanki karısını üzecek şeyler Shona'nın suçuymuş gibi karısının "kırlıganlığı"nı bahane etmişti.

"Pek umurumda değil ama o kadın bir at kadar güçlü. Zaten bir ata benziyor. Çekici olmayan bir at... Ruth, neden içmiyorsun?"

Ruth, suçlu suçlu bardağına baktı. Shona, kendi bardağını bitirmişti ama Ruth sadece birkaç küçük yudum almıştı.

"İyi misin?"

Herkes bunu soruyor, diye düşündü Ruth. Birden, Shona'ya hamileliğini söylemek için bir telaş hissetti. İnsanlar, bir zaman gelecek öğrenecekti zaten. Cathbad bile tahmin etmişti. Belki de herkes arkasından konuşuyordu. Ve bunu Phil'e söylerken bir müttefike ihtiyacı vardı. Derin bir nefes aldı.

"Shona... Sana bir şey söyleyeceğim."

"Ne?" Shona birden alarma geçmişti, uzun parlak kirpiklerinin altındaki gözleri, Ruth'a kilitlenmişti.

Sözcükleri nasıl bir araya getirecekti? "Bir bebek bekliyorum," bir şekilde kulağa garip geliyordu. Bebeğin bir şeylerin sonu olacağı, zor bir işi vardı. Mümkün olduğunca gerçekçi olmalıydı.

"Hamileyim," dedi.

"Ne?"

Aniden, Shona'nın yüzünde gördüklerinden korktu. Shona'nın iki kere hamile kaldığını ve iki kere kürtaj yaptırdığını biliyordu. Kıskanmış, nefret etmiş ya da darılmış mıydı? Kendini, Shona'ya bakmaya zorladı ve şaşkınlık içinde gözlerinde yaş olduğunu fark etti.

“Hamileyim,” diye tekrar etti.

Shona, Ruth'un koluna dokunmak için uzandı. “Oh Ruth...” dedi ağlamaklı bir şekilde. “Emin misin?”

“Evet. Yaklaşık on üç haftalık.”

“On üç hafta. Aman Tanrım.” Shona, gözlerini sildi ve yeniden dengesini sağlamaya çalıştı. İfadesi artık açıkça meraklıydı. Ve Ruth'un korktuğu soruyu sordu.

“Babası kim?”

“Bunu gerçekten söyleyemem.” Ruth'un anne babası gibi Shona da sakinleşmemişti. Sabırsız bir şekilde saçını çekiştiriyordu.

“Oh, haydi Ruth. Bana söyleyebilirsin. Peter'dan mı?”

“Söyleyemem.” Ruth da kendini gözyaşlarına boğulacak gibi hissediyordu. “Lütfen.”

Shona, onu kucaklamak için ileri doğru hareketlendi. “Üzgünüm. Sadece... şok oldum. Doğuracak mısın?”

“Evet.”

“Çok cesurca,” dedi Shona sessizce.

“Pek değil. Kolay olacağını sanmıyorum. İmalar, bilirsin. Ama bebeği istiyorum. Hem de çok,” diye ekledi.

“Harika bir anne olacaksın! Vaftiz annesi olabilir miyim?”

“Katı bir şekilde dini olmayan bir yaklaşımla, evet.”

“Ben onun teyzeciği olacağım. Flint’in teyzesi olduğum gibi.” Shona’nın kahkahasında farklı, kırılgan bir sınır vardı.

“Sahip olduğum bütün aileye ihtiyacım olacak,” dedi Ruth. “Anne babam az ya da çok beni reddetti.”

“Gerçekten mi? Böyle şeyler hâlâ oluyor mu? Artık herkes evlenmeden bebek sahibi oluyor. Benim annem bile önemsemez. Ve o çılgın bir İrlandalı Katolik.”

“Benim anne babam... eski kafalı.”

“Öyle olmalılar.” Shona, “Phil biliyor mu?” diye sormadan bir saniye önce şarap kadehiyle oynuyordu.

“Hayır, henüz değil. Eninde sonunda ona söylemek zorundayım, çok fazla belli olmadan önce. Bugün Cathbad’i gördüm ve o anında anladı.”

“Cathbad, gerçekten mi?” Shona, Cathbad’i eskiden beri tanıyordu. Yıllar önce, taş anıt kazılarında tanışmışlardı. Ruth, Shona’nın ilk başlarda, taş anıtı müzeye taşımak isteyen arkeologlara karşı, onun, olduğu yerde kalması gerektiğini savunan Kelt rahiplerinin tarafını tuttuğunu hatırladı. Tam bir kamu adamı olan Phil’in, Shona’nın *New Age* eğilimleri hakkında ne düşündüğünü merak etti.

“Belki de ruhlar ona söylemiştir,” diye önerdi Shona.

“Belki de.” Ruth, Cathbad’in, Max’in “ruhlara” saygı gösterdiğini söylediğini hatırladı. Birden etrafında sorgulayan, yorum yapan ve yargılarda bulunan gölge bir ordu olduğu fikrine kapıldı. Komik bir şekilde, hepsi biraz annesine benziyordu.

“Cuma günü bir parti veriyor,” dedi.

“Bir parti mi?”

“Şey, bir kutlama. Imbolc şerefine, baharın gelişi hakkında bazı Kelt şeyleri. Kumsalda bir parti organize ediyor. Gelmek ister misin?”

Shona, bir parti ihtimaliyle aydınlandı. “Neden olmasın? Neşelenmem için gerekli olan tek şey satanist bir ritüel noktası.”

12. Bölüm

Parti gününde, Saltmarsh kumsalında yapılan Imbolc kutlamasındaki hiçbir şey satanistlikle ilgili değildi. Cathbad'ın bazı iş arkadaşları, mutlu bir şekilde kumlarda oynayan, dalgalar arasında atlayan çocuklarını getirmişlerdi. Kocaman şenlik ateşi bile suların sürüklediği ağaç dallarından ve eski paketlerden yakılmıştı, Pagan ateş tanrılarına bir adak sunmaktan çok, oyun alanı malzemeleri için Okul Aile Birliği tarafından düzenlenmiş bir yardım kampanyası gibi görünüyordu.

Ruth ve Max, ellerinde şarap ve krakerle Saltmarsh boyunca yürüyorlardı. Max bunu bilmeseydi, Ruth ve Lucy'nin şubat ayında, karanlıkta kara ve deniz arasında korkunç bir rüzgâr eserken yürüdükleri patikada ilerliyorlardı. Bazen, Ruth o gece yaşananlar bir başkasının başına gelmiş gibi hissedirdi; sanki bir kitapta okumuş gibi soğukkanlılıkla olanları düşünürdü. Bazı zamanlarda ise bu anı, daha dün olmuş gibi keskinleşirdi: karanlıkta bataklıkta uçuşan yağmur tane-

leri, öleceğine inandığı an, nerden geldiği belli olmayan karanlık dalgalar.

Şimdi gökyüzü solgun maviydi ve sadece bir ışığa eşlik eden esinti, çimlerin arasında dolaşıyordu. Max ve Ruth, tepciklerin arasındaki patikada ilerledi ve önlerinde uzanan kumsalı gördüler; denizin gümüş rengi çizgisi, karanlık gökyüzünün yansıdığı derin su birikintileri, kilometrelerce uzanan dalgalı sahil.

“Çok güzel,” dedi Max. “Norfolk’ta insanın içinin nasıl açıldığını unutmuşum. Sadece kumsal, deniz ve gökyüzü.”

“Evet, çok güzel,” dedi Ruth, Max’in onun sevgili Saltmarsh’ını övmesi hoşuna gitmişti. “Kışın çok ıssız oluyor ama bunun gibi akşamlarda, buranın dünyadaki en sevimli yer olduğunu düşünüyorum.”

“Ben ıssızlığı da seviyorum,” dedi Max, gerileyen gelgite bakarken. Martılar, dalgaların üzerinde alçaktan uçuyorlardı ve çocukların çığlıkları, gökyüzünde kayboluyordu. Ruth, merakla ona baktı. Ne demek istediğini anlamıştı. Bazen Saltmarsh’ın katıksız yalnızlığı ve görkemi, ona neredeyse cinsel bir hazzın heyecanını verirdi. Ama Max’in de aynı şeyi hissetmiş olmasını beklemiyordu. O, kumsalların ıssız olmak yerine, üzerinde “beni hemen öp” yazan şapkalarla dolu olduğu Brighton’dan gelmiyor muydu? *Ama Norfolk’ta büyümüş*, diye hatırlattı kendine.

Beyaz kumsalda, siyahlığı iyice ortaya çıkan şenlik ateşine doğru yürüdüler. Kelt rahibi cübbesini ve mor pelerinini giymiş olan Cathbad, odun parçalarını kontrol ediyordu ama

Ruth'u görünce kollarını ona doğru uzattı.

"Ruth!" Kucaklaştılar ve Ruth, Cathbad'ın sakalının, yanaklarını gıdıkladığını hissetti.

"Cathbad, bu arkadaşım Max."

"Hoş geldin!" Cathbad, Max'e papazların el sıkışırken yaptığı gibi, iki elini birden uzattı. Beyaz cübbesi içinde, kilise kapısında cemaat üyelerini karşılayan papazlardan farklı görünmüyordu. Elbette, Cathbad tek başına Saltmarsh'ın bir kilise, kutsal bir yer olduğunu söylerdi. Her şeyden öte insanlar buraya yüzlerce, binlerce yıl boyunca tapmışlardı; ilk Bronz Çağı insanları buraya taş anıtlarını inşa etmişti ve daha sonra Demir Çağı insanları, denizle karanın buluştuğu bu yere hazineler ve bedenler gömmüştü. Bu bedenlerden birini geçen sene Ruth bulmuştu.

"Seninle tanıştığıma sevindim," dedi Max. "Burası harika bir yer."

"Evet," dedi Cathbad, Max'e daha yakından bakarak. "Burası sınır bölge, ölüm ve yaşam arasındaki köprü."

"Erik Anderssen, 1998," dedi Max hemen. "O kitabı seviyorum. Öğrenciyken Anderssen benim kahramanlarımdan biriydi."

Ruth, kendini sormaktan alıkoyamadı. "Erik'i tanıyor musun?"

"Onunla asla tanışmadım ama yazdığı her şeyi okudum. Tarih öncesi devirleri ondan başkası bu kadar iyi anlayamaz."

"Muhteşem bir adamdı," dedi Cathbad. "Ruth, onun yakın arkadaşıydı."

“Öyle mi?” Max, Ruth’a döndü.

“Şey, onun öğrencisiydim,” dedi Ruth suçlu bir şekilde. Erik hakkında konuşmak ona hâlâ zor geliyordu.

“Onun en favori öğrencisi,” dedi Cathbad, kızgın bir şekilde.

“O kadar olduğunu sanmıyorum.”

“Onunla tanışmayı dilerdim,” dedi Max düşünmeden.

“İçki getirdik,” dedi Ruth, konuyu ölüm ve yaşamdan uzaklaştırmayı istiyordu.

“Harika,” dedi Cathbad. “Tanrıların toprağa dökülen şaraplara ihtiyacı var. Orada duran Freya içkilerden sorumlu.” Mavi bir cübbe içindeki, minyon tipli sarışın Freya, ellerindeki şişeleri aldı ve dikkatlice bir yere koydu. Daha sonra bakır bir kazandaki kokteylden içip içmeyeceklerini sordu. Yürürlerken Ruth, şüpheli bir şekilde plastik bardağının içindeki şeyi kokladı.

“Bunun içinde ne var?” diye sordu Ruth. “Batarya asidi mi?”

“Şey, Cathbad’ın kimya bölümünde çalıştığını sen söylemiştin.”

“Eskiden bir arkeologdu, biliyorsun.”

“Erik’i oradan mı tanıyor?”

“Evet. Üniversitedeyken Erik onun hocasıydı. Daha sonra taş anıt kazılarında tekrar karşılaştılar. Sana bundan bahsetmiştim, hatırlıyorsan. Cathbad, kirişlerin taşınmasını protesto eden Kelt rahiplerinden biriydi.”

“Haklı olduklarını görebilirsin,” dedi Max yavaşça, ön-

lerinde uzanan kumsala bakarak, belki de taş anıtı buradaki yerinde, ahşap direkleri gökyüzüne doğru uzanırken hayal ediyordu. Ruth için bu görüntü çok netti; bu yüzden Erik'in bunun tam ortasında diz çökmüş halde, ahşapların korunması için dua ederkenki hali gözünün önünde canlanmayınca adeta şaşırdı.

“Erik de aynı fikirdeydi,” dedi, “ama deniz gittikçe daha da yaklaşıyordu. Sonunda anıtları tahrip edecekti.”

Max gülümsedi. “Tahrip mi edecekti yoksa değiştirecek miydi?”

Bir saniye için Ruth, Woolmarket Sokağı'ndaki kemerin altındaki Latince sözü hatırladı: *Omnia Mutantur, Nihil Interit*; “her şey değişir ama hiçbir şey yok olmaz” ve aniden sanki soğuk bir el omzuna dokunmuş gibi ürperdi.

“Sen *de* Erik'in hayranlarından birisin,” dedi sadece. Erik, değişim, çürüme ve yeniden doğum döngüsüne inanırdı. Yeniden doğmuş muydu acaba? Bazen Erik'in hareketli ruhunun bedeniyle birlikte öldüğüne inanmak imkânsız görünüyordu. Kesinlikle bir yerlerde, Erik'in ikinci yaşamına devam ettiği mavi gözlü bir bebek vardı. Ya da birkaç deniz perisi belki, birkaç hayvan: bir fok ya da parlak tüylü bir kutup tilkisi.

Görünüşe göre şenlik ateşi sonlanmıştı. Parıltıları sönerken Cathbad ve diğer Kelt rahipleri, el ele tutuşarak etrafını çevirdiler; şarkılar söylüyorlardı. Etrafta koşuşan, gülen ve eğlenen çocuklar da onlara katıldı. Max, Ruth ve diğer Kelt rahibi olmayanlar yanlarına oturdu, bilinç ve ilgi arasında

gidip geldiler. *Bu gösteride bilyileyleci bir şey var, diye dü-*şündü Ruth; gökyüzüne doğru uzanan karanlık minik figür-ler, şenlik ateşi ve arka taraftaki dalgaların sesi.

Cathbad, sembolik meşalesini yakarken biraz zorlandı. Rüzgâr alevi söndürüyordu ve sonunda Freya, pelerini ile ona siper oldu. Ama sonunda Cathbad, yanan meşale ile ayağa kalktı. “Tanrıça Brigid, adağımızı kabul et!”

Şenlik ateşinin tabanında alevler uçuşuyordu. Çocuklar etrafta koşuyor, heyecanla bağırıyorlardı. Yetişkinler şarkı söylemeye devam etti; sonra birileri gitar çalmaya başladı ve şarkı, bir ilahiye, bir halk şarkısı gibi bir şeye dönüştü. Artık etraf kalabalıklaşmıştı. Ruth, üniversiteden ve saha takımın-
dan, Ted ve Trace dâhil olmak üzere birçok tanıdık yüz ol-
duğunu fark etti. Ruth’u kızdıran bir şekilde Max, Trace’i
coşkuyla selamladı. “Swaffham kazı alanında çalışmıştı. İyi
bir arkeolog. Romalılar hakkında çok bilgili.”

“Hımm,” Ruth’un, Trace’in yetenekleri hakkındaki de-
ğerlendirmesi, siyah bir tişörtün ve siyah deri pantolonun
içinde gerçekten çok çekici görünse de değişmeyecekti.
“Haydi gidip bir yere oturalım,” dedi. Sırtı onu öldürüyordu.

Tepeciklerden birinin oluşturduğu bir sığınağa oturdular
ve vejetaryen sandviçlerini yediler. Max, en iyi şarap şişele-
rinden birini kapmayı başarmıştı ve Ruth da portakal suyu
içiyordu. Max, Ruth’un içki içmemesine bir yorum yapma-
mıştı. İki kazı alanı –Roma kazısı ve yetmiş beş lüks apart-
man–, başı kesilmiş iki beden, Roma tanrıları, kısmen de iki
yüzü olan Tanrı Janus hakkında konuşuyorlardı. “Ayrıca

bahar ve ürünlerle de ilişkilendirilir bu tanrı,” dedi Max. “Sadece kapıların değil, aynı zamanda değişim ve dönüşümün, bir durumdan diğer bir duruma geçişin de tanrısı.”

“Bu yüzden mi aynı zamanda hem geriye hem de ileriye bakabiliyor?”

“Evet, ayrıca bu, kadınların peşine düşmesini de sağlar; örneğin Carna perisi.”

“Onu yakalamış mı?”

“Evet ve perinin iyilikleri karşılığında ona bütün kapı menteşelerinin gücünü vermiş.”

Ruth güldü. “Yani, WD 40 yerine Carna’ya mı şükretmeliyiz?”

“Denemeye değer.”

Max şarabından daha çok yudum alırken Ruth, kumsalda onlara doğru yürüyen modern bir perinin bakışını yakaladı. Mor bir elbise giymiş ve bir şal takmış olan Shona, yanındaki tatsız arkadaşı Phil’le göründü.

“Ruth! Burada saklanıp neler yapıyorsunuz?”

Saklanmak, diye düşündü Ruth ayağa kalkarken, *gerçekten durumu anlatmak için çok kötü bir tanım*. Yanında iyi görünümlü ve zeki bir adamla birlikte kumsalda yürümek ona gerçekten çok iyi hissettirmişti. Ama şimdi gerçekten çok aptal ve bir şekilde gerçekten onursuz hissediyordu.

“Merhaba Ruth,” dedi Phil, yüksel sesle. İlk defa onu, Shona’ya eşlik ederken görüyordu. Bu akşam, bir çift olarak “dışarıya çıkma” türünde bir şeyleri temsil ediyor olmalıydı. Shona’nın bu kadar mükemmel görünmesine şaşmamalıydı.

“Merhaba Phil,” dedi Ruth dikkatle. “Sussex’ten Max Grey’i hatırlıyor musun? Swaffham kazısından sorumlu arkeolog.”

“Evet, elbette. Nasılsın? Ruth’un sizinle ilgilenmesine çok sevindim.”

Shona’nın iması gibi bu söz de her şeyi saçma göstermek için seçilmişti. Phil kim oluyordu da Ruth’un Max’le “ilgilendiğini” söyleyebiliyordu? Ayrıca niye Max ilgilenilmeye ihtiyaç duysundu ki?

“Harika zaman geçiriyorum,” dedi Max, bir şeyleri düzeltmeye çalışarak.

“Bu hippie saçmalığı için hiç zamanım yoktu,” dedi Phil, “ama Malone, Shona’nın arkadaşlarından biri.”

“Malone mu?”

“Cathweasel ya da kendini nasıl adlandırıyorsa işte.”

“Cathbad,” dedi Ruth, dişlerini sıkarak.

“Onun eski bir arkeolog olduğunu duydum,” dedi Max.

“Yıllar önce,” dedi Phil, küçümseyerek. “Artık bir laboratuvar asistanı olarak çalışıyor. Sembolik karalara, ley hatlarına, atalarının ruhlarına, bu tür saçmalıklara inanan hayalci tiplerden biri.”

Max hiçbir şey söylemedi. Ruth, onun da bu tür şeylere inandığından emindi ama Roma kazısına ödenek sağlayan Phil’in karşısında olup olmamak onun tercihiydi.

Hava neredeyse kararmıştı. Kelt rahipleri, kumda fenerler yakıyorlardı; şenlik ateşinin etrafındaki zıplayan figürler, artık kocaman ve şekilsiz görünüyordu, gölgeleri alevler kar-

şısında simsiyahtı. Odun dumanı kokusu havayı, buruk bir hoşluğa bürüdü. Ruth birden, çok yorulduğunu hissetti. Her şeyden çok evde, Flint'in kuş tüyü yorgana doğru patilerini esnettiği yatağında olmak isterdi. Ama Max'in henüz gitmeye niyeti olmadığından emindi. Cathbad'in ateşe sembolik nesneler atmasını izleyerek daha kaç saat geçirecekti acaba? En son Kuzey Norfolk Üniversitesi tişörtlerinden birini atmıştı; Ruth, bunun neyi sembolize ettiğini düşünmekten korkmuştu.

Shona'nın, erkeklerin duyamayacağı kadar sesini alçaltarak onunla konuştuğunu fark etti. "Karsından ayrılacağına söz verdi. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Bunu daha önce de duymuştum; Ruth'un düşündüğü buydu. Ama söylediği şey; "Sence ayrılacak mı?" oldu.

"Bilmiyorum," dedi Shona, plastik bardağın içinde adeta kaybolarak. "Ona bir ültimatom verdim. O ya da ben. Hayatındaki en önemli şeyin ben olduğumu söyledi."

Buradaki varlığının nedeni de bu, diye düşündü Ruth. Bir grup önemsiz insanın önünde Shona'yla açıkça görünmek, gönül alıcı bir hareketti. Phil'in, bölümün bir etkinliğinde ya da Dean'in dersinde asla Shona'ya eşlik etmeyeceğinden emindi. Aynı şekilde, karısından asla ayrılmayacağına da emindi. Nelson'ın asla ayrılmayacağı gibi.

"Dikkatli ol," dedi sadece.

"Ne demek istiyorsun?" Shona, karanlıktaki fenerlerde parlayan saçlarını düzeltti.

“Phil’i uzun zamandır tanıyorum. Sana ne duymak istiyorsan onu söylüyor.”

Shona ona baktı. Eğer Max gelip bir elini Ruth’un koluna koymasaydı Shona’nın ne söyleyeceğinden çok emin değildi. “Yürüyüş yapmak ister misin?” dedi Max. “Burası biraz soğuk oldu.”

Ruth, minnettar bir şekilde teklifini kabul etti. Güneş kaybolurken gece soğuk olmaya başlamıştı. Rüzgâr da kuvvetli esiyordu. Ruth, sıkıca ceketine sarındı ama ince cübbe-leri içindeki Kelt rahipleri soğuktan etkilenmemiş görünüyordu. Çocuklar da pek etkilenmemişti. O ve Max, kumsal boyunca yürürken, hâlâ karanlıkta oyun oynuyorlardı. Derin bir hendek kazmışlardı ve tekerleme söylüyorlardı, “Zili çal Dell, Pisicik kuyuda.”

“Bazı şeyler asla değişmiyor,” dedi Max’e, tepelerin arasındaki patikada geri dönerlerken. Karanlık olduktan sonra Saltmarsh’tan geçmek çok tehlikeliydi; kuş gözlemcilerinin izlerine dikkat etmek zorundaydılar, bu onları otoparka kadar uzanan çakıllı patikaya götürecekti. Max, arabasını oraya bırakmıştı. Ruth, onu eve bırakmasını ama kahve için eve gelmeyi beklememesini umuyordu.

“İlginç bir kafiye,” dedi Max öğretmen sesiyle. “Pisicik kelimesinin fahişe anlamına geldiği sanılır.”

“Ne yapıyorlar peki, oyunda onu boğuyorlar mı?”

“Muhtemelen suçlunun bağlanarak oturtulduğu ve suya daldırılarak cezalandırıldığı antik ceza yönteminin farklı bir oyun versiyonu.”

“Nasıl devam ediyordu? ‘Pisiciği oraya kim koydu?

Küçük Johnny Green. Pisiciği oradan kim çıkardı? Küçük Jimmy Stout.' Bunun gibi bir şeydi."

"Jimmy kim o halde? Onun pezevengi mi?"

Max güldü. "Senden hoşlanıyorum Ruth," dedi.

Buna bir cevap gelmedi. "Ben de senden," kulağa imkânsız bir şekilde cilveli geliyordu. Konuyu değiştirmek, küçümsemek olurdu. Ve Ruth da ondan hoşlanıyordu. Ne kadar çok hoşlandığını, gerçekten düşünmek istemiyordu. Durum çok karmaşıktı, sorun da buydu. Başka birinin bebeğine hamileydi. Bu başka biri evliydi ve onun hamile olduğunu bilmiyordu. Öğrendiğinde muhtemelen çok kızacaktı. Ya da belki, sadece belki, sevinecek miydi? Ruth, bebeğin erkek olduğuna dair hayal kuruyordu. Belki de Nelson her zaman bir erkek evlat istiyordu, bu habere çok mutlu olacaktı, Michelle'den ayrılacaktı... Bir dakika, onun Michelle'den ayrılmasını mı istiyordu? Her şeyi hesaba katarsa, hayır istemiyordu. Bir aileyi bölerse kendini korkunç derecede suçlu hissederdi ve tekrar bir adamla birlikte yaşamak isteyip istemediğinden de pek emin değildi. Özellikle Nelson gibi iri bir adamla.

Yine de bu komikti. Nelson onu sevmiyordu ve asla da bunları yapmayacaktı. Birlikte geçirdikleri gece, o anki ortamın tek gecelik sonucuydu. Ölü bir çocuğun bedenini bulmuşlardı, Nelson'ın çocuğun ailesine haber vermesi gerekiyordu. Bir gece için Ruth ve Nelson dünyada yalnızlarmış gibi görünmüştü. Nelson, Ruth'a rahatlamak için gelmişti; tutku her ikisini de şaşırtmıştı. Ama Nelson asla, o

günden beri, Ruth'u iş arkadaşından, profesyonel bir uzman-
dan, hatta bir arkadaşından farklı bir şekilde düşündüğüne
dair bir hareket göstermemişti. O halde neden şimdi, Max,
basamakları çıkarken ona yardım etmek için elini tutarken
onu düşünüyordu? Max, ona Nelson'ı mı hatırlatıyordu?
Max çok farklı biriydi; bir akademisyendi, yumuşak konuşan
ve nazik biriydi ama fiziksel olarak benzer bir şeyler vardı.
Nelson gibi Max de yapılıydı. Sadece uzun değildi. Bundan
fazlası vardı, eğer o civardaysa başka birine bakamazdınız.
Phil, onun yanında çok önemsiz kalırdı ve hatta Cathbad bile
bir gölge gibi soluk dururdu.

“Dinle,” dedi Max aniden, “bir baykuş.” İlk sığınağın
oradan geçiyorlardı. Kuş gözlemcilerinin şu küçük kulübe-
leri, bataklıkta stratejik noktalara yerleştirilmişti; bu ku-
lube, bir tatlı su göletine bakan kıyıdaydı. Ruth, rüzgârın
sazlıklarda ısıklık çaldığını duydu ve yüzüncü, bininci kez,
Saltmarsh'taki o çılgın gecede bir baykuşun bir adamı ölüme
çağırdığı o anı düşündü. Etraflarında, bataklık adacıklarının
etrafına saçılmış su, karanlık ve kasvet vardı. Ruth ürperdi
ve Max de sanki kollarını ona dolayacak gibi bir hareket
yaptı ama sonra fikrini değiştirdi. “Hemen orada,” dedi sa-
dece.

Araba parkı zifiri karanlıktı ve Max'in Range Rover'ı
dışında terk edilmişti. Arabanın içi çok şükür sıcaktı ve Ruth,
yeniden oturabildiği için mutluluktan ağlayacaktı. Hamile
birinin sırtının bu kadar ağrması normal miydi? Belki de ki-
lolu olduğu için böyleydi.

Max, kulübelere giden dar yola döndü. Dikkatli bir sürücüydü. En azıdan bu açıdan Nelson'a hiç benzemiyordu.

"Pek çok şey vardı, değil mi?" dedi. "Şenlik ateşi, Kelt rahipleri ve diğer her şey."

"Evet," dedi Ruth. "Merasim ateşi asla kötü sonuçlanmaz. İnsanların neden ateşe taptığını anlayabiliyorum. Ateş, karanlığı uzaklaştırıyor."

"Yavru bir horozun ağlaması gibi," dedi Max.

Ruth, ona meraklı bir bakış fırlattı. "Neden bunu söyledin?"

Bir saniye için Max, karanlık yolda ilerlerken dümdüz ileriye baktı. Daha sonra, "Dünkü kazıda bir şeyler oldu. Tam da birkaç turisti uğurlamıştım. Tarih Topluluğu'ydu gelenler, sanırım. Ve hendeklerden birinde ölü, yavru bir horoz buldum."

Ruth ne söyleyeceğini bilemedi. Komşu çiftçilerin kümesleri olduğunu belli belirsiz biliyordu ama bir civcivin, Max'in, çimenliklerin arkasındaki ıssız kazı alanına nasıl gelebileceğini anlayamıyordu.

"Kasıtlı olarak mı oraya bırakılmış?"

Max, kısaca güldü. "Sanırım öyle, evet. Boğazı kesilmişti."

"Ne?"

"Bir taraftan diğer tarafa kadar boğazı yarılmıştı. Çok düzgün iş."

Bir an için Ruth, midesinin bulandığını hissetti. Derin bir nefes aldı.

“Neden biri bunu yapmak istesin ki?”

Ruth’un kulübesine gelmişlerdi. Max, kontağı kapattı. “Eh, yavru horoz geleneksel bir kurbandır. Çünkü sabahları öterler, karanlığı kaçırma gücüne sahip oldukları varsayılır. Daha önce bahsettiğim gibi.”

Ruth’un başı dönüyordu. “Bir kurban mı? Neden biri, arkeolojik bir kazının içine kurban bırakmak istesin ki?”

“Bilmiyorum. Belki de ölüleri rahatsız ettiğimizi düşünen biridir.”

Açıkçası Ruth, Cathbad’i düşündü ve sonra kendine gelmek için başını salladı. Ölü hayvanlar, Cathbad’in tarzı değildi.

“Elbette,” diye devam etti Max, “yavru horozların, Hristiyanlıkla da ilgisi var. Kimi zaman yavru horozlar, İsa’ya sunulmak için kullanılırdı. Her şafakta yeniden doğması meselesi işte.”

“Birileri, bir hayvanı Hristiyanlık kurbanı olarak mı öldürdü?”

Max’in sesi değişmişti. “Ya da Hecate’ye bir adaktır.”

“Sihir tanrıçası.”

“Birçok şeyin tanrıçasıydı. Yunanlar, onu ‘Gecenin Kraliçesi’ olarak adlandırırdı çünkü yeraltı dünyasını görebiliyordu. Kavşakların, üçlü yolların da tanrıçasıydı. Bu yüzden genellikle üç yüzlü olarak tasvir edilir. Hayalet köpeklerinin eşliğinde geçitlerde, tünellerde pusuya yatar. Diğer adı Hecate Kourotrophos; çocuk hemşiresi Hecate. Kadınlar, çalışırken ona dua ederdi.”

“Geleneksel olarak ona yavru horoz mu kurban edilirdi?” Ruth, sesindeki şüpheyi saklamaya çalışıyordu.

“Şey, horoz siyahtı ve geleneksel olarak Hecate’ye siyah hayvanlar kurban edilirdi. Daha çok, tanrıçanın kutsal köpeği yüzünden köpekler ya da yavru köpekler. Ama sık sık kuşlara da rastlanıyordu. Bazen Athena ile ilişkilendiriliyor ve zekânın sembolü olan baykuşla tasvir ediliyor.”

Max gülümsedi. Karanlıkta dişleri bembeyaz görünüyordu. “Belki de Hecate’dır. Bazen bataklıkta görünüyor, hayalet ışıkları yolunu görebilmen için parlıyor.”

“Bataklık yakamozları,” dedi Ruth, hayali ışıklarla ilgili bir diğer efsaneyi hatırlamıştı.

“Kesinlikle. Bataklık ışıkları. Fosfor ışıklar. Onlar hakkında birçok hikâye var.”

Ruth ürperdi. Paneldeki saat, 22.32’yi gösteriyordu. “Gitsem iyi olur.”

Max, onu durdurmayı ya da kahve içmeyi denemedi ama Ruth, kapıyı açınca “Ruth,” dedi ve öne eğilerek onu dudaklarından öptü.

Ruth, doğru yatağa gitti ama yüksek sesle mırlayan ve göğsünün üstünde yatan Flint’le birlikte kuş tüyü yorganın altında uzanırken uyuyamıyordu. Sözcükler ve söz öbekleri, başının içinde çılgınca birbirlerini kovalıyordu. Bir o tarafa, bir bu tarafa döndü (Flint çok kızmıştı) ama yine de onlardan kaçamadı. Çok içtiğinde gördüğün yarı uyanık, küçük rüya-

lar gibiydi; ama bütün gece sadece bir yudum kokteyl ve portakal suyu içtiğini düşününce bu çok sinir bozucuydu.

Kavşakların, üçlü yolların tanrıçası...

Karısından ayrılmaya söz verdi. Bu konuda ne düşünüyorsun?

Nelson biliyor mu?

... sınır bölge, ölüm ve yaşam arasındaki köprü...

... her şey değişir, hiçbir şey yok olmaz...

Zili çal Dell, pisicik kuyuda...

Sonra aniden sesler gözden kayboldu ve Ruth, harap bahçede ona üzgün bir şekilde bakan ezik görünümlü, mazlum bir adam gördü.

Bu limonluktu; ve orada bir salıncak ile ağaç ev var. Bir dilek kuyusu da ...

Zili çal Dell, pisicik kuyuda...

Ruth, Flint'i yere fırlatarak kalktı. Aniden, tek bir şüphesi bile olmadan kafataslarının saklandığı yeri biliyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

13. Bölüm

Kuyuyu, evin arka tarafında, salıncak halatının olduğu ağacın yanında buldular. Nelson'ın, parçalanmasını emredererek ustabaşını çok kızdırdığı yeni duvarlardan birinin altında yarı gömülü haldeydi.

Dilek kuyusundan geriye kalan şey, toprağa gömülmüş bir tuğla parçasıydı. Delik, çimentoyla doldurulmuştu ama Nelson, bunun sadece birkaç santim derinliğinde bir kapak olduğunu düşünüyordu. İşçilerden birinin, bunu darbeli matkapla birkaç dakika içinde kıracağından emindi. Ruth, hayal meyal açılan boşluğu gördü. Soğuk, küf kokulu hava burnuna ve ağzına doldu ama karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordu.

“Sence ne kadar derinlikte?” diye sordu Ted.

“Beş ya da altı metre,” dedi Nelson, “belki daha da derin.”

Nelson'ın ekibinden bir dalgıç kuyudan aşağıya doğru inecekti. Güvenlik zırhını giydi ve halatı, kancaya taktı.

“Neden bir dalgıç?” diye sordu Ruth. “Orada artık su yok ki.”

“Bundan emin olamayız,” dedi Nelson. “Onun aşağı inmesi daha güvenli ve ayrıca bir dilek kuyusu polis departmanımız yok.”

“Ben gidebilirim,” diye önerdi Ted. “Ekstrem arkeolojiye hâkimim.”

“Hayır, gitmeyeceksin, gün ışığı,” dedi Nelson. “Seni görebileceğim bir yerde kalacaksın.”

Dalgıç, dikkatli bir şekilde kuyudan aşağıya doğru indi ve gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra, ağaçta öten kuşun dışında tamamıyla sessizlik kaplamıştı ortalığı.

Sonra kuyunun derinliklerinden bir ses geldi, “Bir şeyler buldum efendim.”

“Ne?” Nelson, kuyunun kenarına diz çöktü ve aşağı doğru bağırdı.

“Bir kafatası.”

“Sakın göz çukurlarından tutma!” diye bağırdı Ruth, Nelson’ın yanına diz çökerek. “Çok kırılganlar.”

“Yukarıya geliyorum.”

Bir dakika sonra dalgıç, avucunun içinde dikkatle taşıdığı bir kafatasıyla belirdi. Deneysel bir yapımda Hamlet’i (“Shakespeare, Beckett’le Tanışınca” belki?) oynayan bir aktör gibi görünüyordu. Ruth, iki eliyle küçük kafatasını aldı.

“Eee?” dedi Nelson.

“Bu bir çocuğa ait,” dedi Ruth sessizce.

“Aşağıda başka bir şeyler de var, efendim.”

“O zaman, burada konuşarak vakit kaybetme. Geri dön.”

Bu kez dalgıç, açıkça bir hayvan kafatasıyla belirdi.

“Kedi mi?” diye sordu Ted, Ruth’un omuzuna yaslanarak.

“Olabilir.” Açıkçası Ruth, Hecate’yi düşündü ve dış duvarın altında gömülü buldukları kedinin rengini merak etti. Sihir tanrıçası. Hecate, çocuk hemşiresi.

Hepsi, brandanın üzerinde yan yana duran iki kafatasına bakıyordu. Ruth, kafa kesmeleri, Aziz Fremund’un kesilmiş başını kuyuda yıkamasını, tapınakların duvarları altına gömülen çocuk bedenlerini düşünüyordu. Nelson ise Martin ve Elizabeth Black’i düşünüyordu. Gerçekte asla kaçmamışlar mıydı? Bu kafatası, yetimhanede öldürülen kayıp çocuklardan birine mi aitti?

Ted, sessizliği bozdu. “Adli tıp doktoru bunları görmek isteyecek mi?”

“İnsan kafatasına otopsi yapılır, evet. Hayvan kafatasını ise laboratuvara götüreceğim.”

Ruth, iki kafatasını torbalayıp etiketlerken Nelson onu izliyordu. İnsan kafatasının özel olarak etiketlenmiş bir kutuya yerleştirilip üzerine “Polis Patolojisi” yazılması gerçekten acı vericiydi. Bu torbayı Nelson’a verdi.

“Otopside bulunacak mısın?” diye sordu.

“Bunu hayatta kaçırmam.”

“O zaman orada görüşürüz.”

“Arabana kadar sana eşlik edeyim.”

Diğerleri tarafından merakla izlenirken Ruth'un, arabasını bir meşe ağacının gölgesine park ettiği yere doğru yürüdüler. Kelt rahiplerinin, Aziz Bridget'in ağacı olarak adlandırdığı ağaç öğlen güneşinin altında yeşil ve masum görünüyordu. Ruth, bagaj kapısını açtı ve dikkatli bir şekilde kedi kafatasının olduğu kutuyu yerleştirdi. Nelson, tozlu Renault'nun etrafında yürüyor, oradaki jant kapağını ayağıyla kontrol ediyordu.

"Testleri yapman ne kadar sürer?" diye sordu.

"Birkaç saat. Otopside çıkan örnekler daha uzun sürer."

Nelson, karakteristik olarak yeri eşeleleyen at hareketini yapıyordu. Ruth, Nelson'ın bir şeyleri beklemekten nefret ettiğini biliyordu. Ama sonra yere bakarak, "Geçen gün Cathbad'le konuştum," dedi.

Ruth, açıkça panik olmuştu. "Ne istiyormuş?"

"Eh, beni, Pagan festival gününü kutlamak için düzenlediği çılgın kumsal partisine davet etti."

"Ve sen de gitmedin mi?"

"Hayır, bana uygun bir şey olduğunu düşünmüyorum. Ya da Michelle'e." Ruth'a baktı. Ruth, bagajı kapatma bahanesiyle arkasını döndü. "Belki de haklısın."

"Sen gittin mi?"

"Evet."

"Tek başına mı?"

Ruth, ona baktı. Bunu sorduğuna inanamıyordu. "Hayır," dedi sonunda, "bir arkadaşımla gittim. Max Grey."

“İyi vakit geçirdin mi?”

“Evet. Şenlik ateşi, bir sürü şarkı, korkunç yiyecekler vardı. Bu tür şeyleri bilirsin.”

“O halde sen bir Mason musun?”

“Hayır, Cloughie öyle ama.”

Bir saniye için birbirlerine baktılar ve sonra Nelson, sahte bir samimiyetle, “Şey, burada bütün gün dedikodu yaparak duramam. Otopside görüşürüz,” dedi.

Neşeli bir selamlama ile hızla uzaklaştı, giderken Ted ve bardan çıkan dalgıçla çarpıştı.

Ruth, hayvan kafatasını laboratuvara götürdü. Fen bilimleri bloğu terk edilmiş görünüyordu. Alt kattaki dönem sonu partisi, bira çadırı ve canlı müzikle devam ediyordu. Ruth, bir devin kalp atışlarını andıran bas notaları ve sarhoşların alkışlarının yarattığı kükremeyi duyabiliyordu. Ama ders odaları ve laboratuvarlar sessizdi. Cathbad'den ya da diğer laboratuvar teknisyenlerinden hiç iz yoktu. Cathbad de muhtemelen partideydi; Pagan olsun olmasın her türlü kutlamadan hoşlanıyordu.

Gözlerdeki hastalığı ve göz çukurlarının çeşitli kemiklerini gösteren bir postere baktıktan sonra Ruth, kafatasını çıkardı ve yumuşak bir fırçayla temizlemeye başladı. Şeklinden ve büyüklüğünden kesinlikle bir kediye ait olduğu belliydi. Boyun kemiklerindeki keskin sınırlar, kafanın kaba bir şekilde, muhtemelen bir baltayla kesildiğini gösteriyordu.

Kesilmiş yerleri mikroskop altında inceleyen Ruth, kafanın ölünden sonra kesildiği sonucuna vardı. İzler, açıkça kesme işleminin önden yapıldığını gösteriyordu. Eğer hayvan hayatta olsaydı, şahdamarının kesilmesi sonucunda kütleli bir kanama ortaya çıkardı. Görünüşe göre kedi önce öldürülmüş, sonra kafası kesilmiş gibiydi.

Neden? Birbirine benzemeyen milyonlarca teorisi vardı. “Kelt kafa kesmeleri”nde baş, genellikle dini sebeplerle ya da büyü ritüelleri için kesilirdi. Kafayı bir kuyuya atmak kesinlikle bir ritüel davranıştı. O halde kafatasları Kelt miydi? Nedense böyle düşünmüyordu.

Dışarıda hava kararıyordu ve parti gittikçe daha gürültülü hale geliyordu. Öğrencilerin, sevişebilecekleri ya da uyuşturucu kullanabilecekleri ıssız odaları aramak için koridorlarda koşuştururken kapıları çarptığını duyabiliyordu. Oraya gelmedikleri sürece sorun yoktu. Mavi “steril koşullar” ışığı dışarıda yanıyordu. Bu, onları durdururdu. İçlerinden birinin bile steril olduğunu hayal edemiyordu.

Ruth’un sırtı ağrıyordu, bu yüzden eldivenlerini çıkardı ve bir bardak su içmek için oturdu. Deney masasındaki küçük kafatasına bakınca aniden çok üzgün hissetti.

Ölü çocuğun kediden daha önemli olduğunu biliyordu. Kedi sadece bir ipucuydu, ölümün detayına ait bir gariplikti. Ama yine de küçük, ince kemiklere bakarken Ruth, bir acıma duygusu hissetti. Yılın başlarında sevgili kedisi Sparky’yi kaybetmişti ve hâlâ onu özliyordu. Muhtemelen bu kedi de bir başkası tarafından seviliyordu. Zamanda geriye giderek

bir mesnâ gönderdi. “Üzgünüm. İnsanların hayvanlara yaptıkları şeyler için özür dilerim.” Bu üniversitede bile hayvanların her gün deneylerde kullanıldığını biliyordu (yılda bir ya da iki kere hayvan hakları koruyucuları gösteriler yapardı ve güvenlik çok sıkı hale getirilirdi) ama genel anlamda, bunun toplumun iyiliği için gerekli olduğunu kabul ediyordu. Ama bu... bu farklıydı.

Bu kedi kurban mı edilmişti? Bu sadece deneyim kazanmak için miydi? İlk önce hayvanı öldürüp sonra bir çocuğu korkunç şekilde öldürmek için yapılmış bir çalışma mıydı? “Hecate’ye siyah hayvanları kurban etmek bir gelenektir.”

Gayriihtiyari olarak Ruth, kazı alanından gelen diğer kanıt poşetlerinin yanındaki kutulara baktı. Analiz için bitkiler ve toprak, tuğla ve taş parçaları poşetleri ve evet, işte orada... Roma mührünün içinde olduğu plastik poşedi buldu. Dikkatli bir şekilde, mührü eline aldı. El yazısı etiketinde, “Oymalı bronz mühür, muhtemelen Roma’ya ait” yazıyordu. Mekanizmayı görmek zordu, belli belirsiz üç örtüşen mühür vardı. “Bir yoncaya benziyor,” diye önermişti İrlandalı Ted. Ama şimdi mikroskobun altında baktığında Ruth, üç dairenin aslında üç kafa olduğunu görüyordu.

Hecate. Üç Başlı Tanrıça.

13 Haziran

Ides*

*Ben Agamemnon'um. Evin efendisiyim. Magister mundi sum.** Sorumluluk bende ve doğal olarak benim de, bir Efendi olarak, belli görevlerim var. Agamemnon, kendisinden istenen kurbanları verirken eğleniyor muydu? Hayır ama yine de gereklilikleri yerine getirdi. Bazen sadece ne yapılması gerekiyorsa onu yapman gerekir. Evin efendisi olmak yalnızlıktır ve yaptıklarımın gerçekleşmemiş olmasını dilemezsem insan olamam; bu şeyleri yapmak zorunda olmadığımı düşünmesem... Ama tanrılar övülmeli. Bunu hiç kimse anlayamaz. Agamemnon'un, Truva için hafif bir rüzgâra ihtiyacı vardı. Benim güvende olmam için duvarlara ihtiyacım var. İkisi de aynı anlama geliyor.*

* Eski Roma takviminde her ayın ortası. (ç.n.)

** Evrenin efendisiyim. (ç.n.)

14. Bölüm

Polis patologu genç ve heyecanlı biriydi. Adı Chris Stevenson'dı ve Ruth, onu sadece ismen tanıyordu. Önceki patologu daha iyi tanıyordu; her zaman boyun atkısı takan ve kadife terlikler giyen, modası geçmiş bir çekiciliğe sahip biriydi. Stevenson, arkasında beyaz montu uçuşarak, kabarık Amerikan ayakkabılarıyla otopsi odasına girdi. Modası geçmiş tarz, sonsuza kadar kaybolmuştu.

“Dr. Galloway! Bize uzman gözüyle görüşlerinizi sunmak için mi geldiniz?”

“Deneyeceğim,” dedi Ruth sert bir şekilde.

Bugünkü otopsinin bir çeşit savaş olacağını biliyordu. Normal bir otopside Stevenson uzman olurdu. Örneğin, genellikle iç organları dört gruba ayırarak çıkarmak yerine bir blok halinde çıkaran havalı bir hekimdi. Nelson, Stevenson'ın neşteri ile teatral şekilde davranarak iki polis stajyerini bayılttığı önceki bir otopsisini anlatmıştı. Stevenson, bir pazar sabahı DJ'i –temelde kan, bağırsaklar ve tıbbi kesitlerle

ilgili bir DJ gibi– serbest çağrışımlı konuşmalarla gözlemlerini, büyük bir bilgi akışı şeklinde aktarırdı. Ruth, Nelson’ın bundan nefret ettiğini biliyordu.

Ama bugün, ortada sadece kemikler vardı; kuru, akademik kemikler. Kesmeye, biçmeye ya da dramatik jestlere gerek yoktu. Ve uzman Ruth olacaktı. Stevenson deneyi yönetecekti ama her aşamada Ruth’a saygı göstermek zorundaydı. Komik yorumlarının bu sabah çok gevrek kalacağına hiç şüphe yoktu. Ruth hiçbir şey söylemedi. Otopsi masasında duran kemiklere bakıyordu. Sadece küçük bir kafatası. Küçük bir hayat.

Nelson geç geldi, bu yüzden Stevenson’dan “Bize katılman ne kadar hoş,” şeklinde bir şakayı hak etti.

“Sadece işinle ilgilen,” diye homurdandı Nelson. Koyu saçları üzerindeki bone ve ameliyat elbiseleriyle garip görünüyordu. *Muhtemelen dünyadaki en kötü elbise*, diye düşündü Ruth, kendisinin de büyük yeşil bir baraj balonuna benzediğinin farkındaydı.

Bir teknisyen, anatomik olarak doğru pozisyonda duran kemiklerin fotoğrafını çekti. Daha sonra Stevenson, incelemelerine başlayarak yorumlarını bir el kayıt cihazına kaydetti. Ruth, paslanmaz çelikten masanın tam karşısında durarak, Stevenson kemikleri incelemeyi bitirdikten sonra kemikleri aldı ve kendi yorumlarını ekledi. Nelson, Ruth’un arkasında duruyor, sabırsız bir at gibi ayakları üstünde sallanıyordu.

“... Kemik uçları hâlâ ayrı... Kıkırdak tabakası henüz

katılaşmamış... kemik boylarının şekli bir çocuk olduğunu gösteriyor... kız ya da erkek olduğunu söyleyebilir misiniz Dr. Galloway?”

Ruth, pelvis kemiğine baktı. Kadın pelvisi, erkeğinkinden daha yüzeysel ve dar olurdu ama ergenlik öncesi iskeletlerde bu açıkça belli olmazdı. Erkeklerde daha kısa ve derin olan kalça yarığını inceledi. Aynı şekilde, bu da bir çocukta güçlkle belirlenebilir bir şeydi.

“Kız olduğunu söyleyebilirim.”

“Öyle mi? Bu ilginç.” Bu sözden, Ruth, Stevenson’ın ona katılmadığı sonucunu çıkardı.

“... göğüs kafesi ve üçüncü kaburgada travma... Buna ne yorum yaparsınız Dr. Galloway?”

“Bir bıçak izi gibi görünüyor.”

“Hanımefendi bıçak izi diyor, göreceğiz...”

Stevenson, kafatasına döndü. “Boyun omurunda dış travma...”

Bir balta, diye düşündü Ruth. Baş, balta gibi bir aletle; kedinin başı gibi ön taraftan başlayarak kesilmişti.

“Ölüm nedeni... başın kesilmesi mi?” diye sordu Stevenson.

“Ölüm sonrası ceza,” dedi Ruth kısaca, Nelson’a dönerek. “Ölümden sonra tahrip edilmiş. Baş, daha sonra kesilmiş. Önden kesilmiş; kafa kesme sonucu ölümlerde baş kesme işlemi her zaman arkadan yapılır.”

Stevenson homurdandı. “İlginç bir teori. Siz ne düşünüyorsunuz Dedektif Şef?”

“Göğsünden bıçaklanmış ve başı kesilmiş. Bir şey kesin; bu bir intihar değil...”

Stevenson, kafatasına dönerek güldü. “Süt dişler dökülmemiş...” Ruth, Nelson’a baktı. Yetişkin dişleri yoktu; bunun anlamı, kafatası neredeyse altı yaşından küçük birine aitti. “Alt sol azı dişler oklüzal şekilde doldurulmuş...”

Bu garipti. Bu, bedenin Yeniçağ’a ait olduğunu kanıtlayan şeylerden biriydi (dolgular, antik Çin’de ilk defa ortaya çıksa da yaygın olarak son yüz yıl boyunca kullanılıyordu). Ayrıca bu kadar küçük çocuklarda dolguya da nadiren rastlanırdı. Dolgunun içeriği, tarih konusunda değerli ipuçları verebilirdi.

Ruth, öne doğru eğildi.

“Dolgu hakkında ne düşünüyorsunuz Dr. Galloway?”

“Bir adli tıp dişçisinin bakmasını isterim.”

“Aklınızda biri var mı?”

“Evet.”

Gözlem neredeyse bitmişti. Stevenson, karbon 14 testi için örnekler aldı ve Ruth da iskelet listesini doldurdu: kafatası arkası, patoloji, sonuçlar... Bu kadar uzun süre ayakta durduğu için sırtı ağrıyordu ama bir sandalye isteyip Stevenson’ın aşağılamasıyla uğraşmak ya da Nelson’ın şüphesini çekmek istemiyordu. Nelson şüpheleniyor muydu? Bu düşünceleri kafasında barındırmamalıydı.

“Tarih hakkında bir iddianız var mı?” diye sordu Stevenson. “Artı veya eksi beş yıl?”

“Hayır.”

“Siz rahatınıza bakın. Test için birkaç DNA örneği de alacağım.”

“DNA bulabilecek misiniz?” diye sordu Nelson şüphyle, kuru kemiklere bakarken.

“Belki,” dedi Ruth, “ama toprak dokusu, DNA’ya zarar vermiş olabilir. Yeterince iyi bir örnek bulamayabiliriz.”

“Bulacağız,” dedi Stevenson. “Pekâlâ, gösteri bitti çocuklar.”

Antrede Ruth, ameliyat kıyafetlerini çıkardı ve ellerini yıkadı. Otopside hiç kan olmamasına rağmen hâlâ kirli ve iğrenç hissediyordu. Belki de Chris Stevenson’a bu kadar uzun süre maruz kaldığı içindi.

Kapıda Nelson’ın başı göründü. “Yüce İsa, bittiği için Tanrı’ya şükür. Tam bir ahmak. Kahve içmek ister misin?”

Ruth, tereddüt etti. Kahve bu aralar midesini bulandırorsa da Nelson’la samimi bir kafeye gitmek çok hoşuna giderdi ama o sabah yapması gereken başka şeyler vardı.

“Üzgünüm,” dedi. “Bir randevum var.”

15. Bölüm

“Tek başınıza mısınız?”

Bu sorunun, Ruth’un bir anlığına donup kalmasına neden olacak birçok katmanı vardı. Hastanede, yanında ona eşlik eden hiç kimse olmadan tek başınaydı. Ama tek başına olması gerekiyordu çünkü çocuğun babası henüz hamile olduğunu bilmiyordu. Bu sabah, otopside gördüğü Nelson’ı düşündü ve onu, yanında ona destek verip üzerine titrer bir halde hayal etti. Hayır, işe yaramıyordu. Nelson bunu bilse hatta, hayal edilemez bir şekilde birlikte olsalar bile yine de Nelson, zamanı saatine bakarak ve polis merkezine dönmek için sabırsızlanarak geçirirdi. Peki ya annesi? Annesini, samimi bir şekilde gülerken, ona çok fazla yememesi ve midesi bulanmca ağzına tarçınlı bisküvi atması konusunda tavsiyelerde bulunurken ve cesaret verirken hayal etmeyi denedi. Hayır, bu da pek gerçekçi değildi. Shona? Bütün zamanını saçlarıyla oynayarak ve doktoru keserek harcardı. Bu yeterince komikti ama gerçekten yanında olabileceğini hayal et-

tiği tek insan Cathbad'di. En azından nazikti, her ne kadar mor pelerini biraz utanç verici olsa da.

“Evet, tek başımayım.”

Hemşire, Ruth'u yatağın ve televizyon ekranı gibi görünen bir aletin olduğu bir odaya götürdü. Ekranın yanında, lakayt bir şekilde sakız çiğneyen başka bir kadın vardı. Ruth, huzursuz bir şekilde otopsi odasını hatırladı. Sadece bu kez taşın üzerindeki beden kendisinininkiydi. *Korkak olma*, dedi kendi kendine; *bu son dere normal bir rutin prosedür*. Yine de bir otopsi olduğu sesi, başının arka tarafında ısrarcı bir şekilde varlığını sürdürdü.

Hemşire, Ruth'a pantolonunu çıkarmasını söyledi ve karnına biraz jel sürdü. Ruth gıdıklanmıştı. Karnına dokunulmasından nefret ederdi; baş belası masajlardan ve güzellik bakımlarından kaçardı. “Sakin ol!” demişti bir masör ona bir defasında. Eksantrik olduğunu biliyordu ama Ruth için, tatillerinde manikürlü bir yabancının omuzlarına dokunup bastırması rahatlamaktan çok uzak bir şeydi.

Diğer kadın, stetoskop gibi bir şeyi, çok güçlü bastırarak Ruth'un karnına yerleştirmişti. Ultrasondan önce tuvalete gitmesi söylenmemişti ve şimdi bu baskı, gerçekten çok huzursuz hissettiriyordu. Bir saniye için yatağa kaçıracağını ve en yakın kadınlar tuvaletine koşturacağını hissetti. Ama daha sonra ekranın ufacık gri bulutlarla kaplandığını gördü. Bulutların ortasında bir şey hareket ediyordu.

Ruth daha önce de ultrasonlar görmüştü; kemikler ve diğer arkeolojik nesnelerin ultrasonlarını. Yüksek frekanslı

ses dalgalarının katı nesneler gibi sıçradığını biliyordu. Yoğunluğu ve yapıyı değerlendirmek için ışık ve gölgenin derecelerine nasıl bakacağını biliyordu. Ama bu... bu çok farklı bir şeydi. Bu, ekranda yavaşça hareket eden koyu halkalar topluluğu hem tamamen inanılmaz hem de uniden çok gerçek göründü. Bu onun bebeğiydi.

“Bu bebeğinizin kalbi,” dedi kadın, ilk kez konuşmuştu ve sakızı, ağzının bir köşesine itmişti. Dört siyah ve hareketli daireyi gösteriyordu.

“Bu onun omurgası.” Ruth, ekranda hareket eden, belli belirsiz beyaz bir çizgi gördü. Açılanamaz bir nedenle gözlerinden yaş geldi. Daha sonra bir şeyler hatırladı.

“Erkek mi kız mı olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Bu ultrasondan söyleyemem. Muhtemelen yirmi haftalık olduğunda, önümüzdeki haftalarda söyleyebilirim.”

Ama gözleri yaşlı bir şekilde ekrana bakan Ruth, bunun bir erkek olduğunu biliyordu. Rahminde yüzen bu küçük figürde erkeksi, neredeyse maço bir şeyler vardı. Kadın, ekranın diğer bölümünde bir şeyler gösterdi. “Uzun bacaklar. Partnerinizin uzun bacakları mı var?”

Nelson’ın bacakları uzun muydu? Ruth, onu diğer bir işe yetişmek için bir yerden bir yere, sabırsızca koştururken hayal etti. Uzun biriydi, öyleyse bacakları da uzundu. Kesinlikle Ruth’unkilerden uzundu. Daha sonra aniden beyninden vurulmuş gibi oldu. Bu bebek, onun yarısıydı. En başından beri bebeğin sadece kendisine ait olduğunu düşünüyordu, dünyada gerçekten ona ait olan tek şey olduğuna inanıyordu.

Ama onun değildi. Bir saniye için ekranda tamamen bir yaratığın şeklini gördü; bir erkek, minyatür bir Nelson. Gözlerini kapadı.

“İyi misiniz?”

“Evet... Sadece küçük bir mide bulantısı.”

“Tamam. Ara sıra olur. İşimiz bitti.” Ruth’a, karnını silmesi için biraz kâğıt havlu uzattı ve Ruth da yavaşça doğruldu.

“Eve götürmeniz için size bir görüntü vereceğim.”

“Bir görüntü mü?” Ruth, ona boş boş bakıyordu.

“Bebeğin. Partnerinize göstermeniz için.”

“Oh evet. Teşekkür ederim.”

Ruth, sürücü testinden geçtiğinden bu yana yaptığı en dikkatli manevra-sinyal-ayna kontrolüyle yavaşça üniversiteye doğru arabasını sürdü. İki saniye kuralına uydu ve bir bisikletli geçerken o kadar yavaştı ki arkasındaki araba sabırsız bir şekilde ona korna çaldı. O şapkalı, yaşlı kadınlar gibi sürdüğünü biliyordu ama kendini bundan alıkoyamıyordu. İçi, başka bir insan taşıdığının dayanılmaz düşüncesiyle dolmuştu. Kendi kişiliği olan ve babasının uzun bacaklarını almış bir insanoğlu. O, sadece bu yaratığın taşıyıcısıydı, onu nazikçe A noktasından B noktasına taşıyordu, doğru sinyalleri verdiği için emin olmalı ve hızla gelen bir kamyonu çarpmamalıydı. Dokuz ay sürecekti bu yolculukta hız limitini hiç aşmadan, yol üzerinde Little Chef’te hiç dur-

madan onu nasıl koruyacaktı? Belki de zamanla alışacaktı...

Öğrenciler için dönem bitmişti. Her yerde öğrencileri görüyordu: kutuları arabalarına taşırken, çıkışta gözyaşları içinde vedalaşırken, birbirlerinin tişörtlerine sevgi dolu mesajlar yazarken. "Abartmayın," demek istiyordu Ruth. Bir-birinizi eylülde göreceksiniz. Önlerinde duran bütün yazın neye benzediğini biliyordu: çalışma, seyahat, anne babaları kızdırarak etrafta dolaşma. On sekiz yaşındayken dört ay, sonsuzluk kadar uzundu. Öğrenciler döndüğünde Ruth, yedi aylık hamile olacaktı. Çantasındaki çıktılara göre bebek, kasımın ilk haftası doğacaktı.

Belki öğrenciler tatilde olacaktı ama Ruth olmayacaktı. Derecelendirmesi gereken bitirme tezleri ve gelecek yıla hazırlaması gereken ders planları vardı. Ofisine giden merdivenleri tırmandı ve iki öğrencisinin, kapısının önünde hoşça kal demek için beklediğini gördü. Ruth, genellikle master eğitimlerinin bir yılını orada geçiren öğrencilere ders veriyordu bu yüzden gerçekten bu onları son görüşü olacaktı, özellikle Amerika'dan (denizaşırı ülkelerden gelen bir sürü öğrencisi vardı, üniversitenin paraya ihtiyacı vardı) gelen bu ikisini.

"Hoşça kalın... İyi şanslar... Haberleşelim... Eğer Wisconsin'e gelerseniz görüşelim..."

Kendini bunlardan kurtaran Ruth, odasının kapısını açtı ve kitapları ile makalelerini toplamaya başladı. *Indiana Jones* posterinin olduğu odayı, kitaplarının ve sınav kâğıtlarının yığını görmek ona büyük bir mutluluk veriyordu. En azından

burada Arkeolog Dr. Ruth Galloway'di; bebek bekleyen Bayan Galloway değil (*Yaşı geçmiş, bebek bekleyen anne yazısını notları arasında görmek onu korkutuyordu*). Bir akademisyendi, bir profesyoneldi, kendi doğruları olan bir insandı. Birkaç gün evde, kemikler, çürüme ve ölüm hakkında bir şeyler okuyarak dinlenecekti.

“Ruth! Nasılsın?” Bu Phil'di.

Phil artık hamileliğini biliyordu ve onu destekliyordu. Dingin bir sesle bunu ifade etmiş ve ne kadar şanslı olduğunu söylemişti.

“Nasıldı?” Ultrasonu kastediyordu (dönem sonu yemeğini kaçıracağı için ona söylemek zorunda kalmıştı) ama Ruth, yanlış anlamayı tercih etti.

“Otopsi mi? İyiydi. Yeni patolog biraz küstah, sonuca çok çabuk atlıyor...”

“Ben, *hastaneyi* kasetmiştim...”

“Oh, teşekkür ederim.”

“*Problem* yok, değil mi?”

“Hayır.”

Phil, sinir bozucu bir şekilde kapıda sırtarak duruyordu. Ruth, onu kovmayı çok isterdi.

“Bu yaz bir yerlere gidecek misin?”

“Hayır. Sen?”

“Şey...” Phil utanmış görünüyordu. “Sue ve ben birkaç günlüğüne Fransa'daki evimize gideceğiz.” Ruth, Shona'nın bu konuda ne düşüneceğini merak etti. En son Shona, Phil'in “final sınavı gözetmenlerinin toplantısından sonra” karısın-

dan ayrılacağını söylemişti. Neden kasıtlı olarak bu tarihin seçildiğine dair Ruth'un hiç fikri yoktu; sadece Shona'nın bunu bir çeşit söz olarak algıladığını biliyordu. *Ve eğer Phil, karısından ayrılırsa Shona'nın sorunları daha yeni başlayacak*, diye düşündü.

“Bugün Swaffham kazı alanına uğramayı düşünüyor musun?” diye sordu Phil, hevesle konuyu değiştirerek. “Oraya bazı ilginç malzemelerin geldiğini duydum.”

“Uğrayabilirim.” Aslında doğruca eve gitmeyi planlıyordu. Sırtı ağrıyordu ve uzanmayı özlemişti. Ama Phil, Max'in kazısı hakkında coşkulu görünüyordu. Romalılar her zaman bir ya da iki ikramiye hibesi demekti, belki de televizyonda şöyle bir görünme nedeni olabilirdi.

“Harika. Biraz toprak örneği getirebilir misin?”

Lanet olsun, şimdi Swaffham'a uğrayıp örnek poşetleri için vaktini boşa harcayacaktı. Phil neden gidip bunu kendisi yapamıyordu? Muhtemelen Shona'yla buluşacaktı.

“Tamam,” dedi.

Kazı alanına vardığında neredeyse hava kararmıştı. Te-penin altındaki çakıllı alanda park edilmiş hiç araba yoktu ve Ruth, bunun için mutlu olması mı yoksa hayal kırıklığına uğraması mı gerektiğinden emin değildi. Imbolc gecesinden beri Max'i görmemişti ve gördüğünde nasıl olacağından da emin değildi. O öpücüğün bir anlamı var mıydı? Muhtemelen yoktu, muhtemelen Brighton'da insanlar birbirlerini sıklıkla

öptüyordu. Ama bu kafasını kurcalıyordu. Her zaman olmasa da... önünde düşünecek başka bir sürü şey vardı ama kesinlikle bu düşünce pek huzurlu değildi. Sonuçta burada tek başına olduğu için mutluydu.

Arabasından feneri çıkardı, alana doğru giden yokuşu tırmandı. Açıkçası öğrenciler sıkı çalışmıştı. Üç yeni hendek açılmıştı ve küçük bir taş yığnağı, yeni binaların keşfedildiğini gösteriyordu. Gerçekten burada küçük bir yerleşim yeri, en azından bir konak ve etrafında müstemilatları vardı. Merakı uyanan Ruth daha yakına gitti.

Max'in ona ilk gösterdiği hendeğin çok yakınındaydı ama artık bir duvarın köşesinin yanı sıra, yer ısıtması kalıntılarına benzeyen bir şeyler ortaya çıkmıştı. Bu, bunun önemli bir ev olduğunu gösteriyordu. Ayrıca bir mozaığın köşesini de gördü. Burada, bu tepenin eşiğinde, insanların iki bin yıl önce yaşadıklarını düşüncesi uçuştı zihninde. Romalı-İngilizler ya da sürgüne gönderilen Romalılar mıydı? *Isınmak istediklerine şüphe yok*, diye düşündü Ruth, akşam serinliğinde ürpererek.

Tam gitmek üzereydi ki alışkanlığının dışında fenerini, tuğla katmanlarının üzerine doğru tuttu, garip ya da sıra dışı bir şeyler arıyordu. Ve sonra onu gördü. Küçük kızıl kahverengi el yazısı, boyu iki-üç santimi geçmezdi. İlk bakışta harfler çok tanıdık görünmesine rağmen ne yazdığını anlamadı. Daha sonra sözcüklerin yukarıdan aşağıya doğru yazıldığını anladı. Başını yana eğerek okudu: Ruth Galloway.

Her şeye rağmen bunun onu neden bu kadar çok ürküt-

tüğünden emin değildi. Komik bir şekilde sözcüklerin boyutu, sanki küçük, şeytani varlıklar taşların ve molozların arasından sürünüp gelmiş ve onun adını yazmış gibiydi. Neden? Bu alanla sadece çok önemsiz bir bağı vardı. Neden biri, onun adını yukarıdan aşağıya, görünmeyecek kadar küçük harflerle böylesi arkeolojik bir alanın duvarına yazsındı ki? Bilmiyordu ama etrafta dolanmaması ve bu zehirli cüceyle şahsen karşılaşmaması gerektiğini biliyordu. Ayağa kalktı, kalbi çarpıyordu.

Ayağa kalkarken birilerinin onu izlediğine dair güçlü bir şeyler hissetti. Etrafına bakındı, feneri etrafında kocaman, korkmuş daireler çiziyordu. “Kim var orada?”

Cevap gelmedi ama ayak sesleri –bunlar kesinlikle ayak sesleriydi– hendeklerden birinin içindeki mezardan çıkmış ona doğru geliyordu. Ruth, hendekten fırladı ve fenerini karanlığa doğru tuttu. Artık başka bir ses duyuyordu. Yavaş, düzenli bir nefes alışverişi. Birileri, çok yakınında nefes alıp veriyordu.

Ruth, cesareti bir tarafa bıraktı. Feneri önüne tutarak tepeden aşağıya koşmaya başladı. Bebek için dikkatli bir taşıyıcı olması gerektiği umurunda değildi, artık hayatı için koşan, korkmuş bir kadındı. Bebek, bunu anlayışla karşılardı. Ayağı takıldı ve neredeyse düşüyordu. Oh Tanrı aşkına, arabası neredeydi? Ama sonra Phonex’in rahatlatıcı ışıklarını gördü ve doğru yolda olduğunu anladı. Güçlkle nefes alarak geri kalan uzaklığı dörtnala koştu. Arabası oradaydı. Sevimli, güvenilir, paslı arabası. Daha sonra durdu, kanı donmuştu.

Arabasının yanında karanlık bir şekil duruyordu. Bir adam.

Çığlık attı.

“Ruth! Sakin ol. Benim.” Max Grey’di.

Ruth, hâlâ başka birinin bağırdığını duydu ve bağırان şeyin utancı olduğunu anladı. “Max,” diye fısıldadı. Max, yanına gelerek kollarını ona dolamıştı. İs ve sabun kokuyordu.

“Ruth? Ne oldu?”

“Birisi... kazı alanında birisi... adımı... duvara...”

“Ne?”

Ruth, derin bir nefes aldı, ruh halini stabil hale getirmeye çalışarak Max’in kolunu tuttu. “Kazı alanındaydım... şöyle bir bakıyordum. Birinin... benim adımı duvara yazdığını gördüm. Daha sonra birilerinin beni izlediğini düşündüm. Birilerinin nefes alıp verdiğini duydum. Aptalca biliyorum.”

Karanlıkta Max’in yüzünü göremiyordu ama kollarının katılaştığını hissediyordu. Sesini duyduğunda sakinleşmiş ve rahatlamıştı. “Neden ben gidip bir bakmıyorum? Burada kal. Arabada otur, kaloriferi aç. Titriyorsun. Bekle.”

Arkasını döndü ve Ruth, Range Rover’ın, Renault’sunun arkasına park edildiğini gördü. Max, kalın bir kazakla ve bir termosla geri döndü. “Haydi, bunları al.” Ruth, kazağı giydi, huzur verici bir şekilde köhne yün kokuyordu. “Bir yudum iç. Geri geleceğim.”

Ruth, ufak bir yudum aldı. Sek kahve. O anda bütün içeceklerin tadı garip gelirdi ama bu farklı bir şeydi. Bir saniye sonra içinde viski olduğunu anladı.

Birkaç dakika sonra Max döndü. Pencereye yaslandı.

“Eve kadar sürebilecek misin? Arkandan geleceğim.”

İlk defa Ruth, giriş kapısını açarken güvenlik ışıklarını görünce rahatladı. Tam da şimdiki kadar ışık görmek istiyordu. Oturma odasının çok dağınık olmamasını umarak ön kapıyı açtı.

Max Grey, yerlerdeki kâğıtları ya da koltuktaki kirli çamaşırları bile fark etmiş görünmüyordu. Flint’i okşadı, kitapları ile ok başları koleksiyonunu takdir etti ve büyük bir zevkle çay teklifini kabul etti. Sonunda çaylarıyla oturduklarında (acele bir şekilde mutfaktaki bulaşıkları yıkamıştı) kazı alanındaki olaylar hakkında konuştular.

“Oraya ilk vardığında birileri var mıydı?” diye sordu Max.

“Hayır. Tamamen ıssızdı. Phil, benden birkaç örnek toprak almamı istemişti ve sadece hendeklere bakmayı düşünmüştüm –iyi iş çıkarmışsınız– ve sonra o şeyleri gördüm... o sözcükleri.”

“Birinin sesini duyduğunu sandığını söylemiştin...”

“Evet, çok yakınımda sesler duydum... birilerinin nefes aldığını. Bilmiyorum. Hayal etmiş de olabilirim. Birilerini gördün mü?”

Max, bir saniyeliğine sessiz kaldı ve daha sonra, “Bir şekil gördüm, belki bir köpek ya da iri bir tilkiydi. Başka bir şey yoktu.”

“Bir köpek.” Ruth kahkaha atacak kadar rahatlamıştı.

“Bu, hızlı hızlı nefes alma sesini açıklıyor.”

“Evet.” Ama Max gülümsemiyordu. Kupasına bakarak kaşlarını çattı.

“Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu Ruth. “Adam dışındaki öğrencilerinden hiçbiri beni tanımıyor. Ve kırmızı bir kiremitle kazı alanına gizlice sokulma hatasını hiçbiri yapmaz...”

Max ona baktı. “Onun boya olduğunu sanmıyorum.”

“Ne...” Ruth’un, onun ne demek istediğini anlaması birkaç saniyesini aldı ve sonra sözcüğün çerçevesini anlayabilmek için birkaç saniye daha düşündü.

Max başını salladı, “Evet, öyle düşünüyorum. Yarın kontrol edeceğiz.”

“Ama neden...” Ruth’un sesi yükselmişti. “Neden birileri benim adımla duvara *kanla* yazsın ki?”

“Bilmiyorum,” dedi Max tekrar. Daha sonra, “Ruth hiç *Ben, Claudius*’u okudun mu?”

Şaşırان Ruth, “Evet, sanırım. Uzun zaman önce. Robert Graves tarafından yazılmıştı, değil mi?”

“Evet. Hatırlamak için çok gençsin ama yıllar önce televizyonlarda bir korku serisi vardı. Derek Jacobi ve Siân Phillips oynuyordu.”

Aslında, Ruth hatırlamıştı ama Max’in hatırlamayacak kadar genç olduğunu düşünmesi hoşuna gitmişti. Program, onun uyku saatini geçiyordu ama programın itibarlı açılışını hatırlıyordu: Bir yılan, bir Roma mozaïği üzerinde yavaşça süzülüyordu. Anne babası, bunun mide bulandırıcı olduğunu

(“Lisans ücretimiz boşa gidiyor. Mary Whitehouse’a bunu yazacağım.”) söylediler ama Ruth’un, o uyuduktan sonra ailesinin bu programı izlediğine dair güçlü bir şüphesi vardı.

“Program ne hakkındaydı?” diye sordu.

Max içini çekti. “Kitapta Caligua adlı çocuk babasını, Claudius’un abisi Germanicus’u öldürüyordu. Bunu, edebi olarak, onu ölümle korkutmak için yapmıştı.”

Ruth, zeminde sürünen yılanı düşünerek sessiz kaldı. Bütün bu şeyler birden gerçeküstü bir renge bürünmüştü; sanki televizyonda bir dramda oynuyordu, gerçek olmayan bir şekilde, rahatsız eden görüntüler sadece daha hassas izleyiciler için yapılmış gibiydi.

“Bunu yaptı,” dedi Max, “Germanicus’un batıl inançlarını kullanarak yaptı. Onun şans tılsımını, Hecate’nin yeşil yeşim taşını çaldı. Evin etrafına hayvan cesetleri, kana batırılmış horoz tüyleri bırakıyordu, duvarlara uğursuz işaretler ve rakamlar yazıyordu, bazen yükseğe asıyor, bazen,” Ruth’a baktı, “bazen de çok aşağıya, sanki bir cüce yazmış gibi. Sonra bir gün Germanicus’un adı duvarda, daha aşağıda belirdi. Ancak her gün, harflerden biri kayboluyordu. Bir gün sadece bir G harfi kaldığında Germanicus öldü.”

Bir sessizlik oldu. Flint, yüksek sesle miyavlayarak kanepeye sıçradı. Ruth, yumuşak kehribar rengi kürküne ellerini gömdü.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” dedi sonunda, “Ben, Claudius’taki fikri kullanarak birileri beni korkutmaya mı çalışıyor?”

Max omuzlarını silkti. "Bilmiyorum ama aklıma gelen ilk şey buydu ve ölü horoz yavrusunu da hatırlarsan..."

"Çılgın bir Robert Graves hayranı aradığımızı mı söylüyorsun?"

Max güldü. "Ya da televizyon klasiklerine bağımlı biri mi? Bilmiyorum Ruth. Birilerinin seni korkutmaya çalıştığı açık gibi görünüyor."

"Beni Norwich arazisinden uzaklaştırmak için mi?"

"Muhtemelen. Bu davanın içinde olduğun bir sır değil. Diğer davada da yüksek bir etkin vardı, değil mi? Lucy Downey davası."

Ruth sessizdi. Mümkün olduğunca az tepki göstermeyi denemişti (Lucy'yi bulanın polis değil de o olduğunu, sadece Nelson biliyordu) ama bir şeylerin her zaman sızıp gideceğini varsaymıştı. Konu ne olursa olsun, Adli Tıp Arkeoloji Bölümü'nün başı olarak her iki davada da oluşunu açıklamak zor olurdu.

"Beni korkutmak için daha çok çalışmak zorundalar," dedi sonunda.

Max gülümsedi. "Senin için sevindim." Bu kez farklı bir şekilde bir sessizlik oldu. Daha sonra utangaç bir şekilde, "Ruth. Benimle bir akşam yemeği yer misin? Gelecek hafta bir gün. Phoenix'te değil ama. Daha hoş bir yerde."

Ruth, ona baktı, sarkık sandalyesinde huzurla oturuyordu, uzun bacaklarını altına toplamıştı. Onun yanındaki Flint'in mırıltıları artmıştı. Evet dememeliydi. Hamile bir kadındı. Bu tür iltifatlara ihtiyacı yoktu. Max, ona gülümsedi.

İlk defa ön dişlerinden birinin hafifçe çatlamış olduğunu fark ediyordu.

“Peki,” dedi. “Bunu ben de isterim.”

O giderken Ruth, çok yorgun hissediyordu; Flint’in gece için yeterince yemeği olup olmadığını bile kontrol etmeden (bunu hatırlayınca sonra yataktan kalkacaktı) doğruca yatağına gitti. Yatağında uzanırken Max’in Range Rover’ının dar yolda yavaşça gittiğini duyabiliyordu. On dakika sonra güvenlik ışığı tekrar yandı. Ama Ruth, kalkmadı.

*19 Haziran
Minerva Festivali*

Organize olmam gerekiyor. Ex abrupto hareket etmem gerekiyor. Bu yüzden, kullanılabilir bir hale gelen bilenmiş bir bıçağım var. Sonrasında başı kesecek bir baltam da var. Çocuğun ağlamasını engelleyecek biraz etere ihtiyacım olup olmayacağını merak ediyorum. Bu tür şeyleri sağlamak zor. Belki dışçı yardım edebilir, bilimin sınırlarında gezen zeki bir adam. Ona kolayca, okulda bilimsel bir deney yapmak için kloroforma ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim.*

Yine de kız bir problem. Çocuğu asla yalnız bırakmıyor. Ona sormam gerekiyor; hayır, emretmeliyim, her şeyden öte ben bir Efendi'yim. Öğleden sonraları çocuğu yalnız bırakmasını emretmeliyim. Kesinlikle bu yerde yapması gereken ev işleri var.

Harekete geçmek için sadece bir haftam var. Sorun şu ki bazen zayıfım ve tanrılar bana korkunç rüyalar veriyor. Terlemiş ve ağlamış biçimde uyanıyorum; utanç verici. Ama aklımı kaçırmayacağım. Kurbanı arıtmak için hızlıca hareket etmeliyim. Her şey hazır olmalı.

** Doğrudan doğruya. (ç.n.)*

16. Bölüm

DNA sonuçları, kapı eşiğinin altındaki bedenin bir kıza ait olduğunu ortaya çıkardı. Otopsi, çocuğun altı yaşından küçük olduğunu doğruladı ve Nelson, Peder Hennessey'nin açıklaması gereken bir şeyler olduğuna karar verdi.

Bu kez, dışarıda samimi bir konuşma olmayacaktı. Nelson, papazla yerel polis merkezinde görüşecekti. Onu alması için bir araba gönderdi ve polis merkezine geldiğinde Nelson, çalışma masasının arkasında gülümseyen bir ifadeyle oturuyordu. Clough da odadaydı ve Hennessey girdiğinde kayıt cihazına, “Saat iki civarı, görüşme başlangıcı. Hazırlayan: Dedektif Şef Harry Nelson ve Dedektif Çavuş David Clough,” dedi.

Peder Hennessey, kibarca gülümsedi ve Nelson'ın karşısına bir sandalye çekti. Küçük de olsa bir konuşma girişiminde bulunulmadığı ya da düşmanca bir karşılama gördüğü için şaşırılmışa benzemiyordu. Soğukkanlı bir şekilde Nelson'ın ilk sorusunu bekledi.

“Peder Hennessey.” Onu tekrar “peder” olarak çağırırna kendisine lanet olsun. “1973’te kaybolan iki çocuktan bahsetmişsiniz.”

Elbette, ikisi de ona bakıyordu. Nelson, Elizabeth Black’in diş kayıtlarını kafatasındakilerle karşılaştırmayı umuyordu ama Elizabeth’in daha önce dişçiye gittiğine dair bir kanıt yoktu. Ve 1973’ten sonra her iki çocuk da tamamen ortadan kaybolmuştu.

“Evet,” dedi Peder Hennessey, Nelson’a bakarak.

“Bize onların ortadan kayboluşundan biraz bahseder misiniz lütfen?”

Peder Hennessey içini çekti. “Bir akşamdı. Çocukların yatağa gitmeden önce biraz boş vakti vardı ve birçoğu, aşağıda oyun oynuyordu. Gözetim altında, elbette. Rahibe Immaculata saat 18.00 gibi çocukları çağırdı ve Martin ile Elizabeth’ten hiç iz yoktu. İlk başlarda sadece saklandıklarını düşündük. Martin’in... muzip bir şaka anlayışı vardı. Ama daha sonra, ev ile bahçeyi araştırdık ve endişelenmeye başladık.”

Durdu ve Nelson, “Polisi ne zaman aradınız?” dedi.

“Aslında hemen. Evi ve bahçeyi onlar da aradı. Elemanlardan birkaçı çok üzgündü. Ama hiçbir şey bulunmadı. Daha sonra aramayı daha geniş bir alana yaydılar.”

“Siz de aradınız mı? Kişisel olarak?”

Peder Hennessey’nin soğuk mavi gözleri, Nelson’ı delip geçti. “Bütün gece araştırdım,” dedi sonunda. “Evi, bahçeyi. Daha sonra motosikletimle Norwich’in etrafında dolaştım;

geçitlere, terk edilmiş evlere, saklanabileceklerini düşündüğüm her yere baktım.”

Clough, lafını kesti. “Bir motosikletiniz mi var?”

“Bu yasalara aykırı değil, biliyorsunuz,” diye yanıtladı Hennessey ılımlı bir şekilde.

“Ve bütün bu aramalarda,” diye Nelson sohbeti böldü, “polis hiç bahçeyi kazdı mı?”

“Hayır.”

Şarlattanlar, diye düşündü Nelson. Muhtemelen bu motosikletli kutsal papaz tarafından kandırılmışlardı. Onun çocukları öldürmüş olabileceğini asla tahmin edemezlerdi. Eh, Nelson farklıydı.

“Kuyuya baktılar mı?” diye sordu.

Peder Hennessey şaşırılmış görünüyordu. “Hayır. Üstüne tahta çakılarak kapatılmıştı, beton kaplanmıştı. Hiçbir çocuk içine düşmüş olamaz.”

Nelson hiçbir şey demedi, sessizlik oyununu oynadı. Bu kez o kazandı.

“Kuyuda bir şey mi buldunuz?”

“Bir çocuk kafatası bulduk,” dedi Nelson. “Beş yaşında bir çocuk. Bir kız.” Otopsi raporunun söylediğine göre “beş yaşının altında” ama gereksiz bir şeyler söyleyerek Hennessey’nin şok olmuş halini bozmak istemiyordu.

Gerçekten de Peder Hennessey şok olmuştu. Dudakları yavaşça kıpırdadı, büyük olasılıkla dua ediyordu. “Elizabeth mi?” diye sordu.

“Tam olarak bilmiyoruz... en azından henüz,” dedi Nel-

son. DNA'nın Elizabeth'e ait olup olmadığını asla bilemeyeceklerini eklemek için bir neden görmemişti. Ama Hennessey'nin, bunu bulacaklarını düşünmesini istiyordu. Nelson: gerçeklerin peşinden koşan korkusuz, yanlış yapanların korkulu rüyası.

“Kafatası, kuyuya nasıl girmiş?” diye sordu Hennessey, hâlâ sesi titriyordu. Bir yudum su aldı. Aniden yaşlı biri gibi görünmüştü.

“Bunu siz söyleyin.”

“Hiçbir fikrim yok.” Bu kez daha keskindi. Hennessey, kendini toparlıyordu.

Tekrar sessizlik. Clough, “Martin ve Elizabeth’le iyi anlaşır mıydınız?” diye sordu. Ses tonu, konuyu değiştirmişti. Eski bir sorgu tekniği.

Ama Hennessey, aynıydı. Doğruca Clough’a baktı.

“Evet. Sevimli, çok akıllı, çok sevgi dolu çocuklardı. Travmatik zamanlar geçirmişlerdi, anneleri ölmüştü ve... zarar görmüşlerdi.”

“Zarar görmek?” dedi Nelson keskin bir şekilde. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Bazı şeyler, yara bırakır Dedektif Şef. Martin kızgındı, annesine onları bıraktığı için kızgındı, bunun olmasına izin verdiği için dünyaya kızgındı. Elizabeth daha sakindi. Çok üzgün, çok korumasızdı. Oyuncak ayıcığından ayrılmayı reddeden çocuklar gibi Martin’e yapışmıştı, bu tür bir şey. Ama yavaşça ayrıldılar. Martin, sıra dışı bir şekilde zekiydi. Onu yüreklendirmeye çalıştım. Okuması için ona kitaplar verdim.”

“Ne tür kitaplar?”

“Her türde. Bilim ve tarihle ilgileniyordu. Ona Yunanlar ve Romalılar hakkında kitaplar verdim. Yetimhanenin bir Roma kazı alanına inşa edildiği fikriyle büyülenmişti.”

Nelson, Ruth’un kazı alanında bulunan Romalı çanak çömlekleri hakkındaki yorumunu hatırladı. O halde peder de bunu biliyordu, o zaman beri.

“Yani çocuklarla yakın bir ilişkiniz mi vardı?”

Peder tekrar gözlerine baktı, neredeyse küstah bir şekilde “Evet,” dedi.

“Peki diğer personel?”

“Herkes Elizebeth’i severdi. Çok sevgi dolu bir çocuktü. Martin... Martin daha zordu.”

“Rahibe Immaculata’yla konuştuk...”

“Öyle mi?” Hennessey, istekli bir şekilde öne doğru eğildi. “O nasıl?”

“Makul bir şekilde sağlıklı,” diye cevapladı Nelson soğukça. “Zihinsel olarak da sorunsuz,” diye ekledi.

Hennessey başıyla onayladı. “Güzel. Zor bir hayatı vardı, zavallı kadın.”

Nelson, bunu duymazdan geldi. “Martin’in bir sorun çıkarıcı olduğunu söyledi.”

“Söylediğim gibi, sinirli bir çocuktü.”

“Kontrol edilemez öfke nöbetleri var mıydı?” diye sordu Clough sempatik bir şekilde.

İlk kez Peder Hennessey kızgın görünüyordu. “Hayır, ‘kontrol edilemez öfke nöbetleri’ yoktu.” Sesi, sözcükler et-

rafında asabi alıntılar yapar gibiydi. “Ya da kız kardeşini öldürecek kadar şeytani bir ölkesi yoktu, sizin bunu ima ettiğinizi tahmin edebiliyorum. Kardeşini seviyordu. İstisnasız birbirlerine çok yakındılar.”

“Anormal bir şekilde yakın mıydılar?”

“Hayır, doğal şekilde yakındılar. Dünyadaki her yerde olduğu gibi kız ve erkek kardeştiler. Yakın olduklarını anlamıyor musunuz?”

“Herhangi bir varsayım yapmıyorum, o kadar,” dedi Nelson. “Onları siz tanıyorsunuz. Ben değil. Bir çocuğu kimin öldürdüğünü ve boğazını keserek kuyuya attığını anlamaya çalışıyorum sadece. Ama bunu kim yaptıysa onlar doğal değil.”

Peder Hennessey, ona baktı. “Doğal değil belki,” dedi kısık bir sesle, “ama kesinlikle şeytani.”

Eve dönüş yolu, Clough’un iki paket cipsi ktır ktır yemesi dışında sessizdi. Nelson, çok fazla yol alamadıklarının farkındaydı. Peder Hennessey, kafatasının bulunmasıyla şok olmuş görünüyordu; samimi şekilde şaşırmıştı da. Ama herhangi bir itirafı ağzından kaçırarak kadar şaşırmış değildi. Yine de Nelson gerçekten onun yaptığını düşünmüyordu; Peder Hennessey rahat bir adamdı: kontrollü, yüzeysel sıcaklığına rağmen neredeyse sert. Bu, onu bir katil yaparmıydı?

“Sence o mu yaptı?” Birkaç kartpostal benzeri manzaralı

köyden hızla geçerken Nelson, Clough'a sordu. ("Hızını öldür, bir çocuğu değil!")

"Peder mi? Belki. Onları öldürecek, bedenleri saklayacak, ardından da gömecek kadar sakın. Polisler, yeri bile kazanmamış."

"Aptal kuklalar." Nelson, dişlerini sıktı. "Bu günlerde onlardan biri hâlâ buralarda mıdır?"

"Belki Tom Henty. Lynn'deki masa çavuşu, hatırlarsın. Fi tarihinden beri buralarda."

"İyi fikir. Onunla konuşacağım."

"Sence Hennessey mi yaptı?" Clough, merakla patrona baktı.

"Bence bir şeyler saklıyor," dedi Nelson yavaşça. "Çocuklara yaptığı bir şeyleri. Belki de birilerini koruyor."

"Peki ya şu rahibe? Judy, onun bir kaçık olduğunu söyledi."

"Hayır, söylemedi. İğne kadar keskin olduğunu söyledi."

"Aynı şey. Rahibe de onları öldürmüş olabilir."

"Neden?"

"Belki de küçük kızı taciz ediyordu ve oğlan da bunu öğrendi."

"Zihnini bir tabloit gibi."

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi. On iki yaşında bir bedeni başından atmak o kadar da kolay değil."

"Eğer ölmedilerse o halde neredeydiler?"

“İşte bu doğru soru. Araştırmayı genişleteceğiz. İrlanda’da birkaç akraba bulmayı deneyeceğiz. Yetimhanedeki diğer insanlarla konuşacağız. Hemen hemen her zaman kayıp insanlar, başladıkları yere geri dönerler. Sanki oradan uzak duramazlar.”

“Sence hayattalar mı?”

“Oğlan belki. Kendine bakacak kadar büyükmüş. Kız... İskeletin, kıza ait olduğunu düşünüyorum.”

“Şey, eğer değilse bu tamamen bir tesadüf olacak,” dedi Clough, boş cips paketini nemli parmakları ile araştırırken. “Kazı alanında iki ölü çocuk.”

“Evet,” dedi Nelson düşünceli bir şekilde. Kazı alanını düşünüyordu; bir yetimhane, bir kilise avlusu ve hatta bir Roma konağı olduğu söylenmişti. Kim bilir kaç reenkarnasyona, kaç ölüme tanıklık etmişti! Zihinsel olarak kendini salladı. Derdi neydi? Cathbad gibi düşünmeye başlamıştı.

“Neyin komik olduğunu biliyor musun?” dedi Clough, sonunda paketin içinde bir şeyler aramayı bırakmıştı. “Sevgi hakkında ne kadar çok konuşuyor.”

“Pederler böyle yapar.”

“Hayır. Bu çok ürpertici. Kızın ‘sevgi dolu’ olduğunu söyledi. Bunun biraz garip olduğunu düşünüyorum.”

Nelson düşündü. Bu garip miydi? Hennessey’nin ifadelerini (“Herkes Elizabeth’i severdi.”) standart papaz konuşmaları olarak düşünmüştü ama ya Clough haklıysa? Burada daha şeytani işler mi dönüyordu? Beş yaşındaki bir kız için “sevgi dolu” sözcüğünü kullanmak garip miydi? Gerçekte,

küçük kıızı sapık bir şekilde mi seviyordu?

“Rahibe böyle söylemişti. Judy'nin raporunda böyle yazıyordu. Hennessey'nin oğlanın 'sevgi ve ilgiye' ihtiyacı olduğuna inandığını söylemiş.”

Nelson, Clough'un bunu hatırlamasından gerçekten etkilenmişti. Ama sonra, eğer hiç kimsenin çocukları sevmesine izin verilmezse bunun üzücü bir dünya olduğunu düşündü.

“Belki de onları sevmiştir,” diye önerdi. “Cinsel bir tarzda değil, baba gibi.”

“Yüce İsa...” diye dudak büktü Clough. “Tam bir Tanrı hayranı gibi konuştun.”

“Saçmalık,” dedi Nelson kızgın bir şekilde, en az dikkatle otobana çıktı.

“Sonuca atlamıyorum. Asla *farz etme*; ilk patronum hep böyle derdi.”

“Biliyorum. Bu seni ve beni rezil duruma getirir.” Clough, pencereden dışarı baktı. Nelson onun fazla yüksekte uçtuğunu düşündü. Ertesi gün, arşivlerde geçirilecek koca bir gün, ayaklarının yere basmasına yeterdi.

“Yarın,” dedi soğukça, “çocukların ailesini araştırmaya başlayabilirsin. Ve yetimhane için Tapu Sicili'ne bir göz at. O alanın sahibi olmuş olan herkesin bir listesini istiyorum.”

“Yüce İsa,” diye mırıldandı Clough, hiç de dindar olmayan bir ses tonuyla.

17. Bölüm

Max, Reedham'de buluşmalarını önermişti ve bu Ruth'a inanılmaz derecede uygunsuz görünmüştü. Reedham, Norwich'in karşı tarafındaki Broads'taydı. Oraya varmak için cehennemin yedi katına kadar ya da Norwich çevre yolunu kapsayan uzun ve sıkıcı bir yol gitmek zorundaydı. *Sanki King's Lynn'de bir yerde buluşsak ne olurdu*, diye düşündü Ruth, arabasına binerken. King's Lynn'de restoran kıtlığı yoktu ki. Belki de Max, bir yiyecek çılgınıydı; onu sosa batırılmış dondurma ya da dondurulmuş dikenli mantar yenen deneyisel yerlerden birine götürecekti. Eh, eğer biri ona dondurulmuş dikenli mantar verirse midesi bulanırdı ve üstlerine çıkarırdı. Evde dizisini izleyerek makarna yiyor olmayı dilemeye başladı.

Nehir turistleri tarafından iyi bilinen, popüler bir Norfolk barı olan Ship'te buluştular. Onca yolu, Londralılarla çevrilmiş bir bar yemeği yemek için gelmemiști ya?

Max, nehre bakan bir masada oturuyordu. Ruth'u gö-

rünce ayağa kalktı ve yanına geldiğinde beceriksizce yan-
ğından öptü. O halde bu bir randevu muydu?

“Ruth! Harika görünüyorsun.”

Ruth, pamuklu pantolonun üzerine büzgülü bol bir göm-
lek giymişti. İlk gördüğünde bu stilden nefret etmişti çünkü
bu tarz, herkesi hamile gösterebilirdi. Elbette şimdi bu bir
avantajdı.

“Yemeği burada mı yiyeceğiz?” Akşam ışığında kesin-
likle çok davetkâr görünen barı işaret etti. Masalar dolmaya
başlamıştı ve kuğular, yiyecek aramak için nehirde dolaşı-
yordu.

“Burada mı? Hayır. Biraz daha uzakta.”

Ruth’u şaşırtan bir şekilde arabasına doğru gitti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Ruth şüpheyle.

“Göreceksin.”

Yumuşak bahçeleri nehre doğru uzanan, tepenin üzerin-
deki evlerin yanından geçtiler. Max’in burada bir evi mi
vardı? Eğer öyleyse bir arkeologdan daha fazlasını kazanıyor
olmalıydı. Ama Max, bu yerleşim alanını geçti ve henüz ta-
mamlanmamış bir yol boyunca ilerledi. Gemilerin duman-
ları, önlerinde yükseliyordu.

Yolun sonuna park etti; burada “Duşlar” olarak işaret-
lenmiş alçak yapılar ile, onlar gibi park halinde duran birkaç
başka araba vardı. Önlerinde küçük bir marina görünüyordu,
parlak tekneler tıkış tıkıştı. Bazılarının sahipleri mangal ya-
pıyordu ve çocuklar ile köpekler etrafta koşuşturuyordu. Her
şey çok eğlenceli görünüyordu ama Max bir bot sahibine

ikinci kez bakmıyordu bile. İskele boyunca ilerlemesiyle her şey tehlikeli şekilde sallanıyordu. Ruth, daha dikkatli bir şekilde onu takip etti. İsteddiği son şey suya düşmek ve sarhoş tatilciler tarafından kurtarılmaktı. Artık marinanın sonuna gelmişlerdi ve Max, küçük ahşap bir kapının önünde durdu. “Artık uzak değil.”

Kapı, başka bir iskeleye açılıyordu, marinadakinden daha köhne bir iskeleye. Tek sıra halinde yürürken Ruth, nehrin altlarından hızlıca, yumuşak bir gümüş gibi aktığını gördü. Her iki tarafta da tarlalar vardı, mısırlar olabildiğine uzamıştı. Hava kararıyordu ve kuşlar, sazlıkların üzerinden alçak bir şekilde uçuyordu. Önlerinde nehir, hikâye kitaplarından fırlamış bir resim gibi ikiye ayrılıyordu. Hangi yolu izleyeceklerdi?

“İşte küçük hanım burada!” diye bağırdı Max aniden.

Şaşkın bir şekilde Ruth, “küçük hanım”a baktı. Belki de Max, bunca yolu onu karısıyla tanıştırmak için getirmişti. Daha sonra Max’in iskelenin sonunda demir atmış bir tekneyi işaret ettiğini gördü. Küçük ve kompakt bir tekneydi, mavi ve beyaz çizgili bir güneş şemsiyesi vardı.

“Bu senin mi?”

“*Lady Annabelle*’ye hoş geldiniz.”

“Burada mı yaşıyorsun?”

“Evet.” Max, tekneye sıçradı ve Ruth’a elini uzattı. “Bu harika. Her gün başka bir yere demir atabiliyorum ama en çok burada duruyorum. Swaffham’a biraz uzak ama buna değer. Geceleri yıldızların altında uyumak ve nehri dinlemek büyüleyici oluyor .”

Güvertedeki küçük masa, mumlar ve bir kova içindeki şarapla iki kişilik hazırlanmıştı. Ruth etrafa baktı. Hâlâ marinaya çok yakın olsalar da teknenin yanlarına çarpan su sesinden başka ses duyulmuyordu. Kırlangıçlar suyun üzerine çullanmıştı, ayrıca karşı kıyıda, ıslak çimlere gömülmüş inekleri görebiliyordu.

Max ona baktı, gerçekten endişeliydi. “Her şey yolunda mı? Buranın bir restorandan daha hoş olacağını düşünmüştüm. Ve birilerine yemek yapmak için her zaman şansım olmuyor.”

“Bu muhteşem,” dedi Ruth. İlk şaşkınlığı geçmişti, gün boyunca kendini ilk defa rahatlamış hissediyordu, gecenin güzelliğinin üzerine çökmesine izin verecekti. Max, her ikisine de birer kadeh beyaz şarap doldurdu (Ruth reddetmekten hoşlanmıyordu) ve ona tekneyi göstermeyi teklif etti. “Çok küçük bir tekne bu yüzden gezinti sadece bir dakika sürecektir.”

“Bu tekne... senin... mı?”

“Hayır, burada yaşayan bir arkadaşıma ait. Yaz için Norfolk’a geleceğimi duyduğunda ev olarak bana teknesini önerdi. Eski, kiralık bir tekneymiş, buralarda küvet olarak adlandırılıyor. Alçak köprülerin altından geçmek için çok kullanışlı.”

Tekne çok küçüktü ama Ruth, Max’in teknedeki yaşamının kanıtlarından etkilenmişti. Güvertenin altında, ot ve sarımsağın lezzetli kokuların geldiği bir mutfak vardı. Gü-

vertenin karşısında bir koltuk ve dar bir masa duruyordu. Güvertenin sonuna (yoksa başı mıydı?) yastıkların olduğu yüksek bir yatak yerleştirilmişti. Ruth, yatağın başucundaki sert kapaklı klasik kitabı, ve daha da şaşırarak, yastığın üzerinde duran oyuncakı fark etti. Belki de Max, görüldüğü kadar güvenilir ve olgun biri değildi. Yatağın üzerinde teknenin ön tarafına açılan pencereler vardı. Ayrıca bir duş ve Ruth'un utanarak kullanmak zorunda kaldığı minicik bir tuvalet de vardı.

Şarap içerek (Ruth çok yavaş içmişti) güvertede oturdular ve Max'in kazısı hakkında konuştular.

"Bence önemli bir kazı olacak. Burası önemli bir alan. Tapınağın etrafında birçok bina gruplanmış. Bir *vicus* olabilir."

"*Vicus* mu?" Ruth, bu sözcüğü bilmesi gerektiğini hissetti.

"Küçük bir yerleşim yeri, genellikle askeri alanların yanına inşa edilirmiş. Aslında bir garnizon şehri."

"Daha fazla iskelet buldunuz mu?" diye sordu Ruth.

"Hayır. Birkaç çanak çömlek daha. Birkaç madeni para. Muhtemelen bir oyundan kalma birkaç metal parça. Mühürlü bir mühür yüzüğü."

"Bu bana bir şeyi hatırlattı." Ruth, ona Norwich kazı alanında bulduğu mührü anlattı. Max, bir dakika için daha fazla şarap doldurarak sessiz kaldı. "Hecate gibi görünüyor. İnsan başı şeklinde miydi?"

"Sanırım."

“Çünkü bazen Hecate üç yüzlü bir hayvan şeklinde betimlenirdi: bir yılan, bir at ve bir domuz.”

“Bana insanmış gibi geldiler.”

“Kazı alanında bir Roma yerleşim yeri olduğuna dair başka ipuçları çıktı mı?”

“Henüz değil ama birkaç çanak çömlek bulduk. Sisam eşyaları.”

“Gerçekten mi?” Max, gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

“Neden bir gün gelip göz atmıyorsun?”

“Geleceğim.” Yiyecekleri kontrol etmek için mutfakta kayboldu; kırmızı şaraba yatırılmış tavuk, safranlı pilav, yeşil salatadan oluşan akşam yemeği kesinlikle lezzetliydi.

“Gerçekten yemek yapabiliyorsun,” dedi Ruth gülümseyerek.

“Yemek yapmayı seviyorum ama... tek başıma yaşamak...” Küçük, heyecan dolu bir sessizlik oldu.

“Her zaman tek başına mı yaşadın?” diye sordu Ruth, bunun gerçekten özel bir soru olduğunun farkındaydı.

Ama Max kolaylıkla cevap verdi. “Bir süre kız arkadaşım ile yaşadım ama ayrıldık, yeterince dostane şekilde. Şimdi, biriyle yaşamamanın zor olduğunu düşünüyorum. Sen de yalnızlığına alışmış olmalısın. Sende durumlar nasıl?”

“Birkaç yıl erkek arkadaşım ile yaşadım. Ayrıldığımızda ev bana kaldığı için çok rahatladığımı hatırlıyorum. Sanırım biriyle yaşayabilmeye uygun biri değilim.”

“Şimdi bir erkek arkadaşın var mı?”

“Hayır.” Ruth, Max’e, bir erkek arkadaşı olmasa da başka bir durumu olduğunu ve bu durumun ne kadar kalıcı ve bağlayıcı olduğunu söylemenin vaktinin geldiğini biliyordu. Bir an sözcükleri bulmaya çalışarak duraksadı.

“Ruth,” Max, onun eline dokunmak için yaklaştı.

“Hamileyim.” Pat diye söyledi.

“Ne?” Max geri çekildi. Artık hava kararmıştı ve Ruth, onun yüz ifadesini göremiyordu. Derin bir nefes aldı.

“Hamileyim. Babasıyla birlikte değilim. Karışık bir durum.”

“Voov, Ruth...” Max, gerçekten kaybolmuş görünüyordu. Ruth, son parça tavuğu da yedi ve bu kadar önemli bir itirafın ortasında yemek yemeyi düşündüğü için kendinden utandı. Ama tadı çok güzeldi.

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum,” dedi Max sonunda.

“Sorun değil,” dedi Ruth. “Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm, hepsi bu.”

“Bebek ne zaman doğacak?”

“Kasımda.”

“Sonrası için peynir getireyim,” dedi Max aniden. “Yumuşak peynir. Daha fazla içmemelisin. Hamileyken bu pek iyi olmaz, değil mi?”

Ruth güldü, hâlâ onun sağlığını düşünüyordu, “Çok doydum zaten.”

“Çikolatalı *brownie* yapmıştım.”

“Yine de çikolatalı *brownie* için her zaman yerim vardır.”

*Brownie*lerini yerken Max, kız arkadaşından ayrılma nedenlerinden birinin de kendisinin çocuk isteyip kız arkadaşının istememesi olduğunu söyledi.

“Ben hiç çocuk istemezdim,” dedi Ruth, “ya da hiç çocuğum olmayacağını düşünürdüm. Kedilerimle mutluydum. Ama sonra, kazara hamile kaldığımda ne kadar mutlu hissettiğimi görüp şaşırdım. Aniden her şeyden çok bu bebeği istedim.”

“Harika bir his olmalı.” Max güldü, gerçekten utanmıştı. “Biliyorum kulağa saçma geliyor ama her zaman kadınları hamile kalabildikleri için kıskanırım. İçinde bir şeyler olması inanılmaz olmalı.”

“Evet ve şişmanlama konusunda endişelenmeden yemek yiyebiliyorsun.”

“Biraz daha *brownie*?”

“Teşekkür ederim.”

“Bir taraftan da korkutucu.” Kısa bir duraklamadan sonra Ruth konuşmaya devam etti; “Bebekler ya da o tür şeyler hakkında çok fazla bilgim yok. Ben... annemden ayrı yaşıyorum. Arkadaşlarımdan hiçbirinin bebeği yok.”

Bu, tam olarak doğru değildi. Ruth’un okuldan ve üniversiteden bazı arkadaşlarının bebeği vardı, hatta çoğu büyümüştü ve hatta bazıları ergenlik çağına bile gelmişti. Sadece çocukları olur olmaz çocuksuz arkadaşlarıyla aralarında görünmeyen bir duvar belirmişti. Ruth, hastaneye balonlar (“Bebek kız oldu!”) ve çiçeklerle gitmişti, doğum günlerini ve Noelleri hatırlamıştı ama her zaman bu kutsal

annelik çemberinin dışında kalmıştı. Zamanla bu arkadaşlıklar solup ölmüştü.

“Peki ya babası?...”

“Bilmiyor.”

“Oh.” Ruth, onun tek heceli sözünden bunu onaylamadığını anlamıştı. Elbette Max de çocuk istiyordu. Kendini bilinmeyen babayla özdeşleştirerek, Ruth’u babalık haklarını kötüye kullanmakla ve diğer yeni keşfedilen suçlarla suçlayacaktı. Hatta muhtemelen Süpermen elbisesi içinde çatıya sıçramak üzereydi.

“Ona söyleyeceğim,” dedi Ruth, “sadece... o evli.”

“Oh.” Daha anlayışlı, belki daha sempatik başka bir hece. “Bana anlatabilirsin,” dedi Max. “Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama benimle konuşabilirsin.”

“Teşekkür ederim.”

Bu kez daha arkadaşça bir sessizlik Ruth’un telefonunun çalmasıyla bozuldu. Telefonunu kapatmak için çıkardı ama arayan kişiyi gördü. “Debbie Lewis.”

“Affedersin,” dedi. “Buna cevap versem iyi olur.”

Nelson, evdeydi, dosyaların arasına gömülmüş, Clough’un saçma çıkarımlarını okuyordu. Nelson genellikle eve iş getirmezdi (evliliklerinin başında Michelle’e eve iş getirmeyeceğine dair söz vermişti ve bugüne kadar da sözünü tutmuştu). Ama davaya yeni bir yön verecek bir nokta bulmaya çok istekliydi. Eğer Clough, çocuklar hakkında yararlı bir

şeyler bulduysa... ama bulamamış gibi görünüyordu.

Martin ve Elizabeth'in doğum sertifikaları vardı: Anne: Louise Black, kızlık soyadı Maxwell; Baba: Daniel Black. Louise Black'in 1970 tarihli, Daniel Black'in de 1998 tarihli ölüm sertifikaları vardı. Eğer Nelson'ın şüphelendiği gibi Daniel Black, çocukların ortadan kayboluşuyla ilgili söylediğinden daha çok şey biliyorsa bile, onunla konuşmak için artık çok geçti.

Sacred Heart Yetimhanesi'nde çalışanların ifadeleri de vardı: temizlikçiler, bahçıvanlar, kendilerini Oyun Uzmanları olarak adlandıran sağlık hizmetlileri. İstisnasız bütün ifadeler, aziz Peder Hennessey'yi ve onun yetimhanedeki yüksek bakım standartlarını övüyordu. Bahçıvanlar, Martin Black'i "sorunlu" olarak betimlemişti ama bu, onun çimenlere delikler kazma alışkanlığıyla ilişkilendirilmişti. Sağlık Hizmetlisi, Elizabeth'in soğuk algınlığına ve boğaz ağrısına yatkın olduğunu söylemişti ama bunun dışında sağlıklıydı; Martin "bir at kadar güçlü"ydü.

Clough, ayrıca İrlanda'da yaşayan uzak bir kuzenin de izini sürmüştü ama o da Martin'i, 1963'ten beri görmemişti ve Elizabeth'i tanımıyordu bile; bu bağ çok az kullanılmıştı.

Nelson, Black davasını çok iyi hatırlayan kır saçlı Masa Çavuşu Tom Henty'yle de konuşmuştu. "Büyük bir insan avıydı, her şey iptal edilmişti. İki çocuğun nasıl böyle gözden kaybolduğunu anlayamamıştık. O zamanlar bir polis şefiydim ve eve ilk gidenlerin arasındaydım. Muhteşem büyük bir yerdi. Yüksek tavanları, avizeleri ve bu tür şeylerin olduğu

gökemli bir evdi ama çocukların eşyaları her yere dağılmıştı, yemek odasında oyuncaklar, küçük masalar ve jimnastik aletleri vardı. Garip bir yerdi.”

“Neden böyle söylediniz?” diye sormuştu Nelson.

“Bilmiyorum. Peder her şeyden sorumluydu, iyi bir he-nrîti, bunu görebiliyordunuz ve çocuklar da mutluydu ama ev garipti. Yatak odalarına baktım, çatı katındaydılar, bir sürü küçük yatak saçakların altındaydı ve bilmiyorum ama ürkü-rücü bir şeyler vardı. Yataklardan birinde bir ceset bulmayı bile bekliyordum.”

“Ama hiçbir şey bulamadınız.”

“Hayır.” Nelson’ın bakışını gören Henty, kendini savu-narak ekledi; “Büyük bir arama yaptık ama hiçbir şey bula-madık. Bodrumları aradık, dalgıçlar nehri araştırdı, ev ev gezip soruşturma yaptık ama hiçbir şey bulamadık.”

“Kuyuya baktınız mı?”

Henty, şaşırmış görünüyordu. “Kuyunun ağzı kapalıydı. Açılamıyordu, bilirsiniz.” Gözlerinde ani bir korkuyla Nel-son’a baktı. “Bu, bununla mı ilgili? Kuyuda bir ceset mi bul-dunuz?”

Nelson, “çalışma” odasında oturuyordu (burası Michelle tarafından “konforlu oda”; Laura ve Rebecca tarafından da “oyun odası” olarak adlandırılıyordu), çıktıkları ve fotokopi-leri okurken bunlardan ne cehenneme varacağını merak edi-yordu. Basının hikâyeye ulaşması çok uzun sürmezdi ve eğer geçerli bir şüphelisi olmazsa o zaman asılır, boğulur ve par-çalara ayrılırdı. Eski bir yetimhanenin altına gömülmüş bir

çocuğun cesedi; tabloitler bundan hoşlanırdı. Ve diğer haberlerin önemsizleştiği yaz mevsimi geliyordu. Eğer dikkatli olmazsa Norfolk aynasızlarından Dedektif Plod, aylarca her gazetenin ön sayfasında yer alacaktı.

İçini çekti. Oturma odasından *Sex and the City*'nin müziği geliyordu; bunun anlamı, en azından, onlara katılmak zorunda olmadığıydı. Karısı ve kızları, her akşam *Sky*'da çıkan bu dizinin bağımlısıydı. Ona göre ise büsbütün katıksız pislik, daha önce gördüğü en korkunç kıyafetli kadınlarda toplanmıştı. "Bu moda baba," diye açıklamıştı Rebecca. Ama eğer bu modaysa bu şekilde giyinmiş birilerini neden hiç görmüyordu? Belki de bir Amerika modasıydı. Disneyland'e yapılan bir yolculuk dışında Nelson hiç Amerika'da bulunmamıştı ve gitmek için hiç isteği de yoktu. Bazı polislerin aksine silahları, hızlı arabaları ve beklenmedik bir şekilde görkemli şeyleri olan gizli bir FBI ajanı olma isteği yoktu. Her yerde olduğu gibi, Amerika'da da bir polis hayatının, yüzde onunun heyecandan ve geri kalan yüzde doksanının da bezdirici bir can sıkıntısından ibaret olduğundan emindi.

"Baba!" Oturma odasından bir ses yükseldi. "Telefonun çalışıyor." Nelson, homurdanarak hole gitti, telefonu ceketinin ceplerinden birindeydi. Elbette oraya varana kadar telefon susmuştu. "Ruth'tan bir cevapsız arama."

Nelson, geri arama tuşuna bastı.

"Ruth? Ne oldu?"

Ruth'un sesi çok uzak geliyordu ama sesinden, büyük

bir şeyler öğrendiğini anlayabiliyordu.

“Debbie Lewis beni aradı. Sana bahsettiğim adli tıp dişçisi.”

“Lanet olsun. Kulağa eğlenceli bir meslek gibi geliyor.”

“Harika bir meslek. Neyse, ilginç sonuçlar bulduğunu söylemek için aramış. Görünüşe göre, dişlerde stanöz florür izleri varmış.”

“Yani?”

“Şey, stanöz florür ilk kez, 1949’da bir deneme olarak diş macunlarında kullanıldı. Ama dişleri lekelediği ortaya çıktı, bu yüzden, 1955’te bu maddeyi, sodyum monoflorür fosfat ile değiştirdiler.”

“Ne olmuş yani?” Nelson’ın kafası karışmaya başlıyordu.

“Yani, kafatası 1955’ten önce yaşayan bir çocuğa ait olmalı. Kız ne zaman doğmuştu? Yetimhanedeki küçük kız?”

“Elizabeth Black mi?” Nelson, masasındaki kâğıtları karıştırdı ama cevabı zaten biliyordu.

“1968’de,” dedi.

18. Bölüm

Nelson, sabahleyin özel bir ekip toplantısı duyurusu yaptı. Cumartesileri çalışmak fazla mesai anlamına gelirdi ki Whitcliffe bundan hiç hoşlanmazdı ama basın öğrenmeden önce davada biraz ilerleme kaydetmeleri gerektiği için bunun zorunlu olduğunu biliyordu. Nelson, polis merkezine manik bir ruh haliyle geldi. Üst kata fırladı, sorgu odasındaki kapıları gürültüyle açtı, mantar panoya Peder Patrick Hennessey'nin fotoğrafını iğneledi ve “Artık, peder aklandı. Başka bir fikri olan?” diye bağırdı.

Yaratmaya çalıştığı etki ziyan olmuştu çünkü sorgu odasında sadece Judy ve Clough vardı. Clough, bir *McDonald's* kahvaltı burgeri yiyordu ve Judy de *Mail* okuyordu.

“Ne dediniz?” diye sordu Clough, yağlı kâğıdı toparlayarak çöpe atarken.

“Peder.” Nelson, fotoğrafı masanın üzerine koydu. Peder Hennessey'nin soğuk mavi gözleri ona bakıyordu. “O masum. Ruth Galloway, kafatasında sadece 1955'ten önce

kullanılan florür izlerine rastladıklarını söyledi. Elizabeth Black, 1968'de doğmuş."

"Florür mü?" Clough hâlâ boş bakıyordu.

"Dişlerde. Görünüşe göre sadece 1949 ve 1955 arasında kullanılan özel bir tür florürmüş. Bizim aralığımız bu."

"Flörürü suya da karıştırmıyorlar mı?" diye sordu Clough.

"Norfolk'ta karıştırmıyorlar," dedi Judy, gazeteyi katlarken. "Flörür, suyumuzda doğal olarak bulunuyor. Bu yüzden suya florür eklemeye gerek kalmıyor."

"Neyse, bu başka bir madde. 'Stanüs florür' diye adlandırılıyor. Görünüşe göre çok uzun süre kullanılmamış çünkü dişlerde leke bırakıyormuş. Aslında bunu sadece özel bir markada kullanıyorlarmış."

"Yani Kutsal Joe bunu yapmamış mı?" Clough'un sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Hayır."

"Onun yaptığını hiç düşünmemiştim," dedi Judy.

"Eh, sen onlardan birisin."

"Ne?"

"Katolikler."

"Onlar her yerde Cloughie," dedi Nelson. "Masonların olduğu yerler hariç. Şimdi, haydi, çalışmamız gerekiyor."

Ruth optimistik bir zihin yapısına uyandı. Cumartesiydi, bu yüzden geç saate kadar yatabilirdi. Işık, perdelerin ara-

sından süzülüyor ve Flint'in büzülüp uyduğu, patilerini ikiye baktığı yatağa kadar geliyordu. Ruth da, ayak parmaklarıyla kediye dokunmak için gerindi. Güzel bir gece geçirmişti. Bottaki yemek, hamileliğini söylemenin verdiği rahatlık, dava hakkındaki ilerleme. Gerçekten de mükemmel bir akşamdı. Debbie'nin Ruth'u ve Ruth'un da Nelson'ı aramasından sonra o ve Max, biraz daha sohbet etti; sonra da Max, onu arabasına bıraktı. İçki içenler hâlâ barın yanında oturuyordu ve ay, ağaçların tepesinden yükseliyordu. Ruth'u yanağından öptü ve kendine iyi bakmasını söyledi. "Görüşürüz," dedi Ruth. "Umarım," diye yanıtladı Max.

Hatırladığı kadarıyla ses tonunda ve öpücüğünde Ruth'un kalbinin biraz daha hızlı çarpmasına neden olan bir şeyler vardı. Max muhtemelen artık onu arzulamıyordu, özellikle hamile olduğunu öğrendikten sonra ama yine de bir şeyler vardı, sadece arkadaş olamayacaklarına dair bir ipucu. Max'i arzuluyor muydu? *Biraz*, diye itiraf etti. Tam onun tipi idi; uzun, esmer ve entelektüel, biraz ağırbaşlı. Ama bütün bu sıradan kadın magazin duyguları, bir bebek beklediği gerçeğiyle bastırılmalıydı. Gerçekten başka hiçbir şey düşünemezdi. Şimdi bile sıcak yatağında uzanırken içindeki yarattığı düşünüyordu. Hastanedeki hemşire henüz çok erken olduğunu söylese de onun hareketlerini hissettiği hayaller kuruyordu. Bu garip bir şeydi. Bir durgunluk, bir varlık, bir boşluğun dolma hissi. Onun için bir isim bile düşünmüştü. Ona Toby diye seslenmeye başlamıştı. Neden olduğunu bilmiyordu, bu isimden hoşlanmazdı bile, ama sadece bu bebeği

Toby olarak adlandırması gerektiğine dair bir his vardı içinde.

Lanet olsun, yine tuvalete gitmesi gerekiyordu. *Belki bir bardak çay da içerim*, diye düşünerek kalktı. Alt katta, Saltmarsh'taki sabah manzarası harikaydı, martılar solgun mavi gökyüzünde süzülüyordu. Radyoda haberler vardı ama ardından 09.00 ile 10.00 arasında keyifli bir dinleti olacaktı: iyi hissettiren hikâyeler, kalıtımsal izler, kibrit kutusu toplayan insanlar ya da kan bağlarını bilmeden evlenen insanların korkunç gerçekleri. Mükemmel. Ruth, çayıyla yukarı kata çıktı. Radyo dinleyecekti; evden çıkıp çıkmayacağını sonra düşünürdü. Bir yürüyüş yapabilirdi, sağlıklı bir şeyler yapmalıydı. Bu, Toby için iyi olurdu. Ahenksiz bir şekilde mırıldanarak yatağa geri döndü.

Nelson, artık daha kalabalık olan sorgu odasındaki ekibine baktı. “Şimdi,” dedi güçlü bir şekilde, “kanıtın doğrulanması adına, bu suç için daha erken bir zaman aralığını inceleyeceğiz. Elizabeth Black 1968’de doğmuş. Eğer uzman görüşü doğruysa kafatası ona ait olamaz.”

“Kafatasının ve bedeninin aynı çocuğa ait olduğundan emin miyiz efendim?” Nelson, bu muhteşem soruyu kimin sorduğuna bakmak için kafasını çevirdi. Yeni stajyerdi: Tanya Fuller.

“Güzel soru Tanya. Evet, DNA sonuçları bunu doğruladı. Yani, yetimhanede gerçekleşmiş daha önceki olaylara

hakacağız. Cloughie, tapu tescili bize ne diyor?"

Saygılı bir şekilde Tanya'ya bakan Clough ayağa fırladı. Önem veren bir şekilde dosyasına göz attı.

"1960'tan önce yetimhanenin sahibi... Aman Tanrım!"

Kahvaltıdan sonra Ruth gününü planladı. Her zaman yapacak işler olurdu elbette, ama güneş, penceresindeki toz zerrelere parlıyordu ve çalışmak istemiyordu. Egzersiz iyi olurdu ama klorür ve diğer insanların ayaklarının koktuğu yüzme havuzuna dayanamazdı. Bir yürüyüş hoşuna giderdi. Sonunda bara doğru, öğle yemeği yemek için yürümeye karar verdi.

Alkol almadığı zamanlarda yürüyüşte iyi bir arkadaş olan Shona'ya tam telefon ediyordu ki onun, Phil'in evlilik durumuyla ilgili son haberlerden bahsedeceğini düşünerek duraksadı. Zaten Shona, King's Lynn'de ekstra saf zeytinyağı ve çibata kullanıldığından emin olduğu bir yerlerde yemek yemek isterdi. Ruth, daha basit şeylerden keyif alabilirdi. Aniden Phoenix'ten bir görüntü gözünün önüne geldi; dışarıdaki ızgarada pişirilen tavuğun kokusu, tepelerin üzerindeki manzara, bardakların şingirtisi ve konuşanların mırıltısı.

Max, ona kazı alanındaki son buluntular hakkında bir şeyler söylememiş miydi? Eğer Ruth, Swaffham'a giderse Max'i görmeye değil, bulunan çanak çömleği, metal paraları ve Roma masa oyunu parçalarını görmeye gitmiş olurdu. O halde sorun yoktu.

Ruth, ceketini giydi.

“1960’dan önce,” Clough, uğursuz bir şekilde odadakilere bakıyordu, “yetimhanenin sahibi Christopher Spens’miş.”

“Christopher...” Nelson tekrarladı. “Şeyle aynı aile değil mi?...”

“Tek ve aynı aile.” Clough’un sesi kendisiyle eğleniyor gibi geldi, geçmişini düşünürken açıkça epik bir orantı kuruyor gibiydi. “Roderick Spens’in babası, Edward Spens’in büyük-babası.”

“Neden hâlâ oranın sahibi olduğunu açıklıyor bu,” dedi Tanya. Clough, ona sert sert baktı.

“Spens ailesi gerçekten o evde yaşamış mı?” diye sordu Judy.

“Öyle görünüyor, burada bir nüfus sayımı var. Evet, 1951’deki nüfus sayımı. Christopher Spens, Rosemary Spens, çocukları Roderick ve Annabella.”

“Tamam.” Nelson, ayağa kalktı. “Cloughie, Spens ailesi hakkında bulabildiğin her şeyi bul. Judy ve Tanya, test sonuçlarını almak için laboratuvara gidin. Ben de Edward Spens’le biraz sohbet etmeye gideceğim.”

Swaffham’a giderken yol boyunca hava açıktı ama Ruth, A47’ye (dikkatli bir şekilde sinyal-ayna kontrolü yaparak) dönünce koyu bulutlar gökyüzünde toplanmaya başlamıştı. Tepenin eteğindeki çimenlik alana park ederken iri

yağmur taneleri artık toprağa düşüyordu. Öğrencilerin gülecek yokuş aşağıya koşmalarını, yağmurluklarını almalarını ve başlarının üzerine kapüşonları geçirmelerini izledi. Birçoğu barda gözden kaybolmuştu, birkaçı döküntü arabalarına doluşmuş ve belirsiz bir egzoz dumanı arasında gitmişlerdi. Sonunda, tepenin altında tek park etmiş araba Ruth'unkiydi.

“Bu önemli mi Harry? Yoksa hiç kimse, hafta sonunu ailesinden ayrı geçirmekten hoşlanmaz.”

“Evet, bu önemli Bay Spens,” dedi Nelson yavaşça. Bu sorgulamayı kibar bir şekilde yapmaya karar vermişti. “Bana neden ailenizin Woolmarket Sokağı’nda yaşadığını söylemediniz?”

Ufak bir duraklama oldu. “Bildığınızı sanıyordum.”

“Asla bilemezdik Bay Spens. Yani, kazı alanında bir ceset bulunduğunda bile buranın bir zamanlar sizin aile eviniz olduğunu söylemeye değer bulmadınız mı?”

“Ben burada hiç yaşamadım. Ev ve arazi, 1960’ta piskoposluğa tahsis edildi.”

“Ama hâlâ sahibi sizsiniz, değil mi?”

“Evet. Ama siz yetimhane olarak kullanıldığı yıllarla ilgileniyorsunuz. Spens Ailesi’nin o zamandan beri evle bir ilgisi olmadı.”

“Biz artık, Spens’li yıllarla ilgileniyoruz,” dedi Nelson.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bir çocuğa ait olan bedenin, 1950’lerin ortasında doğ-

duğuna dair kanıtlarımız var. Size uğramam için en uygun zaman hagsidir?"

Yağmur yavaşlamış görünüyordu. Araba yolculuğundan sonra midesi bulanana Ruth, kısa bir yürüyüş yapmaya karar verdi. Kazı alanına şöyle bir bakacak ve dönecekti. Arabadan çıktı, sarı montunu yanına aldı.

Tepeye tırmanmak zor geldi ve kendini, çimlere bakarken, ayaklarını da hareket etmeye istekli bir şekilde buldu. Tepeye varıp etrafına bakınca gökyüzünün tamamen siyah olduğunu anladı. Uzaklarda gök gürültüsünün ilk iç bayıltıcı sesini duydu.

Ana hendeğin yanına gelince, göz ucuyla orada bir şeyler gördüğünü düşündü. Etrafa bir göz attı ama hiçbir şey yoktu, sadece ıslak çimlerin üzerinde rüzgâr esiyordu. Ama Ruth, bir şeyler gördüğünden emindi; kazı alanının etrafında dalgalanan siyah bir şekil. Belki bir hayvandı ama, birkaç nedenden ötürü, Ruth sarsılmış hissediyordu. Max'in sesini kafasında duydu: *Hayalet köpeklerinin eşliğinde geçitlerde, tünellerde pusuya yatar.*

Komik olma, dedi kendi kendine. Hecate'nin köpekleri, seni bekleyerek uzanıyor olamaz. Muhtemelen bir kedi ya da bir tilkidir. Ama yine de hemen arabasına dönmek ve kazı alanından mümkün olduğunca uzağa gitmek istedi. Tepeye giden bütün yolu tırmanmak düşüncesi dışında hiçbir şey onu durduramazdı. Ana hendeğe hızlıca bir göz atacak ve geri

dönecekti. Sadece bir şeyler yaptığını söylemek için.

Gökyüzü yeniden homurdandı. Kapüşonunu başına geçiren Ruth, hendeğin içine doğru indi.

Ruth sendeledi ve neredeyse sıkıştırılmış toprağın üzerine düşüyordu. Aniden gökyüzünde bir ışık çaktı. Ruth gözlerini kapattı. Gözlerini yeniden açtığı anda ayaklarının dibinde ölü bir bebek vardı.

20 Haziran

Summanus Festivali

Geçen gece korkunç bir rüya gördüm: yılan yüzlü bir kadın, iki yüzü olan bir adam, fırına atılmış bir çocuk. Çocuğun eti eriyordu, sanki ateşe atılmış plastik bir oyuncak gibi. Terlemiş bir halde uyandım ama o kadar korkmuştum ki tekrar uyuyamadım. Pliny okuyarak ve şafağın sökmesini bekleyerek uyanık kaldım. Neden bu şekilde hata yapıyorum? Bütün doğru adakları sundum ama hâlâ tanrılar kızgın gibi görünüyor.

Hava daha da sıcak olacak. Dün Susan, kollarını sıvamış bir halde bahçede çalışıyordu. Kollarını gördüm, tavuk yumurtası gibi çilliydi, şaşırtıcı biçimde gür sarı kıllarla kaplıydı. Elbette onu azarlamak zorundaydım. Ben Efendi'yim.

Yorgunum. Bazen sadece uzanmak, uyumak ve her şeyi unutmak istiyorum. Düşünün ki uyumakla yalnız, bitebilir bütün acıları yüreğin... Hamlet, 3. Perde, 1. Sahne. Ölmek, uyumak sadece! Uyumak, ama düş görebilirsin uykuda:

İşte odur asıl düşman.

19. Bölüm

Ruth, karanlık bir denizde savruluyordu. Toby yakınlarda bir yerlerdeydi ama onu göremiyor ya da ona dokunamıyordu. Bu tuhaftı ama aniden onun içinde olduğunu bildiğini hissetti; umutları ve korkuları, sevgileri ve nefretlerini biliyordu, sanki üç aylık bir fetüs değildi de eski bir arkadaşındı. Hatta sesinin neye benzediğini bile biliyordu. Sanki Toby hoşça kal diyormuş gibiydi.

Kumsaldaydı ve kemiklerden bir akıntı, sahile vuruyordu. Erik'in sesini duydu. Toby'yle konuşuyordu, "Bu, yaşam döngüsü. Sen doğarsın, yaşarsın ve sonra ölürsün. Ağaçtan taşa bir beden bulursun." "Ama o henüz doğmadı," diye bağırmak istedi Ruth fakat bir şekilde başı suyun altındaydı ve konuşamıyor ya da nefes alamıyordu.

Akıntı, onu geri getirdi; artık hendeğin içindeydi ama göz gözü görmeyecek kadar karanlıktı. Yanında birileri olduğunu biliyordu. Kötü birileri. İki köpeği olan bir kadın, bir geçit, bir baykuşun sarı gözlerini gördü.

Şimdi, kafasının içinde Max'in sesini duyuyordu. "Birçok şeyin tanrıçasıydı. Yunanlar, onu 'Gecenin Kraliçesi' olarak adlandırırdı çünkü yeraltı dünyasını görebiliyordu... Geçitlerin, üçlü yolların tanrıçası... Diğer adı Hekate Kourotrophos, çocuk hemşiresi Hecate."

"Hecate!" dedi, ciğerlerinden nefesi çıkarmaya çalışarak. "Kurtar beni!"

Daha sonra başka bir dalga üstünden aştı ve her şey karrardı.

Nelson, Edward Spens'le görüşmeye giderken telefonu çaldı. Dikkatle dinledi ve sonra iki şeritli anayolun ortasında gıcırtilı bir U dönüşü yapıp sirenini açtı.

Tekrar denizdeydi ve akıntı onu bir ileri bir geri itiyordu, vücudunu kayalara sürüklüyordu, karanlık onu yutuyordu. Tekrar çok uzaklardaki ışıkları görebiliyordu, siyah suyun içinde ileri geri hızlanıyordu. Bazen daha yüksek, bazen daha yumuşak çıkan sesleri de duyuyordu. Annesini, Phil'i, Shona'yı, İrlandalı Ted'i ve hastanedeki hemşireyi duyuyordu. *Tek başına mısınız?*

Bir de Nelson'ın sesini duydu, çok yüksek bir sesle. "Uyan Ruth!" diyordu. Ama Nelson uyanmalıydı, gitmesi, karısı anlamadan önce eve dönmesi gerekiyordu. Asla tekrar beraber olamazlardı. *Teşekkürler. Ne için? Burada olduğu için.*

İki çocuk, kumsalda bir kuyu kazıyordu. Şarkı söylüyorlardı. “Zili çal Dell, pisicik kuyuda.” Flint ortaya çıktı, çok büyüktü, bıyıklarını titretiyordu. Daha sonra çıkan Sparky, kandan bir kolye takmıştı. Bir kafeste başsız bir kuş ötüyordu. Dilek kuyusuna atılan paraların ışığı parlıyordu. Düşünceler için bir peni. *Zili çal Dell, pisicik kuyuda.*

Erik, bir botun içinde onu kıyıya çekiyordu. Bir Viking cenaze töreni hakkında konuşuyordu. “Gemi, akşam ışığında süzülüyordu. Ölü adamın kılıcı yan tarafındaydı ve kalkanı da göğsündeydi.” Akıntı botu aşağı yukarı sallıyordu. “Korkma,” dedi Erik, “zamanın gelmedi.” Zaman ve gelgit insanları beklemezdi. Deniz onu hayata geri taşıdı: Eltham, okul, College Üniversitesi, Southampton, Norfolk, Saltmarsh, taş anıt altına gömülen çocuk bedeni. Cathbad, meşaleyi yukarı kaldırdı. *Tanrıça Brigid, adaklarımızı kabul et.*

Bir diğer dalga, onu suyun dışına çıkardı ve onu, zorlukla nefes alarak ve titreyerek gün ışığında sahile vurmuş bir şekilde bıraktı. Gözlerini açtı; Max, Nelson ve Cathbad’i kendisine bakarken gördü.

Tekrar gözlerini kapattı.

Nelson, hastaneye doğru çılgın gibi araba kullanıyordu. “Ruth yaralanmış,” demişti Cathbad. “Sanırım bebeğini kaybedebilir.”

Bebek. Cathbad’in bunu nasıl bildiğini ya da Cathbad’in ne bildiğini merak etmeden duramıyordu. Neden Cathbad’in

onu aradığını, neden Ruth’la birlikte olduğunu merak etmiyordu. Tek düşündüğü, Ruth’un hamileliği idi ki bu şimdiye kadar sadece bir şüpheydi, ama şimdi gerçeğe dönüşmüştü. Ve belki de kaybettiği bebek onun bebeğiydi. Ayağıyla gaza bastı.

Hastanede sadece pelerinli Cathbad yoktu, Sussex Üniversitesi’nin bilinen ismi Max *Bilmem ne* de oradaydı. Bekleme salonunda ayaktaydılar; çivilenmiş sandalyeler ve *Hello!* dergisinin eski sayılarına bakarak umutsuzca bekliyorlardı.

“Neler oluyor?” diye sordu Nelson, polis tavrıyla dümdüz konuya girmişti.

“Muayene ediyorlar,” dedi Cathbad, Nelson’ın koluna rahatlatıcı bir şekilde elini koyarak. Nelson, kızgın bir şekilde titriyordu.

“Doktorla konuşmama izin verin.”

“Biraz bekle. Doktor şu anda Ruth’la ilgileniyor.”

Engellenmiş olan Nelson beceriksizce ve utanmış bir şekilde ona bakan Max’e döndü.

“Ne olmuş?”

“Onu kazı alanında buldum.” Nelson bir polis gibi konuşuyorsa Max de bir şüpheli gibi konuşmuştu. “Yağmurdan sonra kazı alanını kontrol etmeye gitmiştim ve Ruth oradaydı, hendekte, bilinçsiz bir şekilde.”

“Orada başka biri var mıydı?”

“İlk başta hayır ama ben... ona bakarken... Cathbad belirdi.”

“Sadece belirdi mi?” diye mırıldandı Nelson, Cathbad’e bakarken. “Şimdi de sihirli güçlerin var, değil mi?”

Cathbad, sakın görünüyordu. “Kazı alanında olmam sadece bir tesadüftü. Öylesine etrafa bakmak istemiştım. Bil-
diğin gibi, arkeoloji ile ilgileniyorum.”

“Ve Ruth düştüğünde orada olman da tamamen tesadüf mü?”

“Max’ten sadece birkaç dakika sonra oraya vardım. Onun arabasını tepenin eteğinde gördüm.”

“Peki Ruth’a ne olmuş? Nasıl düşmüş?”

Cevap olarak Cathbad bir şeyler uzattı. Nelson geri çekildi.

“Lanet olsun, bu da ne?”

Cevap veren Max’ti. “Yeni doğmuş bir bebeğin maketi. Bunu gördüğümde düşündüm ki...”

“Ben de,” dedi Cathbad, gerçekten utanmış bir yüzle bunu söylemişti. “Bu yüzden sana bu mesajı gönderdim.”

Nelson, makete baktı. Anatomik olarak fetüsün bütün dönemlerini gösteren harika, plastik bir kopyaydı. Yüzü boştu, gözleri ifadesizdi. Arkasını çevirince omurgasının altında bir isim yazıldığını gördü. “Bu müzeden,” dedi. “Orada tuhaf bir partiye gitmişim ve bunu hatırlıyorum. Bir fetüsün bütün gelişim evrelerini gösteren maketler var.”

Max konuşacak gibi görünüyordu ama tam o anda doktor (beklenmedik bir şekilde genç, Çinli bir kadın) önlerinde belirdi.

“Siz Bayan Galloway ile birlikte misiniz?”

“Evet,” diye cevap verdi Nelson hemen.

“O nasıl?” diye sordu Cathbad.

“Hâlâ bilinçsiz ama yaşam belirtileri iyi görünüyor. Sonunda kendine gelir. Sanırım hamile, değil mi?”

“On altı haftalık,” dedi Cathbad. “Ambulans ekibine bunu söylemiştim.”

Doktor, sakinleştirici bir şekilde başını salladı. “Bebeğini düşürdüğüne dair bir işaret yok ama daha sonra ultrasonla bakacağız. İçeri girin ve onunla konuşun. Bu belki kendine gelmesine yardımcı olur.”

Davet, sadece Cathbad’e yapılmış gibiydi ama üç adam da doktoru, Ruth’un uzandığı perdeli kabine kadar izledi. Adı, şimdiden yatağın ucunda yazıyordu. Bu işgüzarlık, Nelson’ı sinirli bir hale getirmişti. İnsanlar saatlerce koridorda sedyede beklemeler miydi?

Ruth, kollarından biri başının üzerine asılmış bir şekilde yatıyordu. Nefes alıp verirken sayıklıyor gibi görünüyordu. Cathbad yanına oturdu ve elini eline aldı. Nelson beceriksiz bir biçimde onun arkasında ayakta duruyordu. Kalmak ya da gitmek konusunda kararsız görünen Max, perdenin arkasında bekledi.

“Ne diyor?” diye sordu Nelson.

“Tony gibi bir şeyler,” dedi Cathbad.

“Toby mi?” diye önerdi Max arka taraftan.

Aniden Nelson, ileri doğru bir adım attı. “Uyan Ruth!” Ruth’un gözleri, kirpikleri altında kıpırdandı.

“Ona bağırma,” dedi Max. “Bunun ne faydası var?”

Ama Cathbad, birden Ruth'u fark etti.

"Bize geri dönüyor," dedi.

"Ne oldu?" Ruth'un sesi kısıkta ama sanki başka birinin hatasıymış gibi de suçlayıcıydı.

"Bayılmışsın," dedi Cathbad. Sesi yumuşaktı. "İyi olacaksın."

Ruth gerçekten üzgün bir şekilde bir yüzden diğerine baktı. "Bebek?" diye fısıldadı.

"İyi," dedi Cathbad canlı bir şekilde. "Ultrasonda bakacaklar ama sorun olduğuna dair bir işaret yok."

"Hendekteki bebek?"

"O bir maketti," dedi Nelson. "Birkaç kaçık, şaka yapmak için onu oraya bırakmış olmalı."

Plastik bebeği uzattı. Ruth, başını çevirdi ve yanaklarından yaşlar süzüldü.

"Senin bebeğin iyi," dedi Nelson yumuşak bir sesle. Ruth ona baktı ve bir nedenle gözlerini kaçıramayacaklar gibi görünüyordu. Saniyeler dakikalara dönüştü. Max, duvardaki bir el dezenfektanı ile oyalandı. Elbette Cathbad de utanç içinde kalmıştı.

"Sanırım," dedi neşeyle, "Ruth sağ salim kurtulduğu için Tanrıça Brigid'e teşekkürlerimizi sunmalıyız."

Şans eseri tam o dakikada hemşire, perdeleri açtı ve Ruth'u diğer bir bölüme transfer edeceklerini söyledi. Gece boyunca onu müşahede altında tutacaklarını söyledi, sadece

gözlem için. “Ve sabah olduğunda,” dedi neşeyle, “arkadaşlarınızdan biri sizi eve götürebilir.” Hemşire, üç adama baktı: Bakışlarını Cathbad’ın mor pelerinininden Max’in yarısı çamurlu kot pantolonuna, sonra da Nelson’ın polis ceketine çevirdi ve gülüşü yavaşça soldu.

Sabah olduğunda Ruth, hastaneden ayrılmak için çok istekliydi. İlk başta karizmatik, kolalı çarşafların arasında uzanmak ve kibar hemşirelerin ona çay ve tost getirmesi çok harikaydı. Ultrason için onu tekerlekli sandalyeyle götürdüler ve işte Toby oradaydı, bulutların arasında mutlu bir şekilde dalgalanıyordu. Ruth utanarak hafifçe ağladı, hemşire tarafından verilen pembe kâğıt mendile burnunu sildi. Yüce İsa, burada hemşireler çok kibardı. Çıldırmanın halde olmaları şaşırtıcıydı.

Ama akşam olurken Flint hakkında (Cathbad onu beslemeyi önermişti ama bunu hatırlayıp hatırlamadığını kim bilirdi), bebek hakkında (tek başına nasıl baş edecekti) ve sonunda da kendi hakkında endişelenmeye başladı. Birileri, onu ölümle korkutmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Adı kanla yazılmıştı (Max de bunu doğrulamıştı) ve şimdi son ürkütücü keşfi de bu plastik bebektir. Onun hamile olduğunu bilen kim onu oraya koymuştu ya da bu da diğer klasik korkunç iğnelemelerden biri miydi? Ve kim bunu yapabiliirdi? Bu nesneleri oraya yerleştirecek kadar, oranın terk edilmiş olacağını bilecek kadar yakın biri olmalıydı. Ve neden? Uzun gece boyunca, hemşireler gelip giderken, beyaz figürler tu-

valete aksayarak yitirliyiip geri gelirken kafasını kurcalayan ses buydu. Yanındaki kadın sürekli ama ani şekilde horluyordu, bu yüzden Ruth, bu sese fon müziği gibi ayak uydu-ramıyordu. Okuyacak hiçbir şeyi yoktu ve nihayet bu ihtiyaç o kadar baskı verici olmuştu ki bu yüzden hemşireye üzerinde sözcükler olan bir şeylerin olup olmadığını sordu. Hemşire *Hello!* dergisiyle geri geldi, Ruth da gecenin geri kalanını komşu yataktaki pürüzlü homurtular eşliğinde, futbolcuların evlilikleri ve İspanyol sadakatının belirsizliği hakkında bir şeyler okuyarak geçirdi.

Sabah, bir bardak ılık çayla saat 07.00'da başlamıştı ve Ruth da çoktan eve ne zaman gideceğini sormuştu. İlk önce doktorun onu görmesi gerektiğini söyledi hemşire yavaşça. Saat 08.00'de tamamen giyinmiş halde yatağında oturuyordu. Dünkü ziyaretçilerinden hiçbirinden ona kıyafet getirmelerini istememişti, bir nedenden ötürü utanmıştı. Ama aynı kıyafetleri giymek zorunda olmakta da iğrenç bir şeyler vardı. Bir diş fırçası bile yoktu ama bir hemşire ona diş macunu getirmişti ve bununla ağzının içini çalkalamıştı. Yan taraftaki kadın (horlamazken çok hoş bir kadındı) ona deodorant ve vücut spreyi önerdi. Ruth gül kokarak yatağında oturuyor ve adını hiç duymadığı futbolcularla evlenen adını hiç duymadığı kadın oyuncuların trajedilerinin üstesinden nasıl geldiğini yeniden okuyordu. Her şey ne kadar da ilham vericiydi.

Nihayet doktor görünümüne bürünmüş bir çocuk, kafasını muayene etti ve eve gidebileceğini söyledi. "Başınız dö-

nerse ya da kusarsanız lütfen hemen gelin,” dedi inatçı bir şekilde. Beyzbol botları giyiyordu. Beyzbol botları! Onun söylediği bir şeyi Ruth nasıl ciddiye alabilirdi ki?

Paketlenmiş hiçbir şeyi yoktu bu yüzden hemşireye bir taksi çağırıp çağıramayacaklarını sordu. “Gerek yok,” dedi hemşire, tatlı bir şekilde gülümseyerek (Son on iki saattir Ruth’un öğrendiğine göre, bu onun göreviydi). “Arkadaşlarınızdan biri aradı ve sizi almaya geleceğini söyledi. Ne kadar hoş bir davranış, değil mi?”

Hemşire hangi arkadaşı olduğunu söylememiştii ama ana kapıya geldiğinde Nelson’ın Mercedes’ini, taksiler için ayrılmış bir alana park edilmiş olarak görünce aslında şaşırmadı. Ön koltuğa yerleşti ve birkaç dakika boyunca sessizce oturdular.

“Neden bana söylemedin?” diye sordu Nelson sonunda.

“Söyleyecektim.”

“Oh, sorun yok o halde.”

“Zor bir şeydi,” diye sertçe cevap verdi Ruth. “Evlisin. Her şeyi mahvetmek istemiyordum.”

“Bilmenin hakkım olduğunu düşünmedin mi? Eğer benim bebeğimse tabii.”

“Elbette senin.” Ruth hiddetlenmişti. “Kimin olduğunu düşünüyordun?”

“Belki eski erkek arkadaşın... Peter’ dandır diye düşündüm.”

“On yıldır onunla yatmadım.”

“Ondan değil ol halde,” dedi Nelson küçük bir gülümsemeyle.

“Hayır, kesinlikle senden.” Diğer bir sessizlik, arkalarında çılğınlar gibi korna çalan bir taksi tarafından bozuldu. Nelson küfrederek arabayı çalıştırdı. Norwich’in arka sokaklarında sessizce yol almaya başladılar. Pazar sabahıydı ve her şey sessizdi, insanlar kolları altında tomar halindeki pazar gazeteleriyle gazete bayilerinden dönüyordu; kafe sahipleri ise, kaldırımların üzerine masalarını yerleştiriyordu. Şehrin merkezinden geçerlerken kilise çanlarının çaldığını duydular.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Nelson, bir yaya geçidinden geçerken aniden frene basarken.

“Bebegi doğuracağım,” dedi Ruth kararlı bir şekilde. “Onu tek başıma büyüteceğim.”

“Yardım etmek istiyorum.”

“Yardım mı? ‘Yardım’la ne demek istiyorsun?”

“Bilirsin... Finansal olarak. Ve diğer şeyler. Ben de içinde olmak istiyorum.”

“Nasıl içinde olacaksın? Michelle’e mi söyleyeceksin?”

Nelson hiçbir şey söylemedi ama Ruth, onun içinin daraldığını gözlerinden fark edebiliyordu. Nihayet, “Bak Ruth, bu kolay değil. Ben evliyim. Ailemin dağılmasını istemiyorum. Kızlar...”

“Bir saniye bile seninle evlenmek istediğimi düşünme. Bu istediğim son şey.”

Nelson’ın yavaşça rahatladığını düşündü ve Nelson tekrar konuştuğunda sesi daha nazikti. “O halde benden ne istiyorsun?”

“Bilmiyorum.” Bilmiyordu. Elbette, onunla birlikte do-

ğuma gelecek, bebeği birlikte büyüteceği tamamen sadık bir partner isterdi. Ama bu söz konusu bile değildi. “Sadece, sadece birileriyle konuşmak istiyorum, sanırım,” dedi.

“Şey, benimle konuşabilirsin. Ultrasona girdin mi hiç?”

“Evet, görünüşe göre oğlumun uzun bacakları var.”

“Oğlan mı?”

“Bence bir erkek. Onu Toby diye çağırıyorum.”

“Toby!” Araba ani bir dönüş yaptı. “Toby! Ona Toby diyemezsin!”

“Neden olmasın?”

Nelson duraksadı. Ruth, onun “bu bir nonoş ismi” demesini bekledi ama bu, Nelson için bile fazla ileriye gitmek olurdu.

“Sanırım sen onu Harry diye çağırmayı tercih ederdin,” dedi Ruth.

“Harry mi? Hayır. Lanet olası Harry Potter’dan beri bu bir kâbus oldu. Ama onu bu şekilde adlandırma... Babanın adı ne?”

“Ernest.”

“Şey, sanırım bu da olmaz.”

“Cathbad’e soracağım.”

“Yüce İsa. O, bebeği Jüpiter, Ay, Homurtu Otu ya da benzeri bir şeyle adlandırır. Neden zavallı çocuğa normal bir isim vermiyoruz. Tom gibi.”

“Ya da Dick. Ya da Harry.”

O ve Nelson’ın, asla uzun süre tartışmadan duramadıklarını düşündü Ruth. Ama aynı zamanda Ruth mutluydu, ne-

redeyse neşeliydi. Bebek hakkında konuşmak, ismini tartışmak, hamileliğini, ilk ultrasonundan beri geçirdiği zamanlardan daha gerçek hale getirmişti. Hayır, gerçek görünen hamileliği değil, bebektir. Ya da gerçekte, bebeğin büyüyüp bir çocuk; sandviçler yiyen, parmak boyaları yapan, futbol oynayan, su birikintilerinde sıçrayan biri olacağı fikri gerçektir artık. Gülümsediğini fark etti.

Artık çevre yolundaydılar. Nelson her zamanki gibi hızlı sürüyordu. Ruth, bazen onun sadece hız cezalarından kaçmak için polis olduğunu düşünürdü.

Belli ki Nelson da bir şeyler düşünüyordu. “Bu garip, değil mi?” dedi, bir kamyonu sollarken. “Birbirimizi çok iyi tanımıyoruz ama birlikte bir bebeğimiz olacak.”

“Birlikte bir bebeğimiz olmayacak,” dedi Ruth.

“Evet, olacak.”

“Ama biz ‘birlikte’ değiliz. Anne-baba-öğretmen akşamlarına gelemeyeceksin, değil mi?”

“Bu biraz acımasızca Ruth.”

“Bebeği yalnız büyüteceğim ama babası sen olacaksın demek istedim. Hepsi bu.”

“Teşekkür ederim.”

“Bu türde taleplerim olmadığı için mutlu olmalısın.”

“Tepelerde koşuşturmadığım için mutlu olmalısın.”

Konuşmanın komik değişimi ikisinin de gülmesine neden oldu.

“Peki ya anne baban?” diye sordu Nelson. “Destekliyorlar mı?” Bunu, bu kadar özel bir şeyi düşünebilmiş olmanın gururuyla söylemişti.

“Tam olarak değil,” dedi Ruth, “Onlar *Born Again Christians*. Cehennemde yanacağımı düşünüyorlar.”

“Eh. Bebek doğduğunda belki fikirleri değişir.”

“Değişir umarım.”

“Kız ya da erkek kardeşin var mı?”

Nelson haklı, diye düşündü Ruth, birbirlerinin hayatı hakkında hiçbir şey bilmedikleri halde birlikte bir bebekleri olması garipti. Onun da Nelson’ın kardeşi olup olmadığına dair tek bir fikri yoktu.

“Bir erkek kardeşim var. İyi biri ama çok yakın değiliz. Londra’da yaşıyor.”

“Çocukları var mı?”

“Evet. İki tane.”

Toby’nin kuzenleri vardı. Bu daha önce onun aklına hiç gelmemişti.

“Çalışmaya devam edecek misin?”

“Elbette. Bebek için desteğe ihtiyacım var, değil mi?”

“Sana söyledim, yardım etmek istiyorum.”

“Biliyorum ama gerçekçi olmak gerekirse Michelle’e söylemezsen çok fazla bir şey yapamazsın. Yine de sorun yok. Yardım istemiyorum. Ona bisiklet ya da benzeri bir şeyler alabilirsin.”

“Onun ilk futbol topunu.”

“Bazı saçma Kuzeyli takımlarını tutması konusunda ısrarcı olmayacaksın değil mi?”

“Blackpool. Elbette.”

“Peki ya ben onun şeyi... desteklemesini istersem...”
En kızdıracak seçim için zihnini yokladı. “Arsenal?”

“O halde velayet davası açarım.” Kısa bir sessizlikten sonra Nelson, “Benim hakkımda neleri anlatacaksın? Babasının kim olduğunu bilmeden büyümesini istemiyorum,” dedi.

“Bilmiyorum,” dedi Ruth. “Ancak başıma geldiğinde o köprüden geçmem gerekecek.” Ama köprü, Niagara Şelaleleri üzerinde külüstür bir kalas gibi görünüyordu. Eğer Michelle bunu bilmezse bebeğine, babasının Nelson olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki?

Artık Saltmarsh yolundaydılar. Gelgit çekilmişti, uzun çimenlerden oluşan adalar arasında mavi su birikintileri parlıyordu. Ruth, arabanın camını açtı ve tuzlu deniz kokusunu içine çekti.

Nelson onu izliyordu. “Bu yeri seviyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“O halde buranın bebek yetiştirmek için çok ıssız bir yer olduğunu söylemem anlamsız olur.”

“Evet.”

Nelson, Ruth’un kulübesinin dışına park etti. “İçeri gelmek ister misin?” diye sordu Ruth.

Nelson ne yapacağını bilmez görünüyordu. “Geri dönmem gerekiyor. Michelle’i bahçe mağazasına götüreceğimi söylemiştim.”

“Oh, peki.”

Ruth indi ve anahtarı bulmak için çantasını karıştırdı.

Nelson, arabadan onu izliyordu. Bir nedenden ötürü, onun, buruşmuş tişörtü içinde, sol gözü üzerindeki bandajıyla kapı eşiğindeki hali boğazının düğümlenmesine neden olmuştu.

“Ruth!” diye seslendi.

Ruth arkasını döndü.

“Kendine iyi bak.”

El sallayarak gülümsedi ve sonra anahtarını bularak evin içinde kayboldu.

24 Haziran

*Fors Fortuna**

Hava sıcak. Çok sıcak. Geçen gece üzerimde ince bir çarşafıla yattım ve sabah ter içinde uyandım. Tekrar bana geldi ama ben çok zayıftım. Belki de zayıflığım yüzünden bu ev lanetlenmiştir, bu yüzden burada toz ve külden başka bir şey yetişmiyordur. Sabah, tekrar kurban adadım; bağırsakları çürük, kötü kokulu ve iğrençti. Çimlerin uzadığı kış bahçesinin arkasına gömdüm. Zaman yaklaştı. Kaçamayız.

* Antik Yunan'da şans tanrıçası olduğuna inanılan Fortuna'ya adanmış festival günüdür. (e.n.)

20. Bölüm

Edward Spens, Norwich'in eteklerindeki işlek caddelerden biri olan Newmarket Caddesi'nde yaşıyordu. Burası, ciddi anlamda zengin olanların alanıydı. Evler kocamandı, yolun kenarına dizilmişlerdi ve etrafları ağaçlarla çevrilmişti. O kadar çok ağaç vardı ki evlerin kendileri hemen hemen saklanmıştı, araba yolunun sonuna gelene kadar evleri görmiyordunuz ve aniden evler, bütün şıklıkları, düzenlenmiş ihtişamlarıyla beliriyordu. Nelson, üstü kapalı bir havuzun ve sanki planlı bir izin gereken bir çocuk oyun evinin yanından geçerek Edward'ın evine doğru yavaşça arabasını sürdü. Fıskiyeler, muhteşem bir şekilde düzenlenmiş çimenliklerde dönüyordu ve durağın yanına geldiğinde bir bahçıvan, acil bitki besinlerini taşıyordu. Kirli Mercedes'inin farklı bir şekilde bu havayı kırmasından hoşnut olmuştu Nelson.

Bir gün önce ortaya çıkan şeyin şokunu hâlâ hissediyordu. Şey, sadece ortaya çıkan şeyin değil, daha çok doğrulanan şeyin. Bir adam nasıl bu kadar şansız olurdu ki? Bir

gececik bir şey yaşamıştı, ve vay canına, yeniden baba olacaktı. Diğer erkekler (bunu Cloughie'den biliyordu) her zaman birileriyle yatardı ama asla böyle sonuçlarla karşılaşmazlardı. Neden lanet olası doğum kontrolünü kullanmamıştı sanki? Ya da neden Ruth da kullanmamıştı? Ruth'a olan duyguları kızgınlık, takdir etme ve kalbini çarptıran şefkat arasında çılgınca değişiyordu. Onun bebeği doğurma konusundaki kararlılığını takdir ediyordu ve ondan hiçbir şey istememesine minnettardı. Ama gizliden gizliye kızıyordu da. Ruth, tek başına bu bebeği doğurabileceğini ve büyütebileceğini düşünüyor; Nelson'dan da sadece sıradan bir doğum günü hediyesi göndermesini bekliyor gibi görünüyordu. Ama Nelson, Ruth'un bilmediği bir şey biliyordu; anne babalık tek başına bir işti. Michelle'in bazen bir şeylerle mücadele ettiğini biliyordu, özellikle güneşe taşındıklarında, uzun saatler boyunca çalışırken o bütün gün çocuklarla yalnızdı. Ruth'un, İsa delisi anne babası ve gevrek kız arkadaşı dışında bebeği bırakabileceği hiç kimse yoktu. Belki Cathbad, bebeğe bakmayı önerebilirdi. Oğlu için böyle bir hayat olamazdı.

Oğlu. Popüler düşüncenin aksine Nelson asla bir erkek çocuk özlemi duymamıştı. Her zaman kızlarıyla mutluydu. Farklılıklarını, gizli kadınsı ayinlerin arkasında kaybolma yeteneklerini, hatta evde sayıca az olmayı bile seviyordu; bir şekilde bu huzur verici bir şeydi ("Bu kızlarla ilgili bir şey baba. Sen anlamazsın.") Bir oğul... bir oğul, gömülmüş bütün duyguları yüzeye çıkarıyordu. Nelson, asla babasına

çok yakın değildi. Ailedeki tek erkek evlattı (iki ablası vardı, bu durumun şimdi tekrarlandığını görecekti) ve çok erken yaşlarda, bu role yapışmış beklentiler olduğunu anlamıştı. Kız kardeşlerinin aksine onun iyi olması beklenmiyordu; onun sert, atletik, duygularından utanan, futbol tutkunu biri olması bekleniyordu. Ve genel anlamda Nelson bunu başarmıştı. Erken yaşlarda atlara olan ilgisi (ki bu babasını derinden endişelendirmişti) bastırılmıştı ve bir futbol fanatığı oldu, önce okul takımında, daha sonra eyalet takımlarında oynadı. Babası her zaman onu izlemeye gelirdi, babası gerçekten hiç futbol oynamamasına rağmen kenar çizgisinden Nelson'a anlaşılmaz tavsiyeler bağırdı. Çocuk felci yüzünden bir ayağı zayıf kalmıştı ve bir bastonla yürürdü. Bu felaket onun erkekliğe bakışını nasıl etkilemişti, kim bilir... Oğlunun her şeyden çok bir sporcu olmasını istemesinin nedeni bu muydu? Nelson bunu ona asla sormamıştı ve şimdi de sorması imkânsızdı. On beş yaşındayken babasını kaybetmişti. Archie Nelson oğlunun bir polis olduğunu, onu gururlandıracak bir kariyer seçtiğini asla görememişti.

Nelson'ın annesi, Maureen'in daha büyük bir etkisi vardı. Çocuklarına bağırان ve kimi zaman onlara vuran güçlü bir İrlanda kadınıydı. Archie asla çocuklarına el kaldırmaz ya da sesini yükseltmezdi (damarına basmadığınız sürece). Ama buna rağmen Nelson, annesine daha yakındı. Gençlik yıllarında birkaç epik kavgaları olmuştu ama derinlerde bir yerlerde, Maureen'in onu çok sevdiğini biliyordu. Belki de bu yüzden, şimdi bile, kadınlarla arkadaşlık etmeyi tercih

ediyordu. Elbette, bütün erkek personelle iyi anlaşıyordu, aksi takdirde polis kuvvetlerinde kalamazdı. Hâlâ futbol ve golf oynuyordu, barda bir gece geçirmek hoşuna gidiyordu, polis kuvvetlerinin ahenkli işbirliğinden keyif alıyordu. Ama bunun yanı sıra güçlü, entelektüel kadınların arkadaşlığını da seviyordu. Bu yüzden bugün karmaşa içinde olmasına neden olan Ruth Galloway'e sürüklenmişti.

Spens'in konağının dışına park ederken içini çekti. Pazar gününü mükemmel koca olarak geçirdikten sonra şimdi duygusal olarak yorgun hissediyordu. Michelle'i sadece bahçe mağazasına değil, aynı zamanda öğle yemeği için bir bara da götürmüştü. Bu gece de onunla –Tanrı bilir ne kadar kötü– bir oyuna gitmeye karar vermişlerdi.

İşe dönebilmek ona büyük bir huzur vermişti. Edward Spens muhteşem evinin ve çift garajının arkasına saklanamayacaktı. Nelson, bazı cevaplar istiyordu. Neden Edward Spens, en baştan beri Woolmarket Sokağı'ndaki evin aile kullanımlarında olduğunu belirtmemişti? Ve bahsetmeyi unuttuğu ölü bir çocuk var mıydı? Belki Edward Spens'in hayatı içinde değil ama Spens ailesinin bu evde geçirdiği yıllarda bir çocuk öldürülmüş ve duvarın altına gömülmüştü, başı kesilerek kullanılmayan kuyuya atılmıştı. Bu, bir aile sırrı olabilirdi.

Edward Spens, uzun süredir arkadaşlarmış gibi karşıladı Nelson'ı. "Harry! Seni görmek ne kadar hoş. İçeri gir." Nelson, sessizce Whitchliffe'e ve Spens'e ilk ismini kullanabileceği inancını veren ortamlara lanet etti. Bütün yapabileceği

cevap verirken katı bir tavır takınmaktı, “Günaydın Bay Spens.”

“Edward, lütfen.” Spens, bahçeye açılan pencerelerin olduğu evin arkasındaki mutfığa doğru onu sürükledi. *Michelle eğer mutfığı görseydi kıskançlıktan ölürdü*, diye düşündü Nelson. Her şey mükemmeldi; parıldayan yüzeylerden, masanın üzerindeki sarı güllere, hasır kanepelerin (Blackpool’da asla mutfaklarda kanepeler olmazdı) üzerindeki mavi perdelerden, köşede duran pahalı İtalyan kahve makinesine kadar her şey.

“Kahve?” diye sordu Spens, Nelson için bir sandalye çekerken. “Bu makinenin *cappucinosu* gayet iyi.”

“Sadece sade kahve harika olur, teşekkürler.”

Görüntüyü düşünün; Spens, kendini kahveyle oyalarken muhteşem bir kadın, bahçede yürüyüş yapıyordu. Bal sarısı parlak saçları, ışıltılı mavi gözleri, güneşten bronzlaşmış genel görünüşü, kokusu, pahalı kıyafetleri ve Nelson’a elini uzatan görüntüsü.

“Karım Marion,” dedi Spens kısaca.

Marion, ortaçağ partisinde yoktu (Nelson bunun için onu suçlamıyordu), bu yüzden Nelson Bayan Spens’i ilk kez görüyordu. İlk düşüncesi, *‘güzel bir karısı olan bir adama asla güvenme’*ydi. Biliyordu çünkü onlardan biri de kendisiydi.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Marion Spens. Yakından yüzü neredeyse mükemmeldi, yüz hatları çok yumuşaktı, her şey çok simetrikti. O da sinirli görünüyordu,

konuşmadan önce Edward'a baktı.

"Harry buraya Woolmarket Sokağı hakkında birkaç soru sormaya geldi," dedi Spens samimice.

"Orada bir ceset bulmuşlar, değil mi?" dedi Marion Spens, kocasına bakarken gözlerinden hızlı bir ışık geçti. "Bana da Roddy söyledi."

"Roddy?" Nelson'ın bildiği kadarıyla Spens'lerin çocuklarının adları, Sebastian ve Flora'ydı. Tipik Newmarket Caddesi isimleri.

"Babam, Roderick. Tarih konusuna çılgınca istekli."

"Cesedin ortaçağa ait olabileceğini söyledi," diye devam etti Marion.

"Korkarım daha yakın bir tarihe ait," dedi Nelson. "Ailenizin bu eve sahip olması konusunda birkaç soru sormak istiyorum." Marion'ın önünde konuştukları için çok mutluydu. Yüzünün, kocasından çok daha fazla şeyi açığa çıkaracağına dair bir hissi vardı. Ama Edward'ın başka fikirleri var gibi görünüyordu.

"Sorun değil. Kahveni al ve çalışma odasına geçelim. İzninle sevgilim."

Çalışma odası da, elbette, deri ve koyu ahşapla dekore edilmişti. Kitaplıklar, eski sert ciltli ve yıpranmış karton ciltli kitapları sergiliyordu. Duvarlar, az pişmiş biftek rengindeydi.

Spens, çalışma masasının arkasına oturdu, Nelson da bir misafir sandalyesini aldı. Aile fotoğrafları ona gülümsüyordu, duvarda bir *rugby* takımının fotoğrafı vardı. Nelson, elinde kupa tutan ortadakilerin Spensler olduğuna iddiaya girerdi.

“Şey, Harry, bütün bunlar çok gizemli.”

“Pek değil Bay Spens. Sadece soruşturma sırasını takip ediyoruz. Aileniz Woolmarket Sokağı’ndaki evde yaşamışlar...”

“1850 yılından bu yana. Büyük büyükbabam Walters tarafından inşa edilmiş orası.”

“Ben, 1949 ve 1955 yılları arasında ilgileniyorum. O zamanlar evde kimler yaşıyordu?”

“Büyük babam Christopher Spens, karısı Rosemary ve çocukları Roderick ile Annabella.”

“Ve Roderick sizin babanız mı?”

“Sör Roderick. Evet.”

“Onunla konuşmak istiyorum. Buralarda mı yaşıyor?”

Edward durdu, masanın üzerindeki ıvır zıvır bir oyuncakla oynadı. “Şey, aslında bizimle birlikte yaşıyor.”

“Öyle mi?” Neden Spens’in bunu daha önceden belirtmediğini merak eden Nelson, “Evde mi?” diye sordu.

“Sanırım.”

“Onunla konuşabilir miyim?”

“Elbette.” Ama Spens yerinden kıpırdamadı. Sonunda, “Babam bunamanın ilk aşamasında. Akli başında... çok akli başında gibi görünebilir ama kolaylıkla kafası karışıyor. Ve kafası karıştığında... üzülüyor.”

“Anlıyorum,” dedi Nelson, gerçekten anlamamasına rağmen. Hiç bunak biriyle tanışmamıştı ve yavaşça onları tanıma hissini kaybeden biriyle yaşamamanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu. Bu, Edward ve Marion’a farklı

bir şekilde bakmasına neden oldu.

“Zor olmalı,” dedi.

“Evet,” diye onayladı Spens. “Marion için daha zor çünkü o genelde evde. Bazen babam ve çocuklarla uğraşmak... bir bakıcımız olmasına rağmen; Hırvat bir kız, çok iyi biri. Ve babam kendini meşgul ediyor, Muhafazakârlar Birliği’nde, Tarih Topluluğu’nda; hâlâ *bowling* oynuyor. Gümüş bir sörf tahtası bile var. Teknoloji konusunda benden daha iyi. Henüz tam olarak hastalanmadı.”

Henüz sözcüğü havada asılı kaldı çünkü Nelson’ın bildiği tek şey, bunamanın geri dönüşünün olmadığıydı.

“Sizin için onu getireceğim,” dedi Edward. Belli belirsiz güldü. “Muhtemelen çok mutlu olacak. Eski günler hakkında konuşmayı seviyor.”

Edward Spens eski günlerin, Antik Roma, Karşı Reform ve Kırım Savaşı’na kadar uzanacağından kesinlikle bahsetmemiştir. Bir an için duraksadığında Nelson hemen sordu, “Sör Roderick, Woolmarket Sokağı’ndaki yılları hatırlıyor musunuz?”

“Onları hatırlamak mı?” Roderick, gür beyaz kaşlarının altından ona sertçe baktı. “Elbette hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum, değil mi Edward?” Edward, hatırladığını onayladı.

“O zamanlar kaç yaşındaydınız?”

“1938’de doğdum. On sekiz yaşında, Cambridge’e gi-

dene kadar o evde yaşadım.”

Bu, onu yetmiş yaşında yapıyor, diye hesapladı Nelson. Bu günlerde hiç fena bir yaş değildi. Kendi annesi, kısa süre önce dans ederek yetmiş üçüne girmişti. Roderick Spens, bir on yıl daha yaşlılığına devam edebilirdi.

“Anne babanızla mı yaşıyordunuz?”

“Evet, babam Waterloo Sokağı’ndaki Aziz Saviours’ın müdürüydü. Ayrıca klasikleri öğretiyordu.”

“O okul artık orada yok, değil mi?”

“Hayır, 1960’larda kapatıldı. Büyük utanç. Harika bir okuldu.”

“Oraya mı gittiniz?”

“Evet, babamın okuluydu, bilirsiniz.” Bir tuzaktan şüpheleniyormuş gibi korkuyla Nelson’a baktı.

“Annem benim, Eton’a gitmemi istedi ama babam ısrar etti. Bizim evde babamın sözü kanundu.”

Nelson, kızlarından birinin onun hakkında böyle bir şey söylediğini hayal etmeyi denedi ama başaramadı. “Ve kız kardeşiniz... Annabella. O da mı o okula gitti?”

Roderick şaşırılmış görünüyordu. “Annabella mı?”

Edward Spens sözünü kesti. “Sorun yok baba.” Nelson’a döndü. “Babam onun hakkında konuşurken çok üzülüyor. Çok küçükken ölmüş, bilirsiniz.”

Ne kadar küçük?” diye sordu Nelson, antenlerini açmıştı.

“Beş ya da altı, sanırım.”

21. Bölüm

Ruth, Woolmarket Sokağı'ndaydı. İnşaat işçileri, ertesi gün yeniden çalışmaya başlamışlardı ve o da geri kalan kalıntıları toplamak istiyordu. Diğer hendeklerden de çok heyecan verici bir şey çıkmamıştı; birkaç çanak çömlek, şuda burda cam parçaları, birkaç tane de metal para. Ama orada ilginç bir şeyler olabilirdi ve kazı alanının derlenip toplandığını kontrol etmesi gerekiyordu. Sorumlu arkeolog olarak bu, onun göreviydi. Sıcak bir gündü ve kazı alanının gün ışığında ne kadar masum olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Yine de Ruth, kendini her dakika omuzlarının üzerinden arkasına bakarken buluyor ve önündeki duvarın arkasından bir sincap geçse bile yerinden sıçırıyordu.

Her ne kadar gözünün birinin üzerinde hâlâ gösterişli bir bandaj parçası olsa da Ruth, cumartesi travmasından sonra gerçekten iyi hissediyordu. Genç doktor, gece yalnız kalmamasını söylemişti, neşeli bir şekilde “Komaya girme ihtimalinize karşı,” diye açıklamıştı ama Ruth o kadar yor-

gundu ki saat 21.00'da yatağına gitti ve Flint'in eşliğinde güzelce uykuya daldı. Nelson'la konuşmalarının, bu kadar huzurla uyumasının nedeni olduğundan emindi. Nelson artık biliyordu. Belki kızmış, karşı çıkmış ve diğer şeyleri söylemişti, belki de artık hamileliğinin her aşamasına karışmak için deli oluyordu ama en azından artık biliyordu. Artık tam olarak yalnız değildi. Ve bu sabah annesiyle uygar ama çok resmi bir konuşma yapmıştı. Ruth geçen haftaki olaylardan bahsetmemişti ama annesinin, artık midesinin bulanmadığından, daha fazla enerjisi olduğundan ve korkunç kazılar yapmadığından emin olmasını sağlamıştı. "Her iki hamileliğim de kolay geçti," demişti annesi kendini beğenmişçe ve Ruth da onun bu zaferi yaşamasına izin verdiği için mutlu olmuştu.

Kazı alanı hâlâ ıssızdı. Ruth, İrlandalı Ted ile Trace'i görmeyi umuyor gibiydi. Hendekleri geri doldururken yapılacak bazı işler vardı, belki de evin yerle bir edilmiş görüntüsünü bozmamaya karar vermişlerdi. Ruth, ustabaşının kulübesindeki kalıntıları topladı. Çok şükür, ustabaşından bir iz yoktu. Mavi gökyüzüne karşı duran kemer silüetine baktı. *Omnia Mutantur, Nihil Interit*. Nelson'a kemerin ne zaman inşa edildiğini kontrol etmesini hatırlamalıydı. Özel bir mülkte, bu tür gösterişli bir şey bulmak garip görünüyordu. Ruth, Romalı komutanların büyük başarılar kazandıklarında bu tür zafer kemerleriyle ödüllendirildiklerini hatırladı. Birkaç yıl önce Shona ile birlikte gittikleri Roma gezisini düşündü. Roma forumundaki Titus kemeri, isyan eden

Yahudilere karşı T tur'un zaferini betimleyen r lye flerle dekore edilmişti. Bir Yahudi'nin bu kemeri asla geçemeyeceği anlamına gelen yazıları hatırlıyordu. "Ben geçerim," diye ba ırmı tı Shona, kemerin altında gülerek. "Sen bir Yahudi değilsin," diye itiraz etmişti Ruth. Ama Shona, bir Yahudi hukuk okutmanıyla bir ilişkinin tam ortasıındaydı ve Yahudi sayılaca ını düşünüyordu.

Kedinin bulunduğu diğer hende e bir göz atmalıydı ama bir şeyler onu, ana yoldan çok uzakta olan bu yerlere gitmesi konusunda endi elendiriyordu. Sessizlikte varlığı belli olan, gözetleyen bir şeyler vardı. *Aptal olma*, dedi kendi kendine, g pe  nd z d . *Seni ne incitebilir ki?* Sırt çantasını omzuna astı ve moloz yığınları arasındaki yolu takip etti, m   temilatları geçti ve bir zamanlar arka bahçe olan yere geldi. Burası yeniden, Kevin Davies'in hatırladı ı gibi mutlu bir yer olacak mıydı acaba? Ruth, bahçede çocukların gülerek ko u tu unu, ağaçlarda sallandıklarını, dilek kuyusuna para attıklarını hayal etmeyi denedi. Ama hayır, kuyu o zamandan beri kapalıydı. Kuyuya yaklaştı ve içine baktı. Küflü, hoş olmayan bir koku onu karşıladı ve hızlıca geri çekildi. Kuyu ne zaman kapatılmı tı? Bu da Nelson'a sorması gereken bir başka soruydu. Kafatasları, kuyuya,  imento kapak yerle tirilmeden önce atılmış olmalıydı. Kuyudaki kafatasları. S z   kler, bir k bustaki  ocuk tekerlemeleri gibi çılgınca, altüst olmuş gibi geliyordu kulağa. Kumsaldaki çocukları düşündü.  al zili Dell.

Kedinin bulunduğu hendek, dış duvarın yanındaydı, za-

manla kabarmıştı. Burası sınırdı. Terminus, sınırların tanrısı. “Heathrow’a her gittiğimde ona dua edeceğim,” demişti Nelson bu ismi duyduğunda. Nedense Nelson’ı tatildeyken düşünemiyordu. Michelle güneşlenebileceği, görkemli yerlerde ısrar ederken, Nelson’ın daha yabani, daha soğuk yerlere –Yorkshire bozkırları belki ya da İskoçya yayları gibi– daha uygun olacağından emindi. Onu beline kadar soğuk bir gölün içinde görebiliyordu.

Ruth ayağa kalktı, belini doğrulttu. Artık iyice sıcak olmuştu ve hava hâlâ esintisizdi. Hendekten çıktı ve dış duvar boyunca yürüdü. Yeni binalar, açıkça sınırın kıyısında dikilmeye başlamıştı. Çok fazla ferah apartman. Modern duvarlar, ufalanıp çakıl taşı haline gelmiş orijinallerinin karşısında çok saygısız ve rahat görünüyordu. Yine de birkaç elma ağacı vardı ve kazı alanının uzak köşesinde Ruth, inşaat tozuyla kaplanmış devedikeninin etrafını sardığı kuş üzümü ve bektaşıüzümü çalıları fark etmişti. Üzerlerinde lezzetli parmaklar gibi uzanan böğürtlen çalıları da vardı. Henüz çiçekler ekilmemişti ve meyveler olduğunda bu çalılar, “peyzaj mimarlarının su özellikli, ferah alanlı bahçeleri”ne yer açmak için sökülecekti.

“Böğürtlenli ve elmalı tart,” dedi bir ses, “bir kral için uygun bir yemek.”

Ruth etrafına baktı. Koyu takım elbiseli yaşlı bir adam gülümseyerek ayakta duruyordu. Elinde olmamış bir elma tutuyordu, çılgın bir an için Ruth, onun Cennet Bahçesi’ndeki Adem olduğunu düşündü. Daha yaşlı, daha üzgün

bir Adem, cennetten kovulduktan sonra af dilemeye gelmişti. Daha sonra rahip yakasını gördü ve beyni, gaza bastı.

“Peder Hennessey mi?”

“Evet.” Adam elini uzattı. “Siz avantaja sahipsiniz, korkarım.”

“Ruth Galloway. Arkeologum.”

“Bir arkeolog mu?”

“Ali tıpta uzmanlaştım.”

“Ah,” dedi Hennessey, anlamıştı. “O halde bu üzücü olayda yer alıyorsunuz.”

“Evet.”

Peder Hennessey içini çekti. Nelson’ın tarifine göre Ruth, onun, çocukluğunda hatırladığı ateş kırmızısı ve sarı renkli vaizler gibi daha agresif bir görünüşe sahip olacağını hayal etmişti. Bu adam sadece üzgün görünüyordu.

“Bina inşaatı, olmasını düşündüğümünden daha önde gidiyor,” dedi. “Nasıl olur da böyle bir alanda bu kadar çok çalışmayı başarırlar?”

“Her şeyi mümkün olduğunca küçük inşa ederek,” dedi Ruth kuruca. “Bu dairelerden her biri muhtemelen, ancak orijinal evin çizim odası kadar olur.”

“Bu konuda haklısınız,” dedi Hennessey. “Bir zamanlar bu çok büyük bir evdi.”

Bahçeye doğru yürüdüler. Hennessey bir kere devrilmiş bir ağaca, köklerine üzgünce dokunmak için durdu. Hava, öncekinden de sıcaktı. *Fırtına havası*, diye düşündü Ruth. Tişörtü sırtına yapışmıştı, ayakları eriyip de ayakkabılarının

yan tarafından damlıyor gibi görünüyordu. Uzanmayı özlemişti.

Evin önüne vardıklarında Hennessey taş kemere baktı.

“*Omnia Mutantur, Nihil Interit.* Her şey değişir ama hiçbir şey yok olmaz.”

“O halde kemer, sizin zamanınızda da vardı.”

“Evet. Süs olarak yapılmıştı elbette, ama gerçekten büyüleyici. Ve her zaman bu sözcüklerin çok uygun olduğunu düşünürdüm. Her şeyden öte, eğer bir Hristiyanısanız ölümün bir yıkım değil bir değişim olduğuna inanırsınız.”

Ruth hiçbir şey söylemedi. Bildiği kadarıyla ölüm ölümdü. Ölümü aldatmanın bir yolu yoktu; ancak belki bir bebek sahibi olmak durumu değiştirebilirdi. Ama Hennessey’nin sözleri ona bazı şeyleri hatırlattı. Max, Imbolc şenlik ateşi arkalarındayken kumsalda Janus hakkında bir şeyler anlatmıştı. *Aynı zamanda değişim ve dönüşümün, bir durumdan diğer bir duruma geçişin de tanrısı.* Nihai geçiş, hayattan ölüme.

“Bayan Galloway,” Hennessey’nin yumuşak İrlandalı sesi, düşüncelerini bölmüştü, “Merak ediyorum bana gösterebilir misiniz... bedeni nerede bulduğunuzu.”

“Elbette. Ve sadece Ruth demeniz yeterli.” *Bayan* olarak çağırılmaktan nefret ediyordu ve Dr. Galloway de çok resmi görünmüştü.

Ön duvarın bir kısmı hâlâ ayakta; basamaklar ve taş sütunlar. Burası da kemerle aynı zaman dilimine mi aitti? Benzer, gösterişli bir his uyandırıyor. *Süs olarak*, demişti

~~peder~~. Sözcükler, Ruth'un kafasında sıkıntılı bir şekilde yankılanıyordu.

"Burada dikkatli olun," dedi, kapı eşiğine doğru giderken. Diğer tarafta, siyah ve beyaz çinilerin kenarı hâlâ görünüyordu. *Gidecek son şey bu olacak*, diye düşündü Ruth. *Eski evle son bağlantı.*

"Bu taraftan." Hennessey'ye çinilerin kenarından yolu gösterdi. Hendeğe doğru tırmanırken peder tökezledi ve neredeyse düşüyordu.

"İyi misiniz?"

"İyiyim." Ama güçlükle nefes alıyordu. *Yetmişlerinin sonunda olmalı ya da seksenlerinde*, diye düşündü Ruth.

Ruth, önündeki toprak yığınının gösterdi. "Beden, doğrudan kapı eşiğinin altına gömülmüştü. Buradan çıkardık. Geri kalan şeyleri tahrip etmemeye çalıştık." Hennessey'nin yüzüne baktı. "Çok dikkatliyiz," diye açıklarken buldu kendini, "çok da saygılı."

Hennessey'nin dudakları bir saniye için sessizce hareket etti. Dua mı ediyordu? Sonra, "Kapı eşiğinin altına gömülmüş dediniz, değil mi?"

"Evet." Fetüs pozisyonunda olduğundan bahsetmemişti.

"Ve kafatası da kuyuda mıydı?"

"Doğru."

Hennessey, birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra, "Dua etmeme izin verir misiniz?"

"Tabii ki." Ruth arkasını döndü. İyi zamanlarda bile umumi duaları çok utanç verici bulurdu ama birileri Latince

bir şeyler mırıldanırken ve tütsüler dalgalanırken bir hendekte tuzaga düşmüştü; en kötü kâbusuydu bu.

Yine de Hennessey'nin duası merhametli bir şekilde kısa sürdü, sözcükleri mırıldandı ve Latince değildi (Ruth'un anladığı kadarıyla). Sonunda cebinden küçük bir şişe çıkardı ve suyu toprağa serpti.

"Kutsal su," diye açıkladı. Ruth'un yüzüne baktı. "Katolik değil misiniz?" Sesi, şaşırmış gibiydi.

"Hayır. Anne babam Hristiyan ama ben değilim... hiçbir şey değilim."

"Oh, siz bir şeysiniz, Ruth Galloway," dedi Peder Hennessey. Bir saniye için Ruth'a baktı ve Ruth, sanki peder onu kendisinden iyi tanıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Ama bir an sonra Hennessey, "Dilim damağım kurudu. Kahve içmek ister misiniz?" diye sordu.

Judy aradığında Nelson müzeden ayrılıyordu. "Annabelle Spens'in ölüm belgesine ulaştım, patron."

"Güzel. İlginç bir şey var mı?"

Judy'nin kâğıtları karıştırdığını duydu ve bütün acı ile üzüntüyü kuşatan birkaç resmi sözcüğün olduğu, kendi babasının ölüm belgesini düşündü. Babasının ölüm nedeni, "miyokardial infarktüs"tü. Ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Ölüm yeri ve tarihi," diye okudu Judy. "24 Mayıs 1952, Woolmarket Evi, Woolmarket Sokağı, Norwich. Ölüm ne-

deni: kızıl hastalığı. Çocuklar artık bu hastalığa yakalanmıyor, değil mi?”

“Yakalanıyorlar,” dedi Nelson, “sadece bundan ölmüyorlar.” Fotokopileri ellerinde, birbirleriyle şakalaşan bir grup öğrenci önünden geçerken arabayı durdurdu.

“Evde ölmüş,” dedi Judy. “Nasıl olur da hastaneye götürülmez?”

“Bilmiyorum. Belki de o günlerde evde çocuk hemşiresi olması daha normaldi.”

“Ama paraları vardı, sağlık bakımını karşılayabilirlerdi. Bu NHS’den* önceydi, değil mi?”

“NHS’nin ilk zamanları.”

Çocuklar, müzenin cam kapılarını iterek çıkıyorlardı. Öğretmenlerinin, onlara gruplara ayrılmalarını söylediğini duyuyordu. “Sen benim grubumdasın Ryan.” Bu senin mahvedilmiş günün Ryan, seni zavallı serseri.

“Defin belgesi ne diyor?” diye sordu.

“O belgeyi Tanya alacaktı,” dedi Judy, sesi biraz öfkelenmiş gibi çıkıyordu. “Patron, gerçekten Annabelle’nin bir mezara değil de evin içine gömüldüğüne inanıyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedi Nelson. “Ama o ev hakkında garip bir şeyler var. Bütün bu davada garip bir şeyler var.”

Fetüs maketinin müzeden nasıl kaçırıldığını ve Swaffham’daki hendeğin içinde, Ruth’un ayaklarının altına nasıl gittiğini sormak üzere küratörle görüşmüştü. Küratör harika bir biçimde kibardı ama soruların hiçbirine cevap verememişti. Maketin gelişim aşamaları, birkaç hafta önce vitrinden

* *National Health Service (Ulusal Sağlık Hizmetleri-İngiltere). (ç.n.)*

kaldırılmıştı (anne babalardan birkaç şikâyet almışlardı bu konuda) ve maketin parçaları da, depoya yerleştirilmişti. Buraya kimler ulaşabilirdi? Şey, müze personelinden herhangi biri. Daha değerli parçalar, güvenli bir yerde muhafaza ediliyordu ama bir bebeğe ait plastik bir maketi kim çalardı ki? Gerçekten kim çalardı?

Nelson, Norwich çatılarına bakarak ve bir sonraki hareketinin ne olması gerektiğini düşünerek basamaklarda duruyordu. Dönüp tekrar Edward Spens'i sorgulamalı mıydı? O adamın bir şeyler sakladığından emindi. Polis merkezine dönmeli ve Tanya'yı defin belgesi konusunda hırpalamalı mıydı? Dişçi kayıtlarına da göz atmaları gerekiyordu. İçini çekti. Sıcak, kasvetli bir gündü ve her şeyden çok bir bara gidip soğuk bir bira içmek istiyordu. Clough'un bunu yapacağından emindi.

"Merhaba Dedektif Şef."

Nelson başını çevirdi. Kızıl mor saçlı genç bir kadın neşyle gülümseyerek ona bakıyordu. Kimdi bu? Kızlarından birinin arkadaşı mı? Michelle'in trend sahibi tanıdıklarından biri mi?

"Ben Trace," dedi görüntü. "Kazı alanından."

Oh evet. İlk gün kazı alanında gördüğü sıska kızdı. Cloughie'nin en çok dalga geçtiği kız. *Ondan çok ben*, diye düşündü Nelson, Trace'in kulaklarındaki ve dudağındaki parlayan metal şeylere bakarken. Ama yeterince arkadaş canlısı görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Trace.

“Rutin soruşturmalar,” diye cevap verdi Nelson. “Peki ya sen?”

“Burada çalışıyorum, pazartesi ve cumaları. Beni bütün yıl boyunca meşgul edecek kadar yeterli kazı alanı yok, bu yüzden bazı küratörlük işleri, bulgu işlemleri filan gibi şeyler yapıyorum.”

Nelson’ın “bulgu işlemleri”nin ne olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama tek bir şey biliyordu: Trace, müzede önemli bir kaynak olabilirdi. Eğer birisi sergilenen şeyleri dışarı çıkarırsa o bunu bilebilirdi. “Bir şeyler içmek ister misin?” dedi.

Ruth, Woolmarket Sokağı’nın etrafındaki güzel kafelerden birine doğru direksiyonu kırdı ama Peder Patrick Hennessey bir tazı gibi, Ruth’un nefret ettiği alışveriş merkezi ve Starbucks’a doğru işaret etti. “Burada büyük boy kahve içebiliyorsun,” dedi Hennessey, ellerini birbirine sürterken. Klima o kadar güçlüydü ki Ruth ürperdi.

Kafeye girdiklerinde birkaç garip bakışı fark etti: paçaları çamurlu ve gözünün birinin üzerinde bandaj olan kilolu bir kadın ve siyah kıyafetleri içinde kırmızı yüzlü bir peder. Ruth, soda sipariş etti ama Hennessey, “ekstra yağlı, büyük, ekstra *espressolu latte*” istedi.

“Yaşadığım yerde düzgün bir kahve bulmak mümkün değil,” diye açıkladı.

“Nerede yaşıyorsunuz?”

"Sussex kırsalının Tunrı'nın cezası bir köşesinde." "Tunrı'nın cezası"nı gerçek anlamında söylemiş gibiydi.

"Nelson, polis şefi Nelson, oranın çok hoş olduğunu söylemişti."

"Eğer ağaçlardan hoşlanıyorsanız gerçekten hoş. Ama ben bir şehir çocuğuyum. Dublin'de doğdum ve büyüdüm. Her zaman şehirlerde yaşadım: Roma, Londra, Norwich."

Bu kulağa biraz Del Boy'un* karavanı gibi geliyordu: New York, Paris, Peckham. Ruth gülümsedi. "Norwich, tam olarak büyük bir şehir değil."

"Elbette ama nezih bir şehir. Burayı özlüyorum. İşimi, kilise cemaatini, her şeyi özlüyorum."

"Yetimhaneyi işletiyordunuz, değil mi?"

"Ben başlattım ve işlettim, evet. Doğu Londra'da, çocukların bir aile gibi birlikte yaşadığı bir yer görmüştüm. Benzer bir şeyler yaratmayı denedim. Bütün personeli ben kendim işe aldım. Hâlâ idealleri kalmış genç, dindar insanlar seçtim."

"Sizin eski... sakinlerinizden biriyle tanıştım. Yetimhaneyi büyük bir sevgiyle hatırlıyor."

Hennessey ilgiyle baktı. "Kiminle tanıştınız?"

"Davies'ti sanırım adı."

"Oh, Kevin Davies. İyi bir çocuktu. Sanırım şimdi bir cenaze levazımatçısı. Her zaman ciddi bir tavrı olduğunu düşünürdüm."

Ruth, Davies'in endişeli, buruşuk görünümünü düşündü. Onu bir çocuk olarak hayal edemiyordu. Her zaman

* Popüler BBC komedi dizisi "Only Fools and Horses"ın ana karakterlerinden biridir. (c.n.)

kutlarında gibi görüldüğünden emindi.

Hennessey, ona bakıyordu. Çok mavi gözleri, yanık ve kırılgan yüzünde derin beyaz gülümseme kırışıklıkları vardı.

“Zor bir iş olmalı,” dedi, “geçmişin örtüsünü kaldırmak.”

Ruth, bu tanımdan etkilenmişti. Birçok insan arkeolojiyi “kemikleri kazmak” olarak görürdü ama “geçmişin örtüsünü kaldırmak” aslında tam olarak yaptığı şeydi. Pedere, yeni bir saygıyla baktı.

“Zor,” dedi dikkatli bir şekilde, “çok yakın geçmişle ilgilenmeniz gereken ve özellikle çocukların olduğu bunun gibi davalar.” Durdu, çok fazla şey söylediğini hissetmişti.

Ama Hennessey başını sallayarak onayladı. “Bir peder olarak sık sık çok iyi saklanmış şeylerle karşılaşıyorum. Ama gerçek, eninde sonunda ortaya çıkıyor.”

Kapı eşiğinin altındaki kemikler gibi, diye düşündü Ruth. Eğer Spens’ler kazı alanını restore etmeye bu kadar istekli olmasaydı, eğer Ted ve Trace özellikle o noktayı kazmasaydı o kemikler sonsuza kadar saklı mı kalacaktı? Ya da uzun süre önce unutulmuş bir suç, intikamı alınsın diye ortaya çıkmayacak mıydı? “Bazen neyin gerçek olduğunu ve neyin sahte olduğunu bilmek çok zor oluyor,” dedi.

“Pontius Pilate* de senin gibi düşünüyordu. ‘Gerçek...’ derdi, ‘gerçek nedir?’ Ve akıllı bir adamdı Pilate. Bir korkaktı ama akıllıydı.”

Ruth, pederin Pontius Pilate hakkında konuşma şeklinin çok şaşırtıcı olduğunu düşündü, sanki Pontius Pilate her an

* MS 26-36 yılları arasında Roma İmparatorluğu’nun Yahudiye eyaletinin valisi. (ç.n.)

Starbucks'ta yürüyecek gibi hissetmişti. "Polis şefi Nelson, gerçeği bulacak," dedi, hissettiğinden daha fazla güvenle, "Eğer bulunabilecekse..."

"Ah, polis şefi Nelson. İyi bir adam. Ahlaklı bir adam."

Ruth, kendini kızarmış bulduğu için kızmıştı. "İyi bir dedektif," dedi.

"İyi bir adam," dedi Hennessey nazikçe, "o yüzden gerçeği ortaya çıkarmak zor olabilir."

Nelson zoraki bir şekilde kola istedi ama Trace, sert büyük boy bira sipariş etti.

"Bütün arkeologların elma şarabı istediğini düşünürdüm," dedi Nelson.

Trace yüzünü ekşitti. "Elma şarabı, muhallebi çocukları için."

Bu kızdan hoşlanabilirim, diye düşündü Nelson.

"Ne kadar süredir arkeologsun?" diye sordu.

"Beş yıl önce üniversiteden ayrıldım. Londra'da *master* yaptım ve biraz Avustralya'da çalıştım. Aslında Norwich'e dönmek istemedim ama babam burada yaşıyordu ve onlarla yaşamak daha ucuzdu. Ayrıca burada birçok arkeolog var."

"Bir sürü tarih öncesi kalıntısı," dedi Nelson. Bunu Ruth'tan duymuştu.

Trace başıyla onayladı. "Bronz Çağı ve Demir Çağı. Ve Roma. Benim favori zaman dilimim. Romalılar."

"*Gladyatör*'ü izledin mi? Harika film."

Trace homurdandı. “F  lmler her Şeyi yanlış aktarıyor. B  t  n o g  zden d  Őm  Ő insanların,   z  lm yiyerek uzanmaları filan... Romalılar, kanun sistemini ve altyapıyı icat edenlerdir. Onlar gelene kadar biz savaŐan kabileler topluluğundan başka bir Şey değildik.

“Biz”i İngilizler olarak anlayan Nelson, biraz kızmış bir Şekilde, “İstilacı, iŐgalci değil miydiler?”

“D  rt y  zyıldır buradalar. On beş kuŐaktan fazla bir s  re eder bu. Ve gittiklerinde bize   Ğrettikleri her Şeyi unuttuk: b  t  n bu taş binalar ve makine işlerini, cam,   anak    mlek yapmayı. Karanlık   ağ’a geri d  nd  k.”

Nelson ger  ekten bununla gurur duyuyor gibi hissetti. *D  rt y  z yıldır buralarda olabilirlerdi*, diye d  Ő nd  , *ama bize g  re onlar h  l   komik, cam yapımı tarzlarıyla yabancı, iŐgalciler*. Tabii ki bunu Trace’e s  ylemedi.

“Swaffham’daki kazı alanında bulundun mu?” diye sordu. “Max Grey’in kazı alanında?”

Trace’in y  z   aydınlandı. “Evet. Orada birkaç   alıŐma yaptım. Max harika biri. Ger  ekten işini biliyor. İskoçlar için   nceki hafta harika bir tur d  zenledi. Her Şeyi adeta canlandırdı.”

“Kazı alanına   ok ziyaret   geliyor mu?”

Trace omuzlarını silkti. “Biraz. *Time Team*’de bahsedildiğinden beri iyi bilinen bir yer oldu. Birkaç eğitim partisi bile verdik.”

“Edward Spens de ziyaret etti mi?”

Romalıların   st  nl  Ğ nden bahsederken a  ık ve canlı

olan Trace'in yüzü tekrar asıldı. "Sanırım bir kere geldi. Ama ben orada değildim."

"Onu tanıyor musun?"

"Norwich'teki herkes onu tanır."

"Spens ailesi," dedi Nelson ekibine, "kuşaklar boyunca Norwich'te yaşamış. Walter Spens, Woolmarket'teki evi inşa etmiş. Söylenenlere göre biraz garip biriymiş. Doldurulmuş hayvan koleksiyonu varmış ve Afrikalı kabile reisleri gibi giyinmeyi seviyormuş."

Odanın arkasında fıstık yiyen Clough öksürdü ve berdeyse boğuluyordu. Nelson ona baktı.

"Torunu Christopher Spens, Waterloo Sokağı'ndaki özel okul, Aziz Saviours'ın müdürüymüş. Oğlu Roderick Spens'e göre biraz sert biriymiş, bu nedenle bütün çocuklar onu 'sör' olarak çağırırmış ve yemek zamanlarında onları Latince konuşmaya zorlarmış."

Nelson durdu. Sör Roderick, babasını sert biri olarak tanımlamamıştı, tam tersine ondan gururla bahsetmişti ama Nelson, onun soğuk, kontrollü bir adam olduğuna dair güçlü bir izlenime kapılmıştı. Özel okullara, Latince'ye ve genel olarak sosyetik insanlara karşı kendi önyargısına mı yenildiğini merak ediyordu.

Nelson ekibine baktı. Clough hâlâ fıstık kırıntılarını arıyordu. Tanya Fuller, defteri açık ona bakıyordu. Judy Johnson, gözlerini Nelson'ın yüzüne sabitlemişti, hafifçe kaşları çatıktı.

“Sör Roderick Spens, yaşlılık bunamasının ilk aşamasında,” diye devam etti Nelson. “Bu yüzden ifadeleri gerçekten karışık. Babasını çok net hatırlıyor ama kız kardeşi hakkında konuşmak onu üzüyor. Annabelle Spens’in ölüm belgesine göre altı yaşında kızıl hastalığından ölmüş. Evde ölmüş ve St. Peter ile St. Paul’un kilise avlusuna gömülmüş.”

Bunun neyi ima ettiğini anlayıp anlamadıklarını merak ederek ekibine baktı. Açıkçası Judy anlamış gibiydi ama Clough bazen anlamakta biraz yavaş olabiliyordu. Kendinden emin bir şekilde konuşan Tanya, “Kapının altına gömülen Annabelle olabilir mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum ama sanırım bu olasılığı da düşünmeliyiz.”

“Ama onu gömmüşler.” Konuşan Clough’tu, sesi kızgın geliyordu.

“Evet ama cenaze töreninden önceki gece tabut evdeyse bedeni tabuttan çıkarmak, ardından da tabutun kapağını tekrar kapatmak çok kolay bir şey.”

“Neden bunu yapsınlar ki?”

“Bilmiyorum,” dedi Nelson sabırsızca, “ama bulma niyetindeyim.”

“Dişçi kayıtları?” diye sordu Tanya.

“Evet. Tanya, sen o kayıtlara ulaşabilirsin. Kuyuda bulunan kafatasındaki dişlerden birine dolgu yapılmış. Böyle küçük bir çocukta bu pek sıradan bir şey değil. Karşılaştırmak kolay olacak. Ölü çocuk ve Sör Roderick arasında bir DNA bağlantısının olup olmadığını öğreneceğim.”

“Eğer hiç dişçi kaydı yoksa ne olacak?” diye sordu Judy.
“O zaman mezarı açtıracağım,” dedi Nelson homurdanarak.

22. Bölüm

Her şeyi hesaba katan Nelson, o akşam Küçük Tiyatro'daki deneysel yapıma katılmak için doğru zihin yapısında hissetmiyordu. Ama zaten o duruma uygun zihin yapısına ne zaman sahip olurdu ki? Yine de Michelle'e söz vermişti ve hatta bu oyunun, ortaçağ gecesinden tanıdığı o gülünç Leo tarafından yazılmış olduğu haberi bile iyi bir koca olma kararlılığını çökertememişti.

“Oyun ne hakkında?” diye sordu, boş bir park yeri aramak için sokaklarda dolaşırlarken. Küçük Tiyatro, yeni Sanat Merkezi'ndeydi; her şeyin küçük harflerle yazıldığı, son moda bir yerdi, ama bu, tabelaları okumayı gerçekten çok zor hale getiriyordu.

Michelle, ona Leo tarzı yazılmış tanıtım broşürünü okuyordu.

“*İki Yüzü Olan Tanrı*. Başlangıçların ve bitişlerin Romalı tanrısı Janus tarafından anlatılıyor; kapı eşiklerine, yarıklara ve cinsel deliklere açılma hakkında bir oyun. Roma

zamanlarından başlayan, endüstriyel ve cinsel devrimlerden geçen ve uzak gelecekteki bir uzay istasyonunda sonlanan bir aksiyon.”

“Siktir be,” dedi Nelson. “Cinsel delikler mi?”

“Harry, çok tutucu birisin,” dedi Michelle, yolcu koltuğu aynasından yansıyan görüntüsünü incelerken. “Bütün modern oyunlar seks hakkında.”

Nelson tutucu muydu? Motorlu bir bisikletin yanındaki boş park yerine Michelle’in Golf’ünü park ederken bu suçlamayı düşünüyordu. Cloughie’nin şakalarına nadiren güldüğü ve *Sex and the City*’yi pornografi sınırlarında (bu yorum sadece ayakkabılar hakkındaydı) bulduğu doğrudu. Ama görmüş geçirmiş bir adamdı, seks yerinde çok güzel bir şeydi (bu yerin neresi olduğuna dair çok uzun süre düşünmemeye çalışıyordu), sorun şu ki; sıska drama öğrencilerinin, sürekli vücut fonksiyonları hakkında konuşmasını izlemek istemiyordu. Bu mantıksız mıydı hakikaten?

“Tutucu biri değilim,” dedi sonunda. “Her şeyin bir yeri ve zamanı var sadece.”

Michelle, kirpiklerinin altından ona baktı. “Her zaman böyle düşünmüyordun. Blackpool iskelesindeki hayalet treni hatırlıyor musun?”

Nelson homurdandı. “O zamanlar genç ve aptaldık,” dedi ama tiyatroya doğru yürürlerken koluna girdi.

Rengârenk insan topluluğu, pahalı kokteyller içerek ve küçük harfle yazılmış programa göz atarak fuayede toplanmıştı. Michelle’in patronları Tony ve Juan da oradaydı, Nel-

son'ın özel olarak "egzotik" şeklinde kategorilendirdiği bir grup tarafından etrafları sarılmıştı. Birkaç yaşlı çift, duvarlara yapıştırılmış, Yunan maskeleri ve çok minik kıyafetler içindeki oyuncularını gösteren fotoğraflara kaygılı gözlerle bakıyordu. Elbette muhtemelen üniversiteden birçok genç insan da vardı.

"Çok çekici," dedi Michelle.

"Kim?" Nelson, bir bardak beyaz şarap ve yarım bardak bira taşırken, kalabalığı yarmaya çabalıyordu.

"Orada. Kızıl saçlı olan."

Nelson o yöne baktı ve garip bir şekilde tanıdık olan siyahlar içindeki çarpıcı görünümlü kadını gördü. Onun yanında da... Yüce İsa.

"Bu tarafa gel." Umutsuzca, Michelle'i ters yöne sürüklemeyi denedi. "Orada bir koltuk var."

"Bir koltuk istemiyorum. Onun yanındaki kim? Bu Ruth! Harry bak, bu Ruth."

Michelle, kalabalığın arasında ilerledi. Nelson, Ruth'un omzuna dokunurken ve Saltmarsh davasından hatırladığı kaçık Shona'ya tanıştırılırken onu izledi. Ruth, büyük bir zevkle Michelle'i selamlamıştı. *Solgun görünüyor*, diye düşündü Nelson ama yine de siyah pantolonu üzerine giydiği salaş kırmızı büstiyeriyle iyi görünüyordu. *Tanrı'ya şükür salaş kıyafetler var. Şans eseri Michelle, bunun sadece moda olduğunu düşünecek.*

"Harry!" Michelle, amirane bir şekilde onu çağırdı.

Nelson afalladı ve Ruth, ona haylaz bir gülücük gönderdi.

“Bu tür şeylerin sana uygun olacağını düşünmezdim Nelson.”

“Michelle’in fikriydi.”

“Ruth da biraz ısrar etti.” Konuşan Shona’ydı, saçlarını arkaya doğru savurmuş ve Nelson’a göz kırpmıştı. Nelson da ona duygusuzca baktı.

“Leo’yla, Edward Spens’in partisinde tanıştık,” diye açıkladı Michelle. “Çok ilginç biri olduğunu düşündüm.”

“Yunan ve Roma tiyatrosundan çok büyüleyici birkaç fikir almış,” dedi Shona; Nelson’ı entelektüel bir konuşmanın başlamasından korkutan gergin ve heyecanlı bir görünüme bürünmüştü.

“Oyunu dört gözle mi bekliyorsunuz?” diye sordu Ruth ona. Portakal suyu içiyordu ve haftalardır gördüğünden daha mutlu görünüyordu. Dudaklarının isteksizce gülümsediğini hissetti.

“Hayır. Ne kadar hödük olduğumu bilirsin. Yoğurt bile yemem çünkü içinde kültür var.”

Ruth güldü. “Ben de oyunu dört gözle beklediğimi söyleyemem ama Shona, böyle bir gecenin bana iyi geleceğini düşünmüş.”

Nelson sesini alçalttı. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. Mide bulantıları geçti. Bugün Woolmarket kazı alanımdaydım.”

Nelson kızdı. “Tek başına mı?”

“Peder Hennessey ile tanıştım.”

“Hennessey mi? Etrafa bakınarak ne yapıyormuş?”

“Sanırım sadece bir göz atmak için gelmiş. Her zaman suçluların, olay yerine geri geldiğini söylemez misin?”

“Evet ama bu kimin suçu?” diye yanıtladı Nelson akli başında bir şekilde. “İşte bunu bulmamız gerekiyor.”

Oyun, Nelson’ın korktuğu kadar kötüydü. Maskeli bir adam, siyah bir perdenin önünde belirdi ve tekdüze, aralıksız bir sesle ocak ayı hakkında konuştu. Daha sonra başka bir maske taktı ve aynı şekilde piyango, seçimler ve ıvır zıvır şeylerden bahsetti. En azından bu Nelson’a çarşamba çekilişi için hâlâ bilet almadığını hatırlattı. Daha sonra perde açıldı ve ehramlar içinde, seks âlemindeki insanlar görüldü; ancak yeterince büyük ehramları yoktu; görünüşe göre yapım, dört aktörden fazlası için genişletilememişti. Daha sonra perde indi ve maskeli adam, kadın hakları hakkında konuştu, diğer maskeyi takarak tecavüzlerden bahsetti. Perde açıldı ve Viktoryen kıyafetler içindeki iki kişi kahvaltı yapıyordu. Bir fahişe gören adam boşaldı ve kadın kendini öldürdü. Maskeli gezgin Chummy tekrar çıktı ve kürtaajlar, oral seks, doğum kontrol hapları hakkında konuştu. 1960’ların müziğinin başlama işaretiyle dört aktör yeniden seks âlemine başladı, sadece bu sefer üzüm salkımları yerine LSD vardı. Birileri, aşırı dozda ilaçtan öldü ve diğerleri, bir çeşit cenaze ağıtı olarak “Yellow Submarine” şarkısını söyledi. Maskeli adam, bunun gezegenlerin hatası olduğunu söylemek için belirdi ve uzay boşluğunda beliren dörtlü takım yıldızla dalga geçerek Dün-

ya'nın sonunda kendi deliğinde kaybolacağını söyledi. Alkış koptu ve "Yazar, Yazar" diye bağırışlar yükseldi.

"Yüce İsa," dedi Nelson, kapıya doğru giderlerken, "bir dolu saçmalık."

"Şşş." Michelle etrafına baktı. "Leo orada."

Nelson, baktığında sakallı oyun yazarının etrafının onu tebrik eden arkadaşlarıyla çevrili olduğunu gördü. Kalabalıkta Shona'nın kızıl saçını gördüğünü de sandı ama Ruth'tan bir iz yoktu.

"Onu 'kamu ahlakına aykırı davranış'tan tutuklayacağım," diye homurdandı Nelson.

"Şşşş."

Arabada Michelle, oyunun berbat olduğunu kabul etti ve bir Çin lokantasında durmaya bile ikna oldu. Mutlu olan Nelson, Norwich banliyölerinden geçerken bıyık altından yorumlar yaptı, araba hız sınırını çoktan aşmıştı.

"Ee," dedi Michelle neşeli bir şekilde, "Ruth hakkında ne düşündün?"

Nelson, mırıldanmayı kesti. "Ne demek istiyorsun?"

Michelle güldü. "Oh Harry, umutsuz vakasın. Fark etmedin mi?"

"Neyi fark etmedim?" *Dikkatli ol*, dedi kendi kendine.

Ama Michelle hâlâ gülüyordu. "Ruth hamile."

Nelson, gözünü yoldan ayırmadan ona kadar saydı.

"Fark etmedin mi?"

"Beni bilirsin," dedi, "hiçbir şeyi fark etmem."

"İyi bir dedektif fark eder," diye alay etti Michelle.

“Onun hamile olduğundan emin olamazsın,” diye karşı çıktı Nelson.

“Evet, eminim. Birlikte tuvalete gittiğimizde ona sordum.”

Nelson, kadınların tek başına tuvalete gidememelerine lanet etti. Ve neden konuşmak zorundaydılar? Hadi helada erkekleri konuşurken yakala... Kadınların neden her zaman daha uzun kaldığı belli oluyordu.

“Babasının kim olduğunu söylemedi,” diye devam etti Michelle, öne eğildi ve arabanın radyosunu kurcaladı.

“Söylemedi mi?”

“Hayır. Eminim eski erkek arkadaşdır. Biliyorsun, karsına dönmüştü, değil mi?”

“Öyle mi?”

Michelle, hoşlandığı bir müzik bulana kadar radyo istasyonlarını dolaştı. Kızların sadece eğlenmek istediğini söyleyen bir kadın sesi arabayı doldurdu. “Biliyor musun Harry...” dedi Michelle yavaşça, “Ruth’a biraz yardım etmek istiyorum.”

Dikkatli ol Harry, dedi tekrar kendine. Dikkatli ol.

“Neden?”

“Çünkü bir bebeği olacak ve tek başına, bebeğin babası yok. Eminim üniversitede bir sürü arkadaşı vardır, insanlar bize kâbus kovucu veren garip büyücülerden hoşlanır ama muhtemelen bildiği tek normal aile biziz. Bu yüzden ona yardım etmek istiyorum. Bebek eşyaları için onu alışverişe götürmek gibi, bu tür şeyler işte.”

Onu tanıdığı yıllar boyunca Michelle asla başka bir kadını kanatları altına almak istememişti. *Neden*, diye düşündü Nelson umutsuzca, *buna Ruth'la başlamak zorunda?* Karısına baktı. Küçük bir kız gibi sarı saçlarını atkuyruğu bağlamıştı, kendi kendine gülümsüyordu.

“Tamam,” dedi sonunda, “ne dersen öyle olsun.”

Ruth, eve giderken iyi bir ruh halindeydi. Midesi bulanmadan ya da milyon defa tuvalete gitmeden bir sosyal olay içinde yer almıştı. Her ne kadar oyun berbat olsa da akşam için dışarıya çıkmak, iyi giyimli insanları görmek ve kemiklerden, çürümeden veya ölümden başka bir şey konuşmak iyi gelmişti. Shona'yla vakit geçirmek de güzeldi. Belki de Ruth, bilirsiniz Anneler Dünyası'na geçtikten sonra da arkadaş kalabilirlerdi. Nelson ve Michelle'i görmek bile o kadar kötü değildi. Michelle, ona bebeği sorduğunda biraz şok olmuştu ama eninde sonunda bunu herkesin öğreneceğini biliyordu. Ve komik olan şey, Michelle'le bebek kıyafetleri alışverişine gitmek hoşuna giderdi. Ruth, alışveriş konusunda berbattı. Bu, asla başaramadığı kadınca bir ritüeldi. Diğer kadınlar, yarım saat içinde bir mağazanın içinde kaybolur ve bir sürü doğru bedende kıyafetle, ustaca eşleştirilmiş takılarla ve muhteşem bir çift ayakkabıyla gelirlerdi. Ruth, bütün gün alışveriş yapar ve sadece iki beden küçük bir tişörtle dönerdi.

Ve kadın bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Kıskanç olmayan, karşı çıkmayan ama kendi çocukları olan; tavsiye ile cesaret

vermeye hazır birileri. Bu tarife uyan tek kadının, bebeğin habasının diğer karısı olması bir felaketti ve eğer Michelle gerçeği bilse bir daha asla Ruth'la konuşmazdı.

Saltmarsh yoluna doğru dönerken içini çekti. Küçük Tiyatro'unun ışığı, sesi ve rengi bir milyon kilometre kadar uzak görünüyordu. Burada her şey karanlık ve durağandı. Uzaklarda denizin kükremesini duyabiliyordu. Geceleyin bu kadar yüksek sesle duyulması garipti. Gelgit geliyor olmalıydı. Yüksek gelgitte su, bataklık alanını tamamen kaplıyordu, Ruth'un ön kapısından birkaç yüz metre uzaklıkta su duruyordu. Bazen bunun gibi gecelerde, denizin onu yutmadığına, küçük evinin dalgaların arasında Nuh'un gemisi gibi inip kalkmadığına inanmak çok zordu. Ruth, onun sahilinde hiç kimsenin denizi küçümseyemeyeceğini biliyordu.

Bir hayvan yola fırladı, arabanın farında gözleri cam gibi parladı. Bir kedi ya da belki bir tilki. Flint olmamasını umut etti. Evin dışına park ettiğinde güvenlik ışıkları yanarak her şeyi teatral bir ışığa boğdu. Belki de dışarı çıkmalı ve Janus hakkında bir konuşma yapmalıydı. Ama Shona'nın aksine, Ruth asla bir oyuncu olmak istememişti. Ders vermek bir şey, sahnede fazla duygulu davranmak başka bir şeydi. Çantasını açtı ve anahtarlarını aramaya başladı. Annesi, ona düzenleyici bir el çantası aldığından beri hiçbir şeyini bulamıyordu. Yüce İsa, sırtı ağrıyordu. Bir bardak çay ve kocaman, jambonlu bir sandviçle boş boş oturmayı özlemişti.

İşte burada. Ruth, siyah bir kedi anahtarlığına (yeğenlerinden bir hediye) eklenmiş anahtarını çekti. Sonra durdu.

Işık hâlâ yanıyordu ve deniz hâlâ uzaklarda gürölüyordu. Ama başka bir ses daha vardı. Çok soluk ama kesinlikle oradaydı. Nefes alıp verme sesi.

Ruth çılgın gibi anahtarı, kilide yerleştirdi ve kendini eve attı. İçeri girer girmez ışıkları açtı ve kapıyı iki kere kilitledi. Güvenlik ışığı söndü ve dışarısı tamamen karanlık oldu. Ürperen Ruth, dışarıyı görebilmek için kendi ışıklarını yaktı. Ama yüzünü cama yaslasa bile hiçbir şey görünmüyordu. Karanlık.

Flint, bacağına sürtündü ve Ruth sıçradı. Flint'i okşamak onu biraz sakinleştirmişti. *Sakin ol*, dedi kendi kendine, hiçbir şey yok. Sadece bir tilki ya da başka bir hayvan. Ama Ruth, ağır ve düzenli nefesin bir insana ait olduğunu biliyordu. Belki de hâlâ dışarıda olan biri onu bekliyordu. Bulması için bebeğı bırakan, yavru horozu öldüren ve duvara ismini kanla yazan kişi miydi bu? Eğer kapıyı açarsa ne görecekti? İki hortlak köpeğı ile duran, iskelet yüzünü ay ışığının aydınlattığı Tanrıça Hecate'nin kendisini mi? Ya da bir çocuğı öldüren ve kafasını kuyuya atan bir insanı mı? Katil şimdi, merhametsizce, Ruth için geri dönmüştü.

Orada Flint'i okşayarak ve geceye bakarak ne kadar ayakta durduğunu bilmiyordu. Sanki kıpırdamadığı sürece güvende olacak gibiydi. Kıpırdar kıpırdamaz katil de kıpırdayacaktı. Dışarıdaki bilinmeyen insan. Kıpırdayacak ve ona gelecekti. Gözlerinden yaş geldi. Karnındaki küçük bir hareket onu kendine getirdi. Bebeğini korumak zorundaydı. Dışarıdaki yaratık sert duvarları aşamazdı. Flint'i kucağından

bıraktı, pencereye arkasını döndü ve üst kata yatağına gitti.

Flint'in ön kapıdaki miyavlamasıyla uyandı. Bazen kedi kapısını kullanmayı reddediyor, birinin ona kapıyı açmasını tercih ediyordu. Uyku mahmuru bir halde Ruth, dar merdivenlerden indi ve kapıyı açtı. Sabahın pusu, bataklık üzerine çökmüştü. Flint, yolun yarısındaydı, ağzı açıktı. Ruth'un kapısında ölü bir buzağı vardı. Siyah bir buzağı. İki başlı bir buzağı.

23. Bölüm

“*Bu da ne ?*”

“Bir teşhir,” dedi Nelson, “müzeden. Bebek maketi gibi.”

Ruth, hemen Nelson’ı aramıştı ve Nelson, on dakikada gelmişti. Bir eşofman takımı giymişti ve saçları ıslaktı. “Spor salonundaydım,” dedi, Ruth’un sorgulayan bakışını görünce.

“Spor salonundan nefret ettiğini sanıyordum.”

“Michelle’in fikriydi. İşten önce gidiyoruz. Alışınca çok kötü gelmiyor. Havuzu seviyorum. Yüzme, seni tüm gün ayakta tutuyor.”

“Öyle diyorsan.”

Nelson, ön bahçesinde diz çökmüş, içi doldurulmuş buzağıyı inceliyordu. Daha yakından bakınca daha az şeytani ve daha fazla dokunaklı görünüyordu; kürkü yer yer eskimişti, dört gözü cam gibiydi. İkinci baş aslında sadece boyundan bir çıkıntı gibi uzanan, gelişmemiş kulaklar, ağız ve burundan ibaretti. Hayvanı dolduran kişi tarafından gözler,

korkmuş bir ifadeye katkıda bulunmak için eklenmişti. Ruth hayvan için üzüldü ama yine de kapı eşiğinde onu bulmamayı tercih ederdi. Dün gece evinin dışında dolaşan birileri tarafından bir adak olarak mı bırakılmıştı?

“Aylsham’ın İki Başlı Buzağısı,” dedi Nelson doğrulurken.

“Ne?”

“Dediğim gibi, müzeden gelmiş. Doldurulmuş hayvanlardan bir koleksiyonları var. Görünüşe göre bu küçük delikanlı, Viktorya zamanlarında çok ünlüymüş. Ucubeleri ve benzeri şeyleri sergileyen bir panayır ile birlikte dolaşmış.”

“Ama Aylsham’ın İki Başlı Buzağısı benim kapı eşiğime nasıl geldi?” diye sordu Ruth, sesinin korkmuş ve hırçın çıktığının farkındaydı.

Nelson omuzlarını silkti ama yüzü kasvetliydi. “Bilmiyorum. Bugün müzeye geri gideceğim. Daha dün oradaydım.”

“Öyle mi? Neden?”

“Maket bebek hakkında sorular sordum. Anlaşılan birileri, senin bulman için bu şeyleri bırakmaktan hoşlanıyor.”

Ama neden, diye düşündü Ruth. Ve neden bu kişinin, her kimse, gittikçe daha da yaklaştığını, daha da kızgın olduğunu hissediyordu? Yüksek sesle, “Kahvaltı etmek ister misin? Bir bardak kahve?” dedi.

“Hayır, teşekkür ederim. Gitsem iyi olur. Chummy’yi de yanımda götüreceğim.” Ve plastik eldivenlerini giyip iki başlı buzağıyı taşıyarak sallana sallana yürüdü.

Ruth, onun gidişini izledi. Gördükleri, sis hâlâ yeryüzüne yapışıp kaldığı için daha gerçeküstü bir his yaratıyordu, hiçbir şeyin belden aşağısı yok gibi görünüyordu. Nelson'ın gövdesi, yanındaki iki başlı acayip şeyle birlikte beyaz bir bulutun içinde dalgalanıyor gibi hareket ediyordu. Ruth ürperdi. Sabah havası soğuktu ve sadece aceleyle pijamalarının üstüne boğazlı bir kazak giymişti. Saçlarının çılgın gibi göründüğünden ve yüzünün de uyku sersemi olduğundan emindi. Nelson'ın spor salonunda bıraktığı, harika vücudu tarz bir eşofman takımıyla sarılmış Michelle ile hoş bir tezat sergiliyor olmalıydı. Oh pekâlâ. Kulübesine doğru ıslak çimlerin üzerinde sessizce yürüdü. Bir duş alıp giyinecekti. Saat 10.00'da hastanede olması gerekiyordu. Diğer ultrasonunun zamanı gelmişti.

Ama banyoya girmeden önce telefonu çaldı. Nelson arabasından arıyordu. “Bu kaçık dışarıda bir yerdeyken evde yalnız kalmanın senin için güvenli olmadığını düşünüyorum. Gidebileceğin bir yer var mı?”

“Hayır,” dedi Ruth açıkça. Bir zamanlar, benzer durumlarda, Shona ile kalırdı. Bunu bir daha asla yapmayacaktı.

Nelson içini çekti. “O halde kulübeye birini göndereceğim.”

“Hayır!”

“Göndermek zorundayım Ruth. Tehlikedesin.”

“Tamam. Bu Clough olmadığı sürece.”

Güldü. "Sana en iyi polis seçimi göndereceğim."

Ruth telefonu hem kızgın hem de anlaşılmaz şekilde rahatlayarak kapattı. Üst kata çıktı ve banyoya girdi. Aynı zamanda yorgun hissediyordu ve henüz saat 09.00 bile olmamıştı. Duşa girer girmez tekrar telefonu çaldı. Lanet Nelson. Muhtemelen ona sabuna basıp kaymamasını söylemek için aramıştır. Cevap vermemeyi düşündü ama aramanın kötü haber olduğu (anne babasından birine bir şey olması) korkusu tekrar alt kata inmesine neden oldu.

Arayan Max'ti. "Merhaba Ruth. Umarım çok erken aramadım. Sadece nasıl hissettiğini merak ettim, biliyorsun, cumartesi den sonra."

Daha cumartesi akşamı mı hastanede kalmıştı? Bu ona haftalarca önce gibi geliyordu. "İyiyim," dedi.

"Merak ediyorum... Norwich kazı alanını..."

"Evet?"

"Şey, gelip bir göz atabilir miyim? Birkaç Roma çanak çömleği bulduğundan bahsetmiştin..."

Ruth, bir dakika için sessiz kaldı. Max'i Woolmarket Sokağı'ndaki kazı alanına davet ettiğini biliyordu ama ondan böyle bir teklif beklemiyordu. Roma kalıntıları çok önemliydi ve inşaat çalışmaları bugün tekrar başlamıştı. Neden Max aniden kazı alanını görmek istemişti ki? Onu tekrar görmek istediği için olabilir miydi?

"Saat 10.00'da bir randevum var," dedi, "ama 11.30'da kazı alanında buluşabiliriz."

"Harika. Görüşürüz o zaman."

Bu kez üst kata koştu ve duşa şarkı söyledi.

Aylsham'ın İki Başlı Buzağısı, polis merkezinde bir hareketliliğe neden oldu.

“Yeni bir evcil hayvanın var gibi görünüyor patron.” Bu Clough'tu.

“Çok iğrenç.” Leah.

“Burada ne işi var?” Judy.

“Bu müzeden mi?” parlak gözlü ve hırslı Tanya.

Nelson, buzağıyı sorgu odasına bıraktı. Onu ofisinde istemiyordu; parlak bakışları onu delirtmeye başlamıştı.

“Cloughie! Bu şeyi, müzeye geri götürmeni ve oradan nasıl çıktığını öğrenmeni istiyorum.”

“Belki de sadece bir yürüyüş yapmak istemiştir?”

Nelson bunu duymazdan geldi. “Teşhirlere kimin ulaşabildiğini bul. Tanya!”

“Evet?”

“Sör Roderick Spens'le ilgilenmen gerekiyor. Bugün DNA testi için gelecek.”

“Evet efendim.”

“Judy, birkaç gün Ruth Galloway ile kalman gerekiyor.”

Birkaç nedenden ötürü Judy'nin canı sıkılmış gibiydi. Huysuzluk yapmamasını umut etti. “Neden?” diye sordu Judy.

“Çünkü sanırım birileri onu öldürmeyi deniyor.”

Bu ultrason ilkinden farklı görünüyordu. Ruth beklentisinin ne olduğunu biliyordu; kazadan sonra ultrasona girdiği için, bebeğin iyi olduğundan emin hissediyordu. Artık hareket ettiğini bile hissedebiliyordu, midesinde küçük kelebekler uçuşuyor gibiydi, daha önce deneyimlediği duyguların hiçbirine benzemiyordu. “Sanki içimde bir şeyler kıpırdıyor gibi hissettiriyor,” diye cevap vermişti Shona’nın sorularından birine. “Ama işte bu o,” diye cevaplamıştı Shona.

Ultrason odasındaki yeri gösterilmişti. Her zamanki gibi çok beklemişti ve 11.30’da kazı alanında olamayacağı için endişelenmeye başlamıştı. Teknisyen, karnına jel sıktı ve mucizevi bir şekilde, rahmindeki gri, bulutlu şey ekranda belirdi. Ruth, ileri doğru hareketlendi.

“İşte bebeğin bacakları. Uzun bacaklar.” Teknisyen birkaç düğmeye bastı. “Yüzünden iyi bir görüntü.” Ruth baktığında sadece Kübik ressamların eserlerinde olduğu gibi üst üste binen şekiller gördü. Teknisyen gösterdi: “Bu burnu.” Ve sonra Ruth, gerçek profili gördü: alnı, küçük burnu, dudakları, çenesi. Sert ve ciddi bir ifade gördüğünü bile düşündü.

“Cinsiyetini bilmek istiyor musunuz?” diye sordu teknisyen.

Ruth, ne kadar çok bilmek istediğini fark edip şaşırdı. Bir şekilde bu yaratıkla, bu kişiyle ilişkisi anlayamayacağı kadar ilerlemişti.

“Oh... evet, lütfen.”

Teknisyen gösterdi. “Asla yüzde yüz bilemiyoruz ama bir kız olduğundan eminim.”

Ruth ona baktı. “Bir kız mı?”

“Şey, bazen takımlar saklanabiliyor, ne demek istediğimi anlarsınız, ama bizim burada açık bir ön görüntümüz var. Sanırım bir kızınız olacak.”

Bir kız. Bir kız evlat.

Nelson, zor bir sabah geçiriyordu. Clough’un müzeden dönüşü lanet olası uzun bir zaman almıştı. Muhtemelen kafe midesini dolduruyordu. Ya da belki Trace ile karşılaşmıştı ve Romalılar hakkında garip bir konuşmaya dalmışlardı. Daha sonra Roderick Spens gelir, uzun ve karmaşık hikâyeler anlatır ve rutin testler için ona uzun uzun dil dökmesi gerekirdi. *Judy bununla daha iyi baş ederdi*, diye düşündü Nelson, Tanya’nın ofisten çıkarmak için yaşlı adama rehberlik etmeye çalışmasını izlerken. Sert ama nazik; olması gereken buydu. Ama kendisi de hiçbir zaman duygularını dokunarak dışa vurabilen samimi bir insan olmamıştı.

Sonra bütün bunlar yetmiyormuş gibi, Whitcliffe bir ziyarette bulundu.

“Günaydın Harry. Sadece Woolmarket Sokağı davasının nasıl geliştiğini görmek için uğradım. Edward Spens’ten bir telefon geldi. Yaşlı babasının sorgulanması konusunda biraz endişeli görünüyor.”

Hiç şaşırtıcı değil, diye düşündü Nelson. Edward Spens,

tam da patrona şikâyet edecek tarzda bir adamdı. Babasına karşı kibarlığının Nelson'da yarattığı sıcak duygular hemen ortadan kaybolmuştu.

“Sör Roderick burada,” dedi. Whitcliffe’in zaten bunu bildiğine dair bir hisse kapılmıştı. “Bulunan bedenle DNA’larının eşleşip eşleşmediğini göreceğiz. Polis danışmanlarımdan biri onunla ilgileniyor.”

“Bir eşleşme olması mümkün mü?”

Nelson, Annabelle Spens’i anlattı ama Whitcliffe hâlâ kuşkulu görünüyordu. “Biraz boşuna uğraşıyorsun, değil mi Harry?”

“Belki.” Whitcliffe Nelson’ı ‘Harry’ olarak çağırmıştı ama Nelson’ın, onu ‘Gerry’ olarak çağırmaması mümkün değildi. Aynı zamanda ona “efendim” olarak da seslenmezdi.

Whitcliffe bir şeyler söyleyecekti ama aniden Nelson’ın telefonu bir mesajla titredi. Nelson telefonu aldı. “Affedersin.”

Mesaj Ruth’tandı. İki kelime. “Bir kız!”

Nelson baktı. Arka plandaki Whitcliffe homurdanıyordu. “Önemli yerel işadamları... toplumla daha çok ilişki... yaşlılara saygı ve özen...” Ama Nelson, sadece Ruth’un mesajını düşünüyordu. Bir kız. Başka bir kız evlat. Zorlukla inanıyordu. Ruth, bir erkek olduğundan emindi ve bir şekilde o da buna inanmıştı. Michelle, oldukça kadınsı biriydi, her zaman onun bir erkek doğurması imkânsız gibi görünürdü. Ama Ruth, sert ve bağımsızdı, bir oğlu olacağından emindi. Bir kız evlat daha. Şey, kızları sevme konusunda

pratiğe ihtiyacı yoktu.

“Harry?”

“Evet. Evet. Elbette. Olmuş bil.”

Whitcliffe, merak içinde ona bakıyordu ve Nelson, neyi onayladığını merak ediyordu. Ama cevap, iyi bir ruh haliyle ofisten ayrılan patronu memnun etmiş gibi görünüyordu.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Nelson, Ruth’u aradı. “Ruth! Bu doğru mu?”

Ruth güldü. “Görünüşe göre doğru. Bir kızımız olacak.”

“Ama erkek olduğundan emindin.”

Nelson, kızgınlığı ve şaşkınlığı arasında Sör Roderick Spens’in onu yakından takip eden Tanya ile birlikte dolaştığını gördü. Nelson, onları uğurlamak için elini uzattı.

“Biliyorum ama röntgen uzmanı emin görünüyordu.”

“Bir kız daha. Tanrım.”

“Mutlu musun?”

Nelson güldü. Elbette mutlu olmamıştı, Ruth’un hamileliği, evliliğini gökyüzünün yüksek bir noktasına, bir başka boyuta fırlatabilirdi; ama diğer yandan, elbette mutluydu. Çok memnundu.

“Neredesin?” diye sordu.

“Woolmarket Sokağı, kazı alanı yolundayım.”

“Seni orada karşılayacağım.” Saatine baktı, 11.20’ydi. “On beş dakikada orada olurum.”

Ve Ruth’un, Max’le buluşacağını söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

Kazı alanı yine çok yoğundu. Greyderler ileri geri giderek çalışıyordu ve geniş bir çöp konteyneri girişi kapatıyordu. Şapka takmış olan Max, ustabaşının kulübesinin orada asık bir suratla dikiliyordu.

“İnşaat çalışmalarının bu kadar ilerlemiş olduğunu düşünmemiştim.”

“Sanırım kayıp zamanı telafi etmeye çalışıyorlar,” dedi Ruth. “Nelson, Edward Spens’in işin bitmesi konusunda umutsuz olduğunu söyledi.”

“Hiç şaşırtıcı değil.”

Ruth, merak içinde Max’e baktı. “Onu tanıyorsun o halde?”

“Aynı üniversiteye gittik.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, ikimiz de Sussex’te tarih okuduk.”

Ruth, kazı alanında karşılaştığı güler yüzlü figürü düşündü.

Onu Max ile ilişkilendirmek zordu ama düşününce aynı yaşta olmalıydılar.

“Bir inşaat firması işletmeyi nasıl başardı?” diye sordu.

“Bu aile işi. Her zaman babasının bu konuda ısrar ettiğini söylerdi.”

“Onunla hâlâ görüşüyor musunuz?”

Max, gerçekten sıkılgan görünüyordu. “Sadece Arkadaş Birliği’nden, bu tür şeylerden.”

Ruth, Arkadaş Birliği’nden nefret ediyordu. Okul ve üniversiteden sevdiği birkaç kişiyle görüşüyordu. Bildiği ka-

darıyla gerisi hakkında ne kadar az bilgisi olursa o kadar iyiydi.

“Haydi,” dedi. “Sana etrafı göstereyim.”

Ustabaşı, arkeologların yine ayakaltında dolaştıklarını görünce açıkça sinirlenmişti ama Ruth’un Max’e “yoldan uzak durdukları sürece” kazı alanını göstermesine izin vermişti. Ama Ruth, kapı altındaki mezarı bulmaya gittiğinde mezar çoktan gözden kaybolmuştu. Siyah ve beyaz çiniler kırılmıştı ve zemin, çamur yığınıyla kaplanmıştı. Duvarlar ve bölümler görünmüyordu, sadece bir seviye pullanmış toprak görünüyordu.

Kuyu hâlâ sağlamdı. Greyderler bu kadar uzağa gelememişti ama belli belirsiz yaklaşıyorlardı. Ruth, mekanik pençelerin bahçeyi, sebze arazisini, salıncak ağacını, salatalık tarlasını kazdığını gördü. Toprak ve molozlar, kovalara boşaltılıyordu. Kim bilir orada kaç tane insan eliyle yapılmış eşya vardı; ortaçağ, Roma, Viktorya Dönemi... Hepsi, her birinin içinde çift ebeveyn banyosu olan yetmiş beş lüks apartman için tahrip edilmişti.

Max diz çöktü ve kuyuya baktı. “Tasarım, Romalı gibi görünüyor.”

“Ben de öyle düşündüm. Roma kuyularında kafalar bulunurdu, değil mi?” diye sordu Ruth.

“Bazen,” diye cevapladı Max tedbirli bir şekilde. “Bedfordshire’daki Odell’de kasıtlıca bir kuyuya yerleştirilmiş Roma’ya ait bir kafatası buldular. Kafa kesme daha çok Keltler’de görülürdü. Ve kutsal kuyular da ortaçağda yaygındı.

Windleshaw'daki bir pederin başının kesildiği St. Thomas'ın kuyusunun birdenbire ortaya çıktığı söylenir."

Greyderlerin sesi konuşmayı zor hale getiriyordu. Ruth, Nelson'ın onlara doğru geldiğini gördüğünde kazı alanından gitmelerini önermek üzereydi. Nelson'ı unutmuştu.

"Seni her yerde takip mi ediyor?" diye homurdandı Max.

Nelson da Ruth'un arkadaşını görünce pek mutlu olmuş görünmüyordu. "Uzun zamandır görünmüyordunuz," dedi Max'e soğukça.

Ruth, daha fazlasına dayanamayacaktı. "Haydi," dedi, "buradan çıkalım."

Karşılıklı anlaşmış gibi, ön duvar tamamen yok olmasına rağmen hâlâ ayakta kalmış olan taş kemerin yanında durdular. Kuleler, kemerler, mazgallı siperler; her şey toza gömülmüştü.

"Kemerli bırakacaklar mı?" diye sordu Max.

"Evet," dedi Ruth, "çok zarif görünüyor."

Bir dakika için taşta yazan sözcüklere baktılar ve Ruth, başka bir figürün yaklaştığını gördü. Peder gibi siyahlar giymiş bir adam, kazılmış toprağın üzerindeki tahtalarda yavaşça yürüyordu. Peder Hennessey. *Ustabaşı nöbet tutacak*, diye düşündü Ruth. Peder Hennessey yaklaştı ve aniden yüzü, bir tanıma ve Ruth'u afallatan bir memnuniyet ile doldu.

Neden onu gördüğüne bu kadar çok sevinmişti ki? Yoksa Nelson'a mı bakıyordu?

Ama peder, Ruth ve Nelson'ın ilerisine bakıyordu. Mavi gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Martin,” dedi, “seni tekrar görmek ne kadar güzel.”

25 Haziran

*Ludi Taurii** başlangıcı

Bugün bir fırsat kendiliğinden geldi. Anne, çocuğu yatağında uyurken bırakıp dışarı çıktı. Artık beşiğinde uyumuyor, düşmesini engellemek için parmaklıklarla çevrili bir yatakta yatıyor. Çocuğu, benimle birlikte evde yalnız bırakma konusunda endişeleniyor ama bir diş enfeksiyonu yüzünden canı yanıyordu ve acilen dişçiye gitmesi gerekti. Düzgün bir şekilde çocuğun benimle birlikte güvende olacağı garantisini verdim ki gerçekten de güvende olacak. Anne gider gitmez bıçağımı aldım ve doğruca odaya gittim.

Uyuyordu, ağzı hafif açıktı. Annesi ne derse desin güzel bir çocuk değildi. Arkasını çevirdim böylece boynu ortaya çıktı. Orada atan küçük şeyi görebiliyorum. Harika bir yer.

Sana gerçeği söyleyeceğim, sevgili günlük, bu andan biraz korkuyordum. Merhamet tarafından mı vuruluyorum, duygular mı ele geçiriyor beni? Bunu başarmak için gerekli yiğitlik bende eksik mi? Ama bunu belirtmekten mutluyum, bir intikam meleği gibi, bu çocuğun yanında dururken merhamet hissetmiyorum. Gerçekten büyük bir neşe var içimde, büyük bir güç ve dürüstlük hissediyorum. Evet, bu kadar. Hiç şüphe olmadan doğru şeyi yaptığımdan eminim. Kolum çelik gibi, güçlü ama esnek. Gözlerim, kafatasımda yanıyor. Bıçağı kaldırdım.”

Sonra —ah aksilik!— telefon çaldı. Of, şeytani modern etkiler, antik ritüelleri zora sokuyor! Elbette, o an mahvoldu ve o iğrenç makineye cevap vermeye gittim. Onlardı. Medeni bir şekilde konuştuk ama gelecek hafta geri dönecekler. Çok az zaman kaldı.

Hâlâ çok sıcak. Ev bekliyor.

* Eski Roma'da kutlama oyunları. (ç.n.)

24. Bölüm

İlk başta Ruth ne olduğunu anlamadı. Hennessey'den Max'e baktı; sonra bakışlarını tersi yönde bir daha gezdirdi, Nelson'ın neden bu kadar şaşırmış olduğunu merak etti. Ve ilk konuşan Nelson'dı.

“Martin,” dedi. “*Sen Martin Black misin?*”

Max güldü. Ruth'un daha önce duymadığı sert ve hafifçe vahşi bir gülüştü bu. “Black, Grey,” dedi. “Ne fark eder ki?”

Ve Ruth o zaman hatırladı. Martin ve Elizabeth Black. Yetimhanede yaşayan ve gizemli bir şekilde ortadan kaybolan çocuklar. Bu gerçekten doğru olabilir miydi? Woolmarket kazı alanı hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia eden Max gerçekte burada bir zamanlar yaşamış olabilir miydi? Norfolk'a geri dönme nedeni bu olabilir miydi? Ve bu sırrı ondan sakladıysa kulağına daha karanlık bir sesle, sakladığı diğer sırları da söyler miydi?

Peder Hennessey, neredeyse bembeyaz olan Max'in ya-

nına gelmişti. “Martin,” dedi, duygularla bölünmüş bir sesle. “Seni yeniden göreceğimi hiç düşünmezdim. Sevgili oğlum.”

Max elini uzattı ve pederin koluna dokundu. Onun gözleri de yaşlarla dolmuştu.

“Peder Hennessey,” dedi, “sizi hiç unutmadım.”

“Ve Elizabeth?” Bir ıslık gibi çıktı sesi.

“Öldü.” Max, yüzünü çevirdi.

Nelson’ın sesi soğuk havadaki bir koşu gibiydi. “Sanırım birkaç soruya cevap vermeniz gerekecek Bay Grey. Ya da Bay Black mi?”

“Yanlış hiçbir şey yapmadım,” dedi Max kendini savunarak.

“Buna ben karar vereceğim,” dedi Nelson. “Polis merkezine kadar bana eşlik ederseniz.”

Max, bunu reddedecek gibi görünüyordu ama sonra omuzlarını silkti ve kemer yolu boyunca Nelson’ı takip etti. *Kitabenin anlamını bilmesine şaşmamalı,* diye düşündü Ruth.

Peder Hennessey bir an tereddüt etti ve sonra Ruth’a özür dileyen bir bakış atarak aceleyle diğer iki adamı takip etti. Ruth, greyderlerin arasında tek başına kaldı.

Öğleden sonra Ruth evdeydi. Kazı alanındaki aydınlanmadan sonraki birkaç saat içinde, her an Max ya da Nelson’ın arayabileceğini düşünüyordu. Herhalde biri ona neler olduğunu söyleyecekti... Ama zaman geçiyordu, Flint’i bes-

ledi, kendine hafif bir öğle yemeği (ve ağır bir puding) yaptı, oturma odasını topladı, çamaşırları astı, e-postaları cevapladı ve sonunda “Salgın Hastalık Arkeolojisi” üzerine bir tezi okumaya başladı, hiç kimsenin onu bilgi vermeye değer olarak görmediği gerçeğiyle yüzleşti. Bu davada dış kapının mandalıydı; kemik uzmanı, eksantrik akademisyen. Max ona yalan söylemişti, muhtemelen Woolmarket Sokağı kazı alanındaki haberleri almak için onu kullanmıştı. Nelson, olayda ilerleme sağlayacağını düşündüğü an onu unutmuştu. Onun davanın merkezinde olduğunu düşünen tek kişinin, müze teşhirlerini bulması için bırakan çılgının olduğunu düşündü acı bir biçimde.

Ama daha sonra, gökyüzünü demir törpü gibi bölüp bir araya toplanan yüzlerce küçük siyah kuş, akşam yemekleri için Saltmarsh’ın üzerinde toplanmaya başlarken Ruth, kapısına siyah bir Range Rover’in yaklaştığını gördü. Max.

Nasıl hissettiğinden emin olmadan kapıya doğru gitti. Bir taraftan sadece neler olup bittiğini bilmek istiyordu, diğer taraftan da Max Grey hakkındaki karışık duygulara sahipti. Martin Black hakkında ise ne düşüneceğini bilmiyordu.

Umutsuzca yorgun görünüyordu, gözlerinin altındaki koyu halkalarla yüzü kireç gibi beyazdı. Nelson tarafından beş saat sorgulanmak kimseyi eğlendirmezdi, elbette, ama Ruth, onun bir süredir, muhtemelen kapı eşiği altındaki beden hakkındaki haberleri duyduğundan beri gergin görünüşünü artık anlamıştı. Hayır, bundan da önce, Ruth’un kazı alanının eski yetimhane olduğunu anladığından beri, Ruth

ona kemerdeki sözcüklerin anlamını sorduğundan beri. Kendine rağmen Ruth, onun için üzüldü.

“Nasılsın?” diye sordu.

“Daha iyi hissediyorum.”

“Bir bardak çay ister misin?”

“Bir içki iyi olur.”

Bir kadeh şarap getirdi ve kendine de bir bitki çayı yaptı (bunun kendisi için daha iyi olacağına karar vermişti).

Bir dakika için sessizce oturdular, sonra Max, “Üzgünüm,” dedi.

“Ne için?”

“Sana yalan söylediğim için.”

“Tam olarak yalan söylemedin, sadece bana söylemedin.”

Gülümsedi. “Peder Hennessey de aynı şeyi söyledi.”

“Bu kadar zamandan sonra seni tanıması inanılmaz.”

“Bunda kısmen ortamın da etkili olduğunu söyledi. Beni kemerin altında dururken görmek. Yüce İsa. Sen bana o sözlerin anlamını sorduğunda! Kalbimde yandılar.”

Bir yudum şarap aldı. Elleri titriyordu.

“Polis merkezinde ne oldu?” diye sordu Ruth.

“Oh, Nelson ifademi aldı. Saatlerce sürdü. Parmak izleri ve her şeyi aldılar. Peder Hennessey’yle de konuştular ama beni sorgularlarken onun kalmasına izin vermediler.”

“Sana neler sordular?”

“Ortadan kaybolmamı. Her şey bir yana, otuz yılı aşkın bir süredir kayıp biriyim. Ve Elizabeth hakkında sorular sordular.”

Onun adını söylerken sesi titredi. Gözlerini sildi.

Ruth, kibar bir şekilde, “Onun öldüğünü söylemiştin, değil mi?” dedi.

Max ona baktı, gözleri artık sertti. Sanki Ruth’u görmüyormuş gibi bakıyordu. “Öldü,” dedi. Ruth’a değil de bir başkasına, belki kendi kendine anlatıyor gibiydi ve bir şekilde Ruth, konuşanın on iki yaşındaki Martin Black olduğunu biliyordu.

“Babamızın yanına gitmek istiyorduk. Her şeyi planlamıştım. Adresi Peder Hennessey’nin kayıtlarından buldum. Her zaman ofisine girmeme izin verirdi. Bize yetecek kadar yiyecek çaldım. Depodan bir çadır bile aldım; Peder Hennessey, bazen bizi kamp yapmaya götürürdü. Her şeyi ayarlamıştım ama Elizabeth... aslında gitmek istemiyordu. Yetimhaneyi seviyordu. Küçüklere eğitim veren Rahibe James’i seviyordu. Orada güvende hissediyordu. Ama beni daha çok seviyordu.” Bir saniye için sesi neredeyse zafer kazanmış gibi geldi. “Beni seviyordu bu yüzden benimle geldi. İsteddiği tek şey, lanet olası oyuncak köpeğini de götürmektir.”

Ve Ruth’un gözünün önüne, tekne de Max’in yatağında gördüğü: yatağın yanındaki masada açık duran kitap ve yastığın üzerindeki oyuncak köpek geldi. Elizabeth’in köpeği.

“Başta her şey yolundaydı. İlk gece terk edilmiş bir depoda kaldık ve sonra Londra’ya doğru yola koyulduk. Eski okul üniformalarımızı almıştım. Üniformalı çocuklara bakmayacaklarını biliyordum ve şanslıydım. O gün Londra’ya bir okul gezisi vardı bu yüzden onların arasına karıştık. Hiç

kimse bizi fark etmedi. Her şey Londra'ya vardığımızda başladı."

"Ne başladı?"

"Elizabeth hastalandı. Her zaman boğazı ağrırdı ve üşütürdü bu yüzden ilk başta sadece bu kadar olduğunu düşündüm. Onun için birkaç boğaz şurubu çaldım ve bir süre daha iyi gibi göründü. Swindon'daki boş bir okulda kalıyorduk. Batıya gitmemiz gerekiyordu, bilirsin, Holyhead'e. Yüce İsa... o okul. Asfaltlı oyun alanında boyanmış merdivenler ve büyük yılanlar şekilli oyuncaklar vardı. Elizabeth onlardan korkuyordu. Geceleri, onu almaya geleceklerini düşünüyordu. Personel odasında uyuyorduk. Orada kanepeler vardı. Ama Elizabeth'in ateşi çıktı, bağırmaya başladı. Sanki beni tanımıyor gibiydi. Bağırarak annemizi çağırıyordu."

Max'in sesi çıkıyordu ama yüzü solmuştu. Başları ellerinin arasında, ileri doğru yaslanarak oturuyordu. Flint, onu bırakmıştı. Ruth, daha fazlasını duymak istemiyordu. Beş yaşındaki Elizabeth'in, ona bakan on iki yaşındaki abisinin yanında boş bir okulda öldüğü düşüncesi katlanılamayacak kadar korkunçtu. Ve eğer Ruth bile buna katlanamıyorsa bu sırrı yıllardır saklayan Max buna nasıl dayanıyordu? Ama Ruth, bu hikâyeyi anlatmaya başladıysa bitirmesinin onun için daha iyi olacağını hissetti. Bu yüzden nazikçe, "Ne oldu?" diye sordu.

Max ona baktı, bakışı ıstıraplıydı. "Öldü. Bu kadar. Bir sabah uyandım ve ölmüştü. Üzerinde bir battaniyeyle kanepede uzanıyordu ve ölmüştü. Küçük yüzü soğuktu..." Arka-

sını döndü, birkaç saniye sonra daha güç bir sesle devam etti. “Onu okul bahçesine gömdüm. Toprağın yumuşak olduğu yerde, küçük bir sebze tarlası vardı ve onu oraya gömdüm. Onunla birlikte köpeği Wolfie’yi de gömecektim ama sıra ona gelince dayanamadım. Onun gibi kokuyordu, bilirsin. Onu gömdüm ve hayatıma devam ettim. Sanırım Nelson orayı kazacak. Zavallı okul için biraz şaşırtıcı olacak.” Zalimce güldü.

“Sana ne oldu peki?”

“Oh, İrlanda’ya gittim ama babamı gördüğümde zil zurna sarhoştı, benim insan olduğumu bile ayırt edemezdi bu yüzden onunla kalmadım. Bir süre serseri gibi yaşadım ve birkaç yolcuyla, çingeneyle gezdim. Bana kibar davrandılar. Atlarına yardım ettim, birçoğu at pazarına gitti, şehirlerde bile özgür dolaşan midillileri vardı. Çocuklar bazen yerel okullara gidiyordu. Ben de onlarla gittim ve yeniden tarihle ilgilenmeye başladım. Okullardan birinde bana benzeyen bir öğretmenle tanıştım ve beni kalıp birkaç sınava girmem konusunda yüreklendirdi. O ve ailesiyle yaşadım. Onlar da çok nazikti. O zamandan beri kendimi Max Grey olarak adlandırıyorum. Önemli sınavları geçtim, nihayet Sussex’e girdim. Hikâyenin sonu.”

“Neden buraya geri döndün?” diye sordu Ruth.

“Şey, büyük oranda Roma kazıları yüzünden. Her şeyden önce, bir arkeoloğum. Ama sanırım evimi yeniden görmek istedim. İstedim ama korktum. Polis şefi Nelson, kaçakların her zaman kaçtıkları yere geri döndüğünü söyledi.

Eh, sanırım ben de bir istisna değilim. Daha sonra sen kazı alanında çalışırken buna inanamadım. Sana söylemek istedim Ruth, gerçekten istedim.

Ciddiyetle Ruth'a bakıyordu. Martin Black kaybolmuştu; tekrar yumuşak konuşan ve korkutucu olmayan Max Grey gelmişti.

“Sorun değil,” dedi, “bu senin için... korkunç olmalı.” Bu sözcüklerin ne kadar yetersiz olduğunu farkındaydı.

“İlk başta kazı alanına gitmekle yüzleşemedim, ama sonra buna karşı koyamadım. Sanırım sadece bir kez daha görmek istedim. Daha sonra Peder Hennessey’yi öyle görmek...”

“Sanırım seninle yakından ilgileniyordu.”

“Gerçekten bana iyi davranıyordu. O günlerde çok yaramazdım. Kavgaya karışırdım, küfredirim, hırsızlık yapardım ama asla benden vazgeçmedi. Her zaman başarılı olacağımı düşünürdü.”

“Haklıymış,” dedi Ruth.

“Öyle mi?” Birbirlerine baktılar ve o üzüntü dolu an, beklenmedik bir şekilde anlayış, ya da benzeri bir şeyle değişti, öyle ki bu Ruth’un kızararak yüzünü çevirmesine neden oldu.

“Ruth?”

Ama konuşma, kapı ziliyle bölündü. Judy Johnson, elinde küçük bir valizle kapıda duruyordu.

“Merhaba Ruth. Birkaç gece seninle kalmaya geldim.”

25. Bölüm

Sabah işe geldiğinde DNA sonuçları masasında Nelson'ı bekliyordu. Elinde sade bir kahveyle sonuçlar üzerinde çalıştı. Şüphe bırakmaksızın, Roderick Spens ile kapı eşiği altında bulunan bedenin bağlantılı olduğunu kanıtlanmıştı. Dahası, Roderick ve ölen çocuğun aynı erkek ataları paylaştığını gösteriyordu. Nelson, elindeki çıktıya doğru eğilerek kendini düşünmeye zorladı.

Martin Black'i bulmak hiç beklenmedik bir gelişmeydi. Suçluların olay yerine dönmesi teorisine rağmen Nelson, Martin Black'i eski yetimhane yıkıntıları arasında dolaşırken bulmayı hiç beklemiyordu. Ve bir milyon yıl da geçse Ruth'un adımlarını izleyen o sümsük arkeolog ile kaybolan on iki yaşındaki çocuk arasında bir ilişki kuramazdı. "İnsanlar büyür," demişti her zaman ekibine. "Küçük bir oğlan aramıyorsunuz, kırk yaşlarında bir adam arıyorsunuz." Ama yine de Dr. Max Grey ve umutsuz kaçak Martin Black arasındaki farklılık, birini şaşırtacak kadar büyüktü.

Ve hikâyesi... hikâyesi gerçekten can yakıcıydı. Her bir okulda ölen küçük kız (Nelson'ın tahmine göre muhtemelen menenjitten), bedeni gömen ağabeyinin derin üzüntüsü. Gerçek olamayacak kadar garipti. Eh, okulu bulup sızma turlarını kazdıklarında bunu öğreneceklerdi. Bu, basının hıyına gidecekti.

Saat 09.00'da brifing vardı. Tanya, defterini önüne açmıştı, Clough hâlâ bir şeyler çiğneyerek odaya girdi, Judy çay içiyordu.

"Ruth'un evinde her şey yolunda mı?" diye sordu Nelson ona.

"Bütün gece tek bir ses bile yoktu."

"Ruth iyi mi?"

Judy, merakla ona baktı. "İyi görünüyor. Oraya vardığımda bir arkadaşı vardı."

"Kim?"

"O arkeolog. Dün burada olan adam."

"Onun hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi Nelson. Ekibe, Black'in beklenmedik ortaya çıkışını anlattı.

"Lanet olsun," dedi Clough, hâlâ ağzının kenarında kahvaltıdan kalan kırıntılar vardı. "Gerçekten o muymuş?"

"Peder Hennessey bunu doğruladı. Black'e göre o ve kız kardeşi, İrlanda'ya gitme umuduyla kaçmışlar. Elizabeth hastalanmış ve Swindon'daki terk edilmiş bir okulda ölmüş."

"Ona inandın mı?" diye sordu Clough.

"Kontrol etmeden önce kimseye inanmam. Ama her durumda, Woolmarket Sokağı'ndaki bedenin Elizabeth Black'e

ait olmadığını söyleyebiliriz. DNA sonuçlarını aldık,” dedikten sonra etkilenmiş bir şekilde durdu. “Ve sonuçlar, Sör Roderick Spens ile ölen çocuğun aynı erkek ataya sahip olduğunu gösteriyor.”

“Bu Annabelle Spens olabilir mi?” dedi Judy güçlükle.

“Mümkün. Tanya, Annabelle’nin dişçi kayıtlarının izine nasıl ulaşırsın?”

“Bu çok zor,” dedi Tanya, Nelson gerçekten kendini savunur pozisyona geçtiğini düşündü. “40’larda ve 50’lerde, Norwich’te bulunan bütün dişçi kayıtlarını çıkardım. Hiçbiri artık çalışmıyor ve kayıtları da yok olmuş.”

“Denemeye devam et,” dedi Nelson. “Uzmanımıza göre bu küçük kıza küçük bir diş işlemi yapılmış.”

“Eğer çocuk Annabelle Spens ise,” dedi Judy yavaşça, “onu kim öldürdü? Bu gerçekten çok zalimce bir ölüm, bıçaklanmış ve sonra başı kesilmiş.”

“Bilmiyorum,” dedi Nelson, “ama çocukların öldürüldüğü böyle davalarda katilin her zaman aileden biri olduğunu biliyorum.”

“Christopher Spens mi?”

“Mümkün. Bana biraz kaçık gibi geldi. Latince hakkında bütün o saçmalıklar. Roderick Spens, babasının bahçesinde Romalı tanrıların tapınağını sakladığını söyledi. Kuyu da var. Otantik Roma tarzında bir kuyu inşa etmiş.”

“Peki ya annesi?” diye sordu. “O nasıl biri?”

“Sör Roderick onun ‘melek gibi’ olduğunu söyledi ama onu gerçekten iyi tanımadığı izlenimi uyandı bende. Muhte-

melen dadısı tarafından büyütülmüş. Annesi genç yaşta, 1957'de ölmüş."

"Kızından birkaç yıl sonra," dedi Judy. "Muhtemelen üzüntüden ölmüştür."

"Burası bir kadın dergisi değil," dedi Nelson. "Zatür-reeden ölmüş. O günlerde çok yaygınmış."

"Ne olursa olsun," dedi Clough, "ne kadar şansız bir aileymiş, değil mi?"

Ruth, çalışmakta zorlanıyordu. Judy'nin evde olması, onu erken kalkıp çay filan ister mi diye sormaya itmişti. Ama Judy, polis merkezinde bir şeyler yiyeceğini söyleyip saat 08.00'de gitmişti; Ruth'un saat 10.00'dan önce bitiremeyeceği şeyleri birlikte yapmışlardı.

Beklenmedik bir şekilde dün geceki eşliği hoşuna gitmişti. Judy gelir gelmez Max gitmiş ve bu da onu biraz rahatlatmıştı. Max'in hikâyesini sindirmesi, Max Grey'in aslında Martin Black olduğunu kabul etmesi için biraz zamana ihtiyacı var gibi hissediyordu. Birisi bütün bunlarla baş ederken nasıl bu kadar normal ve iyi biri gibi davranabilirdi? Max'in çocukluğunu daha önce düşündüğünde, orta sınıf bir ev, devlet ya da belki özel okul, üniversiteye yumuşak bir geçiş, normal ilişkiler ve arkadaşlıklar hayal ediyordu. Asla bir yetimhane, ölü bir kız kardeş, serseri yaşam, çingeneler tarafından evlat edinilme aklına gelmemişti. Yüce İsa... *Uğultulu Tepeler* gibiydi. Ve kabul etmesi gerekir ki Max'te

Heatcliffe'e benzer bir taraf vardı.

Ruth, pencerenin yanındaki masaya oturdu. Sıkıcı bir sabahı, gri bataklık, gri gökyüzüyle birleşmişti. Bilgisayarını açtı ama bir dakika ders notlarına baktıktan sonra tekrar kapattı. Bir çekmeceyi açtı ve bir parça temiz, güzel kâğıt çıkardı. O ve Nelson'ın çok az sayıdaki benzerliklerinden birisi de listeler yapmalarıydı. Listenin üstüne Woolmarket Sokakı yazdı. Daha sonra kazı alanıyla ilgili herkesin listesini yaptı.

Yetimhane

Peder Hennessey

Max Grey (üstünü karalamadan önce bu isme bir saniye baktı ve Martin Black yazdı)

Kevin Davies, cenaze levazımatçısı

Eski yetimhane sakinleri

Personel (Max, Rahibe James'ten bahsetmişti ve Judy'nin Southport'ta bir başka rahibeyle görüşmeye gittiğini biliyordu.)

İnşaat Alanı

Edward Spens

Ustabaşı ve diğer inşaat işçileri

Ted

Trace

Listeye o kadar uzun zaman baktı ki, Flint sıkıldı ve listenin üzerine oturmaya çalıştı. Ruth onu kovaladı. Listedeki biri, kapısının eşiğine iki başlı buzağıyı, hendeğe bebeği bırakmış ve Roma duvarlarına adını yazmış olabilirdi. Bütün bu isimlerden Max'in en olası seçenek olduğuyla yüzleşmek zorundaydı. Roma ritüellerini biliyordu, ona *Ben*, *Cladius* saçmalığıyla ilgili her şeyi anlatan oydu; bunu yapmak için yolu ve fırsatı vardı. Duvardaki yazıyı bulduğunda oradaydı. Bayıldıktan sonra onu hendekte bulan ilk kişiydi. Ya bütün zaman boyunca oradaysa? Ya bebeği oraya yerleştiren oysa (sadece bir gece önce ona hamile olduğunu söylemişti)? Bir arkeolog olarak müzeye de ulaşabilirdi; kolaylıkla iki başlı buzağıyı ve bebek maketini çıkarabilirdi.

Ama neden? Max neden onu ölümüne korkutmak istesindi ki? Woolmarket Sokağı kazı alanından uzak durması konusunda uyarmak için mi? Martin Black olarak kimliğinin bulunmasını engellemek için mi? Ya da eski yetimhaneye ilgili başka gizemli şeyler mi vardı?

Tekrar listeye baktı. Eğer kapı eşiği altındaki beden elli yıl önce öldürülmüşse; o zamanlar yaşayan tek bir kişi vardı. Peder Patrick Hennessey. Şey, belki de hâlâ yaşayan birkaç personel ve rahibe vardı ama Peder Hennessey tanıdığı tek kişiydi. Eğer bir sır varsa bunu bilen kişi o olmalıydı. Rahipler her zaman sırları bilmez miydi? Katoliklerin günah çıkarma odası önemli bir nokta değil miydi?

Kazı alanında tanıştıklarında Peder Hennessey ona kartını vermişti. O zaman bir pederin kartvizitinin olması ona

komik gelmişti. Peder Patrick Hennessey SJ* yazıyordu, mütevazı, gri büyük harflerle. SJ'nin ne anlama geldiğine dair bir fikri yoktu ve bilmek de istemiyordu. Diğer taraftan onunla tekrar karşılaşmak ve kendisi hakkında birkaç soru sormak onu incitmezdi.

Eli telefona uzandı.

Judy, masasında oturup burnundan soluyordu. Piç! Onunla dalga geçmeye nasıl *cesaret* ederdi. 'Burası bir kadın dergisi değil.' Ve de Tanya Fuller'in önünde. Judy, Tanya'yı severdi. Boş günlerinde eğlenceli biriydi ve kesinlikle Clough ve geri kalan kadın polisler için iyi bir panzehir oluyordu. Ama Judy, aynı zamanda Tanya ile bir yarışta olduğunu da biliyordu.

Judy, üç yıldır polis kuvvetlerindeydi. Dereceyle bitirmişti (bundan genellikle Nelson'a bahsetmezdi) ve başarılı olduğu için ona "hızlı takipçi" diyorlardı. On sekiz aydan sonra cinayet masasına transfer edildiğinde gerçekten yukarı doğru tırmandığını hissetmişti. Dedektiflik işini seviyordu ve havlaması, ısırmasından daha kötü olan Nelson ile iyi anlaşıyordu. Eski kafalı erkek bir şoven gibi görünüyor olabildi ama gerçekte ekibindeki kadınlara açıktı ve (bazı polis şeflerinin aksine) kadınları sadece tecavüz ya da aile içi şiddet konularında yararlı bulmuyordu. Ama yine de Judy kariyerinin durdurulduğunu hissediyordu. O bir Danışman

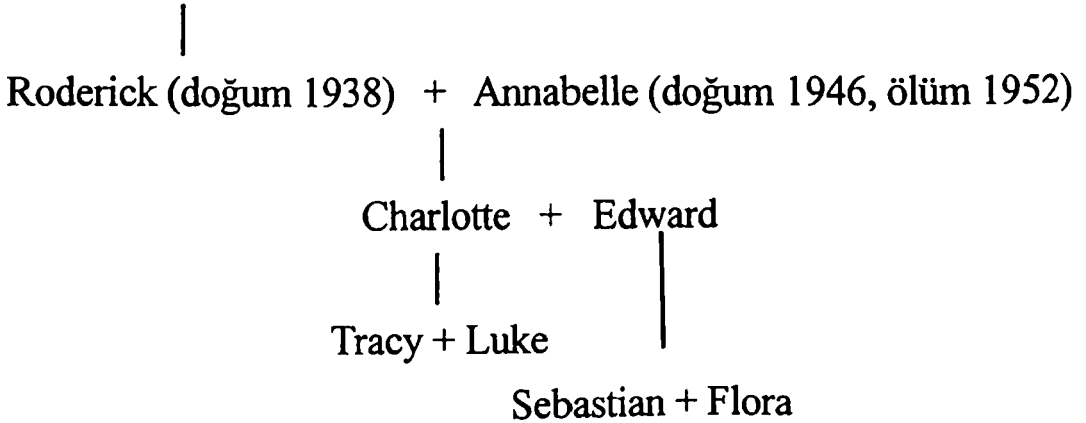
* "S" 'İsa'sus"ın kısaltmasıdır; "İsa'nın Toplumu" anlamına gelmektedir.
(e.n)

Dedektif'ti, şimdiye kadar Clough gibi Dedektif Çavuş olmalıydı. Nelson'ın başka bir çavuş için fonunun olduğunu biliyordu, neden ona çavuş rütbesi vermiyordu ki? En azından Tanya Fuller gelene kadar, bu iş için en uygun adayın kendisi olduğundan emindi. Ama şimdi Tanya, akıllıca sorularıyla ve gözlerini taparcasına Nelson'ın yüzüne sabitlediğinde başka bir güçle esiyordu. Ya eğer Nelson, Tanya'yı Judy'nin üstüne terfi ederse? Buna dayanamazdı. Her şeyi bırakır ve babası gibi bir bahisçi olurdu.

Judy, Tanya'ya dişçi araştırmasında yardım etmeye niyetliydi ama bunun yerine dava ile ilgili belgelerin üzerinden geçiyordu. Bir şeyler kaçırdıklarından emindi. Ve eğer bunu bulursa Nelson, Tanya ve diğerlerinin gözünde artı bir puan kazanmış olurdu.

Aylak aylak Spens ailesinin aile ağacını çizdi. Edward Spens'le polis balosunda tanışmıştı ve onu çok çekici bulmuştu. Bu, onun ailesinin bir şeyler sakladığına dair derinden gelen inancını etkilemezdi.

Sör Christopher Spens (ölüm 1981) = Rosemary Spens (ölüm 1957)

Rosemary Spens adına güçlükle baktı. Nelson'ın bringlerde kullandığı düz tondaki sesini duydu: "S r Roderick onun 'melek gibi' olduğunu söyledi ama onu gerçekten iyi tanımadığı izlenimi uyandı bende. Muhtemelen dadısı tarafından büyütülmüş. Annesi genç yaşıta, 1957'de ölmüş." İşte bu. Judy dosyaya geri döndü ve 1951'deki nüfus sayımına kadar didikledi. Clough'un onlara okuduğu şeyi hatırladı: "Christopher Spens, Rosemary Spens,  ocukları Roderick ve Annabelle." Ama her zamanki gibi Clough bir şeyleri atlamıştı ve Nelson'ın sıradan sözleri, onun aklına bir şeyleri getirmişti. Evde başka insanlar da olmalıydı: hizmetçiler, bir aşı ı ve kesinlikle bir dadı. Ve emin bir şekilde listeye dört isim daha ekledi:

Lily Wright - aşı ı

Susan Baker - hizmetçi

Edna Dawes - hizmetçi

Orla McKinley - dadı

Judy, uzun süre listedeki son isme baktı.

Clough, tatlı   reğinin son lokmasını yutarken taş usta-sının d kk nına gelmişti. Havada kalın bir toz tabakası vardı ve sisin dışında ruhani şekiller beliriyordu: kolonlar, ş mi-neler, sıradan, yarısı bitirilmiş heykeller, atlar, melekler ve Yunan tanrıçaları. Clough, taş figürlerin arasında dikkatle y -

rürken bunun, çocukken okuduğu, bir cadının düşmanlarını taşla çevirdiği ve evini bunlarla süslediği bir kitaba benzettiğini düşünüyordu. Ya da bir kilise mezarlığına.

Biraz şans eseri taş ustasını bulmuşlardı. 1956'da Christopher Spens'in kemerini yapan firma hâlâ çalışıyordu. Gerçek taş ustası emekli olmuştu ama artık oğlu işlerden sorumluydu ve yaşlı babasını, polisle konuşması için dükkâna getirmeye razı olmuştu. Clough, şimdi Radyo 1'in rahatlatıcı sesinin, yeniden ısıtılmış kahve ve tüp gaz kokusuna karıştığı boş odaya doğru yavaşça gidiyordu. Clough koku-
dan hoşnut şekilde burnunu çekti.

Yaşlı bir adam, gaz ocağının önündeki sandalyede oturuyordu. Daha genç bir adam ise, muhtemelen oğlu, küçük bir mermer bloğunu ufak parçalar ayırıyordu. Arka taraftaki Duffy merhamet için yalvarıyordu.

"Bay Wilson mı?" Clough elini uzattı. "Dedektif Çavuş Clough."

Yaşlı adam, parmaksız eldivenin içindeki zayıf elini uzattı. "Bay Wilson. Reginal Wilson. Sanırım benimle görüşmek isteyen sizdiniz..."

"Şey, evet efendim. Oğlunuza telefonda açıkladığım gibi, 1956'da, Woolmarket Sokağı'na inşa ettiğiniz bir kemer ile ilgileniyoruz. Christopher Spens için."

Reginald Wilson, üzerinde siyah mürekkeple 1954-1958 yazan bez ciltli bir kitabı işaret etti. "Hepsi kitabın içinde. Her zaman Stephene'a her şeyi kitaba not almasını söylerim. Buna ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin. Ama bu-

günlerde her şey bilgisayarlarda. Bir kitap kadar güvenli değil.” Genç adam, iyi huylu bir şekilde gözlerini devirdi.

Clough, titrek parmakların kalemle işaretlenmiş bir bölüme gidişini izledi. “Taş kemerler ve sütunlu giriş. Roma tarzı kolonlarla sütunlu giriş. Tek başına kemer, granit. Dört köşe için sekiz ayak. Yazılacak kitabe: Omnia Mutantur, Nihil Interit.”

“Latince,” dedi Clough. “Belirsiz bürokrasi dili, hı?”

“Okulda Latince öğrenmiştim,” dedi Reginald Wilson ılımlı bir şekilde. “Çok bilinen bir deyiş bu. Bay Spens için önemliydi, sanırım sebebi kızının ölüyor oluşuydu. Kemerinin anısına yaptırdığını söylemişti, hiçbir şeyin gerçekten yok olmayacağına dair bir iz.”

Ağzının payını aldığını hisseden Clough, “Christopher Spens nasıl biriydi?” diye sordu.

Wilson bir an için sessiz kaldı, ellerini ateşe doğru tutuyordu. Daha sonra, “Bana karşı her zaman çok nazikti. Sanki bir sanatkârmışım gibi davranırdı bana. Bu, bizim işimizde önemli. Ama uzak biriydi, ne demek istediğimi bilirsiniz. Elbette çocuğunu kaybetmişti ve bu sizi değiştirir. Ama tanınması zor bir adamdı, benim izlenimim buydu.”

“Peki ya karısı Rosemary?”

“Onu çok az gördüm. Biraz hasta olduğunu anlamıştım. Oğlunu da gördük, hoş bir delikanlıydı, toprağı kazarken bize yardım etti.”

“Roderick mi?”

“Evet. İşleri artık o yürütüyor, değil mi?”

“Oğlu, Edward.”

“Ah, babalar ve oğullar.” Reginald Wilson, çalışkan bir şekilde mermerle uğraşan oğluna baktı, mermerin kenarları ateşin ışığında parlıyordu. “Her şey aslında bunla ilgilidir değil mi? İşini, oğluna bırakmak. Bu işi yapmamızın tek nedeni bu.”

Dönüş yolunda, taş hayvan koleksiyonlarının arasında geçerken Clough kitabın adını hatırladı. *Aslan, Cadı ve Dolap*. Bunu Judy’ye anlatmayı hatırlamalıydı. Hep, hiçbir şey okumadığını söylerdi.

27 Haziran

Jüpter Stator Festivali

Bu sabah siyah bir köpek ön çimenlikte belirdi. Açıkça tanrıçalardan bir haberci. Çimenlikte durdu, döndü ve bana baktı (çizim odasında Suetonius okuyordum). Ben de ona bakarak bir mesaj gönderdim, “Çok yakın mı, hanımım?” Ve bana cevap verdi, “Yakında.”

26. Bölüm

“Ne kadar hoş,” dedi Peder Hennessey kibarca, her ne kadar Ruth’un gelişigüzel seçtiği kafe, gerçekte, hoş olmak dışında her şeye benzese de. Starbucks’a gitmemek için kararlı bir şekilde “Norwich’teki kafeler” diye Google’da aratmıştı ve formika masaları, kirli tül perdeler ile eski moda yağlı kaşıkların olduğu Bobby’s Bagel’i bulmuştu. Sahibi (Bobby’nin kendisi?), önlüğünde en azından üç günlük yiyecek saçılmış bir haldeydi; ya telefonuna taktığı kulaklıkla konuşuyordu ya da şiddetli bir şizofreniye yakalanmıştı.

En azından kafe, Woolmarket Sokağı’na yakındı ve Ruth, oradan geçerken kazı alanına bakabilecekti. Kemerden uzaktaki eski ev artık tamamen gözden kaybolmuştu: bekleme odaları, mutfaklar, yatak odaları, dilek kuyusu ve müşterilerin hepsi dümdüz bir çamur denizi içinde yerle bir olmuştu. Kazı alanının arka tarafında yeni apartmanlar sinsi yükseliyordu, artık ilk kat, uyduruk görünümlü balkonlarıyla tamamlanmıştı. Görünüşe göre Edward Spens, bütün

gayrimenkul parçalarına karşı galip gelmişti.

Ruth, bir çay siparişi etti çünkü kahvenin nasıl olacağına güvenememişti. Peder Hennessey, bir kahve ve hesapsızca bir simit ısmarladı. Bu simidin de her parçasını büyük bir zevkle yedi, her ne kadar tabağın üzerinde yumurta izleri olsa da. Peder tamamen soğukkanlı ve rahatlamaş görünüyordu. Şeker kâsesiyle sinirli sinirli oynayan ve iki kere çayına (iğrençti) şeker atan Ruth ise gergin görünüyordu.

“Martin’i tekrar gördüğünüz için mutlu olmalısınız,” dedi.

Peder Hennessey gülümsedi. “Gerçekten öyle. Bu Tanrı’dan büyük bir armağan. Martin ve Elizabeth’e ne olduğunu bilmeden öleceğim için çok korkuyordum.”

Büyük ihtimalle bu, basit bir söz gelişinden daha fazlasıydı. Peder Hennessey, Ruth’un Max’ten öğrendiğine göre, sekseninin üzerindeydi; ölüm, onun için artık bir metafor değildi. *Öleceğini bilmek ve sonsuz bir yaşamın onu beklediğinden emin olmak nasıl bir şey acaba*, diye merak etti Ruth.

“Max... Martin... ona çok iyi davrandığınızı söyledi.”

Peder Hennessey, dalgın dalgın kahve bardağına baktı. “Ah, iyi olmayı denedim ama ne kadar çok denediğimi asla bilemeyiz. Eğer daha anlayışlı olsaydım belki de hiç kaçmazdı. Belki de Elizabeth ölmeyecekti.”

“Belki de ölecekti,” dedi Ruth kibarca. “Max, çocukken sık sık hasta olduğunu söylemişti.”

Hennessey gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Sessizliği kıran tek şey sadece Bobby’nin arka plandaki, Maggie

diye adlandırdığı biriyle şiddetli tartışmasıydı. Sonunda Ruth, “Muhtemelen sizi neden görmek istediğimi merak ediyorsunuz,” dedi.

“Bana söyleyeceğinizi düşünüyorum,” dedi Peder Hennessey yumuşak bir şekilde.

Böylece Ruth, ona bebek maketini, iki başlı buzağıyı, kanla yazılmış yazıyı ve evinin dışında gizlenen varlığı anlattı. Muhtemelen söylemek istediğinden çok daha fazlasını anlattı ve bunu, doğuştan gelen garip peder gücüne bağladı. Kesinlikle Hennessey’nin soğuk mavi gözleri, Ruth’un yüzünden bir an bile ayrılmamıştı.

“Yani,” diye sonuca ulaştı, “birileri beni korkutmaya çalışıyor. Yetimhaneye ilgili birileri. Ve bunun kim olabileceğine dair bir fikriniz olup olmadığını merak ediyorum.”

Kendini, o mavi bakışlarla yüzleşmeye zorladı. Peder Hennessey, sabit bir şekilde ona bakıyordu. “Sizin bu konuda bir fikriniz var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Ruth, ama gerçekte bir fikri vardı.

“Yetimhaneden birileriyle tanıştınız mı hiç?” diye sordu Hennessey.

“Sadece Kevin Davies.”

“Rahibelerden biriyle?”

“Hayır.”

Ted’in söylediği gibi, bu durum gerçekten rahibelerle mi ilişkiliydi? Ama Sacred Heart Yetimhanesi’nden Ruth’un tanıdığı tek insan Peder Hennessey’nin kendisiydi.

“Neden sordunuz?” dedi Ruth.

İlk defa Hennessey, gözlerine bakmadı. Kahve bardağındaki bulanık gri sıvıya baktı.

“Başka sırlar da var,” dedi sonunda. “O yetimhanedeki kötülük, ben orayı görmeden çok uzun süre önce başlamıştı.”

Nelson, Judy onu aradığında zaten onun çalışma masasının yanındaydı. Onun Rahibe Immaculata’yla yaptığı görüşmenin kopyasını arıyordu ve Judy’nin zaten rahibeyi tekrar görmek için Southport yolunda olduğunu duyunca şaşırmıştı.

“Nasıl bir oyun oynuyorsun Johnson?”

“Sanırım Rahibe Immaculata hakkında bir şeyler buldum. Bunun önemli olduğunu düşünüyorum.”

Nelson ona kadar saymaya başladı ve beşte pes etti. “Ne zaman döneceksin?”

“Gece geç vakitte.”

Nelson içini çekti. Judy iyi bir memurdu. Onun içgüdülerine güvenirdi ve Tanrı biliyor, biraz ilerleme kaydedebilirlerdi.

“Hayır. Eğer kalman gerekiyorsa gece de kal. Bu gece Ruth’la kalması için Tanya’yı göndereceğim.”

Birkaç rutin gözetim Tanya’yı daha iyi hale getirebilir, diye düşündü. Son zamanlarda kendinden fazla emindi. Judy’nin işine göz dikmediğini umuyordu. Tanya açıkça zeki biriydi ama hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı. Aynı zamanda asla yeni gelen bir stajyeri, uzun zamandır birlikte ça-

lıştığı birinin üzerine terli ettirmezdi. Nelson, kıdeme inanıyordu; bu, üç çocuğun en küçüğü olmasından kaynaklanıyordu.

Judy'nin (inanılmaz derece düzgün) kâğıtlarını karıştırmaya devam etti ve onun, Spens ailesinin aile ağacını karaladığı kağıtla karşılaştı.

Sör Christopher Spens (ölüm 1981) = Rosemary Spens (ölüm 1957)

|

Roderick (doğum 1938) + Annabelle (doğum 1946, ölüm 1952)

|

Charlotte + Edward

|

Tracy + Luke

|

Sebastian + Flora

Yazan isimlere baktı, bir şeyler kaçırdığından emindi. O kadar dalmıştı ki adının çağrıldığını duymadı bile. Cathbad, gerçekten odaya girene kadar onun varlığını, mor pelesinini ve diğer şeyleri fark etmedi. Nöbetçi polis Tom, utanmış bir şekilde arkada bekliyordu.

Saltmarsh davasından beri Cathbad ve Nelson neredeyse arkadaş olmuşlardı. Nelson'ın *New Age* felsefesini aşağılamasına ve Cathbad'in de otoriteden nefret etmesine rağmen aralarında bir diyalog vardı. Hatta Cathbad, kızlara 'kâbus kovucu' bırakmak için Nelson'ın evini bile ziyaret etmişti ve Nelson da, bir ya da iki kere onunla biraların bile is-

minin olduğu, eğer dikkat etmezsen, insanların seninle yerel müzik eşliğinde oynadığı uyduruk barlarda bir şeyler içmişti.

“Üzgünüm efendim,” dedi Tom. “Önemli olduğunu söyledi.”

Nelson, pelerininden bağımsız olarak Cathbad’ın sıra dışı bir şekilde ciddi, hatta kaygılı olduğunu fark etmişti.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Max Grey,” diye cevapladı Cathbad.

Judy, saat 16.00’da Soutport’a ulaştığında ona Rahibe Immaculata’nın “iyi olmadığı” ve hiç kimseyi göremeyeceği söylendi.

“Bu önemli,” diye ısrar etti Judy, tropik bitkiler ve azizlerin fotoğraflarıyla kaplı tertemiz resepsiyonda dikilirken.

“Eminim öyledir,” dedi rahibe sempatik bir şekilde, “ama Rahibe Immaculata kötü bir gün geçirdi. Belki yarın daha iyi olur.”

Ertesi gün geleceğini söyledikten sonra Judy, kendini Southport kıyısında buldu, yorgundu, açtı, hevesi kırılmıştı ve biraz korkmuştu. Ya böyle ortadan kaybolduğu için Nelson ona kızarsa? Ya Ruth, bu gece öldürülürse ve hepsi onun suçu olursa? Ya Tanya dışçı kayıtlarını bulursa, davayı çözerse ve terfi alırsa? İçini çekti ve pansiyona doğru yürüdü.

Ruth, kapı eşiğinde, Judy yerine parlayan, moda göz-

lükleriyle Tanya Fuller'i bulmaktan hiç memnun olmamıştı. Judy'yi seviyordu ve onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu. Bu sabah Peder Hennessey'yle yaptığı konuşma onu eskisinden de huzursuz hale getirmişti. *O yetimhanedeki kötülük, ben orayı görmeden çok uzun süre önce başlamıştı*, diyerek ne kastetmişti? “Yani evin perili olduğunu söylemiyorsunuz, değil mi?” Ruth, düşünmeden cevaplamıştı.

“Belki de öyledir,” diye yanıtlamıştı peder.

“Ama pederler hayaletlere inanmaz ki.”

“Kesinlikle inanırız,” Hennessey gülümsedi. “Kutsal Ruth'a ne dersin? Bildiğim kadarıyla üçlemenin en önemli unsurlarından biri.”

Bütün bu saçmalıklar Ruth'un ilgi alanı dışındaydı ama sisli Saltmarsh yolunda eve dönerken arka koltukta bir şeyin oturmadığını kontrol etmek için aynaya bakma konusunda komik bir zorunluluk hissetmişti. Şimdi bile, kendisi ve Tanya için akşam yemeği pişirirken dışarıda birinin nefes alıp verişini duyup duymadığını merak etmesini durdurmak için radyoyu açmıştı.

Ruth çok fazla yemek pişirmezdi (yine de özellikle Toskana zeytin bahçelerinin fotoğraflarının olduğu yemek kitaplarını okumayı seviyordu) ve Tanya için yemek yaptığı için biraz sinirlenmişti. Judy'yle vakit geçirmek sorun değildi ama kanepede oturarak kedisinin tüylerinin siyah pantolonuna yapıştığı bu yabancı için yemek hazırlamak, bu farklıydı ve biraz sinir bozucuydu. Yine de Ruth, makarna, sos

ve karışık salata yaptı. Ruth ve Tanya, yemek yerlerken amaçsızca konuştular. Ruth, Tanya'nın yirmi beş yaşında olduğunu ve dört yıldır polis kuvvetlerinde çalıştığını, üniversite mezunu olduğunu (spor bilimleri) ve fit olmanın ahlaki bir emir olduğunu düşündüğünü öğrendi. Ruth, bunları sessizce dinlerken kendine ekstra bir parça sarımsaklı ekmek aldı. Tanya, Norfolk'un "çok hoş", iş arkadaşlarının "çok hoş" ve Nelson'ın da "çok hoş" olduğunu düşünüyordu.

"Onun biraz kaba olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Bana çok hoş davranıyor."

Bana da çok hoş davranıyor, diye düşündü Ruth, *ve bak bu beni ne hale getirdi...* Pencereden dışarıya baktı ve dört ay önce Nelson'ın beklenmedik bir şekilde kapıda belirmediği o geceyi düşündü. Güneş, bataklık üzerinde batıyordu ve kuşlar, koyu mavi gökyüzündeki siyah bulutların arasında daireler çizerek dönüyordu.

"Güzel manzara," dedi Tanya kibarca.

"Evet, değil mi?" diye yanıtladı Ruth. Saltmarsh ve onun sırlarını düşünüyordu; saklı geçitler, taş anıt, denizin karayla buluştuğu yerde gömülü bedenler. Geçen yıl, neredeyse bu bataklıkta ölüyordu. Tehlikenin tam ortasında olduğunu ve çok az bir süre yaşayacağını düşünmüştü. Ama bir şekilde tehlike yine onu bulmuş görünüyordu.

Tanya, her lokmasının arasında bekleyerek çok az marmar yedi. Tanya, ilk lokmasını yerken Ruth, ikincisini bile bitirmişti. Yanında su içtiler ("Görev başındayım") ve Tanya, sanki Ruth onu ilaçla uyutmayı deniyormuş gibi bir reaksi-

yonla kek teklifini reddetti. Ruth, bir parça çikolatalı kek yedi ve lanet olası bütün gece ne hakkında konuşacaklarını merak etti. Belki de sadece televizyon izleyebilirlerdi.

Tam bunu önermek üzereydi ki aniden ışıklar söndü. Tanya, bir an önce alarma geçerek fırladı.

“Sorun yok,” dedi Ruth. “Sadece sigorta atmıştır. Sık sık olur. Sigorta paneli dışarıda.”

Sigorta kutusu, arka bahçedeki küçük mştemilattaydı. Ruth’un komşuları olan hafta sonu tatilcileri, mştemilatlarını bir banyoya dönüştürmüşlerdi ama Ruth’un mştemilasında sadece paslı ekipmanlar, artık kullanılmayan bir bisiklet tamburlu bir yıkma makinesinin kalıntıları vardı.”

“Ben bakayım,” dedi Tanya.

Aptal olma. Hemen arka kapının orada. Hem sen asla ,erini bulamazsın. Kulübede ışık yok.”

Ruth ayakkabılarını giydi ve mutfak kapısını açtı. Dışarı karanlıktı ve temiz, tuzlu bir rüzgâr esiyordu. Kulübenin duvarını bir elinde hissederek bahçeye adım attı. akmaktaşından duvarı, kapının çürümüş ahşabını hissedebiliyordu. Kapı koluna dokunmak için uzandı.

Ve taze kanla karşılaştı.

27. Bölüm

Ruth ıgık attı. Kokuyu fark etmişti; limon ve sandal ağacı; sonra dünyası karardı. Nefes almak için uğraşıyordu; hiçbir şey görmüyor ve hissetmiyordu. Dizini bir taşa çarparak yere düştü.

“Ruth!” Tanya’nın sesi belli belirsiz ama yakındı.

Ruth’un başının üzerinden bir şeyler çekildi ve tekrar görebildi. Önceki zifiri karanlıktan sonra gökyüzünün siyahı sıra dışı bir şekilde parlak göründü. Ruth, kulübenin yanında diz çökmüştü ve Tanya da elinde koyu siyah bezle ayakta dikiliyordu.

“Ne oldu?” Tanya’nın sesi titriyordu. Ya Ruth’u önemseydiğinden ya da Nelson, eğer ona bir şey olursa neler olacağını söylediği için korkuyordu; Ruth hangisi olduğunu bilmiyordu.

“Dışarı çıktım. Duvara dokunuyordum ve birinin... Birilerinin, duvarın yanında dikildiğini hissettim. Onlara dokundum. Sanırım yüzleriydi. Nefes alıp verdiklerini duydum.

Daha sonra her şey karardı.”

“Bunu senin üzerine atmışlar.” Tanya, siyah kumaşı gösterdi. “Kenarlarından ağırlaştırılmış,” dedi.

“Bu yüzden üzerimden atamadım.” Ruth, ayakları üzerine kalktı.

Korkusu geçince gerçekten aptal gibi hissetti. Bir kumaşın içine, kafesteki bir muhabbet kuşu gibi yakalanmış olmakta gerçekten saçma bir şeyler vardı.

Tanya, kulübenin kapısını açtı. “Orada biri var mı?!” diye bağırdı, sesi takdir edilesi bir şekilde sertti. Cevap gelmedi ama Flint, çatıdan çimlere doğru küt diye atlayarak neredeyse ikisine de kalp krizi geçirtiyordu.

“Haydi, içeri girelim,” dedi Tanya. “Bir fener alıp buraya geri döneceğim.”

Ama Ruth, evde tek başına kalmak istemiyordu bu yüzden arka bahçeye kadar Tanya’yı takip etti. Tanya, feneriyle küçük kulübenin etrafını aydınlattı. Fenerin ışığı, paslı demirler ve plastik koleksiyonlarını, sigorta panelini, örümcek ağlarını aydınlattı ama hiçbir şey yoktu.

Sigorta paneline doğru gitti, bütün düğmeler aşağı indirilmişti.

“Biri bunu kasıtlı bir şekilde yapmış,” dedi. “Kapıya bak. Örümcek ağı yok.”

Fenerini yere doğru tuttu ve orada, tozlu zeminde, bir kürek ve çamaşır makinesinin plastik şeritleri arasında tek bir ayak izi vardı.

“Bingo,” dedi Tanya.

Tanya ize dokunmamaya çalışarak, şartelleri kaldırdı ve hemen, evden yansıyan ışıklar bahçeyi aydınlattı. Birkaç dakika ayak izini inceledikten sonra, “Tamam. Haydi içeri girelim. Patronu arayacağım,” dedi.

Tanya, Nelson’ı ararken Ruth, son beş dakikadır yüksek sesle miyavlayan Flint’i besledi. Konuşmadan saçılan kısa sözleri duyabiliyordu. “Hayır... tam şimdi... iz yok... suçu işleyen kaçtı... araştırma sonucu... iz... biraz sarsılmış görünüyor... hayır... evet... efendim.”

“Geliyor,” dedi Tanya, Ruth oturma odasına girince. Sesi gergin geliyordu. Ruth, Nelson’la çalışmanın stresli olduğunu düşünüyordu. Ve diğer bir yetişkine “efendim” diyebileceğini asla hayal edemiyordu.

On dakika sonra Nelson geldi, yanında adli tıptan bir meslektaşını getirmişti. O zamana kadar Ruth ve Tanya, 70’lerin modasıyla ilgili bir televizyon programını izleyerek amaçsızca televizyonun karşısında oturdular. Ruth’un dizi acıyordu ve yatakta olmayı özlemişti. Tanya, kanepenin kenarında oturup telefonuyla uğraşıyordu.

“Birilerinin televizyon izleyecek kadar vakit olduğunu görmek çok hoş,” Nelson’ın açılış sözüydü.

“Evet, çok hoş ve sessiz bir akşam geçiriyoruz,” diye homurdandı Ruth. Nelson’ın haşın ironilerine hazır hissetmiyordu. Tanya’nın ise yüzü kızarmıştı bile.

“Sadece bu Ruth’u biraz rahatlatır diye düşündüm,” dedi Tanya. “Biraz canı sıkkın.”

“Canım hiç de sıkkın değil,” diye çıkıştı Ruth.

Nelson, onu izleyen Tanya ve adli tıp memuru ile bahçeye çıktı. Ruth içeride kaldı. Bütün bu polis koruması için sonsuz bir minnettarlık göstergesi olarak çay yapmalıydı ama Tanya'ya söylediklerinin aksine, son derece korkmuştu. Tehlikenin orada bir yerde olduğunu bilmek başka, onunla burun buruna gelmek bambaşka bir şeydi. Tehlike daha da yaklaşmıştı, neredeyse Ruth'un kapısında idi ve evet, bunun için canı çok sikkindi.

Ruth, kucığında Flint'le birlikte kanepeye oturdu, televizyon ekranını dolduran 70'lerden bir çizgi film izliyorlardı. Sesi kısıtı ama kafasında, ailesi ile televizyonda *Tomorrow's World*, *Man About the House*, *Upstairs Downstairs** izleyerek geçirdiği o komik akşamları hatırlatan minik sesleri duyabiliyordu. Şüphesiz, onun gibi sadistler için, bütün bu nostaljik programları televizyonda gösteriyorlardı. Televizyonun altın çağında yaşadığını, o zamanlar fark etmemesi tuhaftı; ne varsa onu izliyordun, hepsi buydu. Çocukluğunun büyük bölümünde sadece üç kanal vardı, uzaktan kumanda yoktu, kanal değiştirmek, koltuğundan kalkmak demekti. Hatırladığı kadarıyla, "zaping yapmak" değil de, "kanal değiştirmek" diyorlardı. "Kanal değiştirebilir miyiz babacık?" diye sorardı annesi *Top of Pops* başladığında. Ruth, bütün o günahkâr travestilerin, şeytani bir müzik eşliğinde kıvrıla kıvrıla dönmelerini izlemeyi nasıl da özlerdi. Kanalı değiştirmek için iki seçenek vardı: BBC1 ya da 2. Ruth'un anne babası ITV'nin çok bayağı olduğunu düşünürdü; belki de çok mide bulandırıcı olmasına rağmen bu yüzden *Ben*, *Claudius*'u izliyorlardı. Seks ve şiddet

* İngiliz televizyonlarında 1970'lerde yayınlanan televizyon dizileridir. (e.n.)

dolu olabilirdi ama BBC2’de yayınlanıyordu ve bu yüzden güvenliydi.

Yaklaşık bir saat önce başına sarılan siyah kumaş, masanın üzerinde duruyordu. Ruth, dokunmamaya dikkat ederek incelemek için daha yakına yaklaştı. Yağlı görünen ağır siyah bir maddeden yapılmıştı ve Tanya’nın dediğine göre, özel olarak bir şeyleri asmak için yapılmış gibi kenarları kıvrılarak ağırlaştırılmıştı.

“Bir heykelin üzerine atabileceğin bir şey gibi görünüyor,” dedi arkadan bir ses. Nelson geri gelmişti, kendisiyle birlikte soğuk hava ve neredeyse açıkça bir hareket getirmişti, işler halledilmişti. Kendine rağmen, o evdeyken Ruth daha güvende hissediyordu.

“Bir heykelin üzerine derken ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bilirsin ya,” dedi Nelson, açıkça savunmaya geçerek, “kutsal cuma günleri, kilisedeki heykellerin üzerini bunun gibi bir şeylerle kapatırlar.”

Ruth, Peder Hennessey’yi düşündü. *Kutsal Ruh’a ne dersin? Bildiğim kadarıyla üçlemenin en önemli unsurlarından biri.* “Kutsal cuma günleri hiç kilisede bulunmadığımı söylemekten mutluluk duyarım,” dedi. Yani heykellerin hiçbirini görmemişti. Anne babası heykellerin günahkâr olduğunu, kötü Katolik putlarının bir kanıtı olduğunu söylerdi. Ruth, Katoliklik düşkünü biri değildi ama İtalya ve İspan-

ya'daki kiliselerin tütünler ve yüzlerce yanan mumla aydınlatılan gizemli heykeller ve tablolarla dolu olduğunu hatırladı. Belki puta tapmaktı ama anne babasının sıkı takip ettiği *Born Again*'in umumi bir tuvalet gibi boş tuğla binalarından daha ilginçti.

“Ya da bir duvar etekliği,” dedi Tanya ve Nelson’ın tarafında, defteri hazır bir şekilde belirdi.

“Duvar etekliği mi?” Nelson’ın sesi sabırsız geliyordu.

“Müzedeki duvarları örtmek için kullandıkları bir tür kumaş,” dedi Tanya.

30 Haziran

Aestas Gümül

Bahçemde iki tane siyah karga var. Bugünün tarihinde şanslı numaram var. Kahvaltı greyfurtumda da işaret numaraları vardı. Kurban ederken (bir karatavuk) başını kibarca, kolayca kestim ve kan, K harfî çizerek toprağa karıştı. Kurban kelimesinin K'si. Çok güzel bir işaret.

28. Bölüm

Saat 09.00'da keskin, dolu bir İngiliz kahvaltısından sonra Judy Johnson, kendini manastırda buldu. Rahibe Immaculata'nın daha iyi hissettiği ve "Biz onu biraz toparladıktan sonra," on beş dakika içinde görebileceği söylendi. Bunun neleri içerebileceğini düşünüp korkan Judy, gözlerini cennete doğru çevirmiş Kutsal Meryem heykelinin yanındaki bekleme salonunda oturdu.

"Günaydın Bayan Johnson." Bu, başlığını ve profesyonel kibarlığını takınmış bir rahibeydi.

"Dedektif Danışman Johnson," dedi Judy.

"Çok özür dilerim." *Unvanlar önemli*, diye düşündü Judy. Eğer rahibe *Bayan Bilmem ne* olarak çağrılırsa bütün otoritesini kaybeder, sadece komik görünümlü orta yaşlı başka bir kadın olurdu. Ama Sacred Heart'ın Rahibe Mary'si olarak onun da bir gücü vardı, gerçekten uzmanlaştığı kibarlığına rağmen.

"Acaba..."

“Evet.”

“Merak ediyorum... bana söyleyebilir misiniz... Rahibe Immaculata'nın sorunu nedir?”

“Sorun mu?” Rahibe kaşlarını kaldırmıştı. “O, kanser Dedektif Danışman Johnson. Tedavi edilemiyor. Yaşamak için ayları, belki de haftaları kaldı.”

Judy bu kez, Rahibe Immaculata'yla oldukça rüzgârlı, taş avluya bakan bir serada görüştü. Rahibe gerçekten zayıflamıştı, nefesi göğsünden güçlkle çıkıyordu, elleri titriyordu. Sadece gözleri dikkatliydi; Judy'yi şüpheyle, hatta belki korkuyla süzüyordu.

“Dedektif Danışman Judy Johnson,” diye kendini tanıttı Judy. “Beni hatırladınız mı?”

“Elbette hatırladım. Bunak değilim, biliyorsunuz.” Judy, yaşlı kadının sesindeki öfkeyi duyunca gerçekten rahatlamıştı. Bu, işini daha kolay yapmasını sağlayacaktı.

“Rahibe Immaculata, gerçek adınız Orla McKinley, değil mi?”

Bir duraklama oldu. “Gerçek sözcüğüyle ne demek istediğinize bağlı.”

“Vaftiz adınız.”

“Evet. Ne olmuş?”

“1951'de Woolmarket Sokağı'nda Spens ailesiyle birlikte yaşıyordunuz.”

Yine uzun bir duraklama. Rahibe Immaculata, önceki

tespihini elinde çeviriyordu. Taşlı bahçede iki martı, bir parçayı ekmek için kavgaya ediyordu.

“Orada bir dadi olarak çalıştım,” dedi sonunda Rahibe Immaculata.

“Annabelle Spens’in dadısı olarak mı?”

“Evet.”

“Annabelle 1952’de öldü, değil mi?”

Rahibe Immaculata ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Tespih boncukları hareketsizdi.

“Annabelle öldükten sonra da kaldınız mı?”

“Evet. Kibar insanlardı. Kalmama izin verdiler.”

“Roderick’e de baktınız mı?”

“Roderick on dört yaşındaydı. Çocuk sayılmazdı.”

“Rahibe Immaculata...” Judy öne doğru eğildi. Bu yaşlı, ölmekte olan kadının onunla konuşmasını sağlamak için ne yapması gerektiğini biliyordu. Sonraki sözcüklerine bütün ikna edici gücünü yerleştirdi, hatta sınırı iyi belirlemek için bir dua bile edebilirdi. *Lütfen Tanrım, bana doğruyu söylemesine izin ver.* “Rahibe Immaculata, ön kapının altına gömülmüş küçük bir kızın bedenini bulduk. Bu çocuğun Annabelle olup olmadığını söylemenize ihtiyacım var. Lütfen. Bu çok önemli.”

İlk başta hata yaptığını düşündü. Rahibe Immaculata hiçbir şey söylemedi ve tespih boncukları yeniden parmakları arasında hareket etmeye başladı. Ama sonra, bir iç çekiş ve bir dua arasında, sözcükler dökülmeye başladı.

“Bu yanlıştı. O şeytandı. Bunu biliyordum ama onu çok

seviyordum, bilirsiniz. Kulağa, çok zavallı bir özür gibi gelmesi garip ama onu seviyordum. O zamanlar bu her şeydi. Onun için örtbas ettim. Bunun bir günah olduğunu biliyordum. Kara bir günah. Kefaretini vermeyi denedim ama günah, seni eninde sonunda yakalıyor.”

“Rahibe,” Judy, elini tuttu. “Ne günahı? Neyi örtbas ettiniz?”

Rahibe ona baktı ve artık gözleri yaşlarla dolmuştu. “Onu öldürdü,” dedi, “ve onun için bunu örtbas ettim.”

Nelson, güzel bir gün geçirmiyordu. Bilgisayarı yeniden bakıma gitmişti, Clough geç kahvaltı ya da erken öğle yemeği için ortadan kaybolmuştu ve Tanya da hiçbir yerde görünmüyordu. Judy’nin orada olmasını dilerdi. Bir polis memuru olarak kaliteli biriydi; her zaman nerede olmasını istersen orada olurdu. Şu an hariç, elbette, lanet olası Southport’taydı. Çocukken bir keresinde Nelson, bir tatilini Southport’ta geçirmişti. Sahilde uzun, ıslak yürüyüşler, kahvaltı olarak bir dilim tost yiyebildiğin bir pansiyon ve deniz kabuklarından yapılma yüzlerce ıvır zıvıra zarar verecek şekilde dokunmasına asla izin verilmemesi. Bir daha asla.

Yorgundu da. Gece yarısını geçene kadar Ruth’u bırakmamıştı. İyi görünüyordu, açıkça sarsılmıştı ama hâlâ cecurdu. Ruth’ta gerçekten hoşlandığı şeylerden biriydi bu. Sertti. Bazı insanlar geçen gece karşılaştıkları şey yüzünden histerik davranabilirdi; biri evine gelmişti, onu kaçırmayı,

saldırmayı ya da daha kötüsünü amaçlıyordu. Ama Ruth sakin, meydan okuyordu. Tanya onun sıkkin olabileceğini önerdiğinde (düşüncesizce), oldukça iğneleyici bir cevap vermişti. Tanya'nın, Ruth Galloway gibi birini anlaması bir milyon yılda bile mümkün değildi. Kendisinin de onu anladığından emin değildi ama takdir ediyordu. *Onu takdir etmek mi?* sorusu kafasının içinde yankılandı. Bu kadar mı? Nelson, Ruth'a olan duyguları hakkındaki düşüncelerini bastırmıştı. Michelle'in Rebecca'nın eski bebek eşyalarını Ruth'a vermek gibi istekleriyle uğraşmak zorundaydı. Daha fazla karmaşaya ihtiyacı yoktu, çok teşekkürler.

“Efendim?”

Tanya'nın başı, ofis kapısında belirdi. Geri kalanının da odaya girmesi için onu cesaretlendirmeyi denedi.

“Ne oldu?”

“Annabelle Spens'in dişçi kayıtlarını buldum.”

Bu farklıydı. Yorgunluğu kayboldu ve yeni gelen bilgiler için yüzünü toparladı.

“Aferin Tanya. Göster bana.”

Övgü, Tanya'ya coşku vermişti. “Şey, gerçekten söylediğiniz gibi bazı garip dişçi işleri yapılmış. Ben de bunun yerel olarak yapılmamış olabileceğini düşündüm. Bu yüzden Londra'daki Dişçilik Okulu ile bağlantıya geçtim. 1911'den beri çalışıyorlar, eskiden Londra Hastanesi'ndeymişler ama şimdi St. Bartholomew'ın çatısı altındalarmış. Yine de kayıt tutuyorlarmış. Birkaç dakika önce kayıtları faksladılar.”

Bir övgü duymak için durdu ama Nelson sadece, elin-

deki kayıtları aldı. Sayfaları taradı, kaşlarını çattı, sonra ona baktı.

“Bu onun değil.”

“Ne?”

“Kayıtlara baktın mı?”

“Hayır... Doğruca size getirdim.”

“Şey, hatırlarsın bizim kafatasında bir dolgu vardı. O kadar küçük çocukta olmaması gereken bir dolgu. Buna göre Annabelle Spens’in dışında dolgu yokmuş.”

Ruth, Cathbad ile buluşmaya gidiyordu. Dün arayıp Roma kazı alanında buluşmayı ve Phoenix’te yemek yemeyi önermişti. Ruth, Cathbad’ın geçen birkaç günün karanlığına muhteşem bir panzehir olacağını düşünmüştü. Cathbad, belki “karanlık taraf” a açık olmak konusunda konuşabilirdi ama aslında garip bir şekilde onda rahatlatıcı bir şeyler vardı. Ayrıca Max de ona, iki yüzü olan tanrıyı betimleyen, “Janus Stone”* benzeri bir şeyin ortaya çıkarıldığını söylemişti. Cathbad’i, Janus’la tanıştırmayı dört gözle bekliyordu.

Ruth, arabayı sürerken kısmen neşeli bir Bruce Springsteen kaseti dinliyordu; en azından içinde, “çorak arazi” muhabbeti, hiçbir yere gitmeyen ana yollar, “ekonomik hesapları” olmayan ve çıkmaz sokağa varan meslekler yoktu. Bu, “karanlıkta dans” yılları, kesintisiz gitar nakaratları ve hüznölendiren saksafon solosu... Ruth yorgundu (01.00’e kadar yatağa gidememişti ve sonra da güçlkle uyumuştı)

* Bir yüzü sağa, bir yüzü sola bakan iki yüzü Roma tanrısı Janus’un taş figürleri. (ç.n.)

ama değerli bir Roma bulgusu, onun ruh halini yükseltmiş ve birilerinin onu öldürmeye çalıştığını unutmasına yardım etmişti.

Eh, tam olarak da unutmamıştı, arabasına binerken etrafına bakmıştı ve gökyüzünde daire çizerek öten tarla kuşu, yerden gökyüzüne yükseldiğinde yerinden fırlamıştı. Ayrıca bir eli sürekli cep telefonundaydı. Nelson, ilk kısayol arama tuşundaydı; çalıkların arasından bir şey fırladığında ve ona doğru geldiğinde ilk yapacağı şey buydu. Ama gün ışığında öldürülmüş çocukların, kurban adaklarının ya da cadı-tanrıların kafa kesmelerine inanmak çok zordu.

Çim tepeye tırmanırken yağmur yağmaya başladı; hoş, yağmur her şeyden daha tazeleyiciydi. Kazı alanı terk edilmiş, hendekler düzgünce tentelerle örtülmüştü. Cathbad'den iz yoktu. Max, Janus Stone'u en uzak hendekte bulabileceğini söylemişti. İnişli çıkışlı zeminde ilerlerken yağmur hızlandı ve bir yağmurluk giymiş olmayı diledi. Islak tenteyi kaldırınca Ruth, hemen taşı gördü. Granit gibi görünen, iki insan başı büyüklüğünde yuvarlak bir parçaydı. Özenli bir şekilde tırmıkla düzeltilmiş toprağın üzerinde şekilsiz ve şeytani duruyordu. Bu sadece bir heykel miydi yoksa başka işlevleri de var mıydı? Durduğu yerden taşın her iki yüzünü de görebiliyordu, iki yüz de arkadaşça görünüyordu.

"Janus," dedi üstünden bir ses. "Janus. Kapı eşiklerinin gardiyanı."

29. Bölüm

Judy, nefes almaya bile cüret edemiyordu. Rahibe Immaculata'nın konuşmaya devam etmesinin önemli olduğunu biliyordu, bu yüzden seraya, iyi niyetli bir ruhun onlara çay ya da kahve önermek için gelmemesi için dua ediyordu, yaşlı rahibe devam edemeyecek kadar zayıftı.

“Onu kim öldürdü?” diye sordu nazikçe.

Ama Rahibe Immaculata, ona döndüğünde Judy, yaşlı kadının artık orada olmadığını gördü. Pişmanlık ve gözyaşı dolu gözleri, artık Orla McKinley'nin bakışlarını taşıyordu.

“Sadece yirmi üç yaşındaydım,” dedi. “Beni, onun İokaste'si olarak çağırırdı. Bebek doğduğunda yirmi yaşındaydım. Çok gençtim. Bilmiyordum. Sadece Clare Kasabası'ndan gelmiş cahil bir kızdım. Benden çok daha akıllıydı. Tarih hakkında, Antik Roma hakkında bir sürü şey biliyordu. Tanrılar hakkında. Onları sakinleştirmek zorunda olduğumuz için yapmamız gereken korkunç şeyler hakkında.”

“Bebek,” diyerek araya girdi Judy, soğuk bir el kalbini sıkmaya başladı.

“Bebeğim,” dedi Rahibe Immaculata, yüzü şimdi bilindik bir ışıkla aydınlanmıştı. “Benim Bernadette’m.”

“Bir bebeğiniz mi vardı?”

“Küçük bir kız. Üç yaşına kadar benimleydi. Ve sonra onu öldürdü. Bunu tanrıların istediğini söyledi.”

Soğuk, şimdi Judy’nin bütün vücuduna yayılmıştı. “Christopher Spens sizin bebeğinizi mi öldürdü?” diye fısıldadı.

Rahibe Immaculata onu duymamış gibiydi. “Tanrıların bir kurban istediğini söyledi. Tekrar duvarları güvenli bir hale getirmeliymişiz. ‘Annabelle öldü,’ dedi, çünkü duvarlar güvenli değilmiş. Tanrılara değerli bir şeyler vermemiz gerekiyormuş. Bu yüzden kızımı öldürdüğünü söyledi.”

“Yani bebeğinizi bir *kurban* olarak mı öldürdü?”

“Onun da bebeğiydi,” dedi Rahibe Immaculata üzgün bir şekilde, “ama bu bir şeyi değiştirmede.”

“Onun da bebeğiydi,” diye tekrar etti Judy.

“Bunun yanlış olduğunu biliyordum.” Rahibe Immaculata, Judy’nin elini kavradı. “Yanlış olduğunu biliyordum. Bir günah. Ve günahlar sizi yakalar, değil mi? İrlanda’daki eve geri döndüğümde rahibeler böyle söylemişti. Şey, ben bir günah işledim. Onunla birlikte. Hamile kaldım ve bir bebek dünyaya getirdim. Kedere doğmuştu, öyle söylediler. Bir piç. Şey, bedeli ödedi, değil mi? Benim Bernadette’m.”

“Onu nasıl öldürdü?” Judy, bütün hikâyeyi öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Geri dönüp resmi bir ifade alacaktı ama

bir şekilde bu şansın bir daha eline geçmeyeceğini hissediyordu. Rahibe Immaculata elli yılı aşkın bir süredir sırrını saklıyordu ve artık konuşmayı seçmişti. Şimdi durmamalıydı.

“Çamaşırhanede çamaşır yıkıyordum,” dedi rahibe bitkin bir şekilde. “Hizmetçiler, sabah iznindeydi. Onu kontrol etmeye gittiğimde ölmüştü. Beşiğinde bıçaklanmıştı. Duvarlarda, örtülerde, yerde... her yerde kan vardı. Ellerimi kanına sürmemi istedi. Bunun, ritüelin bir parçası olduğunu söyledi.”

“Siz ne yaptınız?” diye sordu Judy korkuyla.

“Onun için her şeyi örtbas ettim,” dedi Rahibe Immaculata sertçe, “sana söyledim ya...”

“Nasıl?”

“Gözden kayboldum. Bedeni bahçeye gömdü. Daha sonra orayı kazacağını ve onu, kapı eşiğine gömeceğini söyledi. Janus’a bir adak. Başının kuyuda olacağını söyledi. Ayrıldım. O gün ayrılarak İrlanda’ya gittim. Herkes, Bernadette’yi de götürdüğümü düşündü. O çılgın, güvenilirmez İrlandalı kız dediler. Bunu onu korumak için yaptım.”

“Ama neden?” Judy neredeyse ağlayacaktı.

Rahibe, meraklı bir ifadeyle ona baktı, sanki yüzünde merhamet vardı. “Hâlâ onu seviyordum, anlıyor musun? Bu dünyadaki en kötü şeydi. Bebeğimi öldürdü ve hâlâ onu seviyordum. Şimdi bunun en büyük günah olduğunu anlıyorum.”

“Yani İrlanda’ya geri mi döndünüz?”

“Geri döndüm ve bir rahibe oldum. Büyük bir günah işlemişseniz başka ne yapabilirsiniz ki? Sonra, yıllar sonra, Peder Hennessey manastıra geldi. Yetimhanesinde çalışacak rahibeler arıyordu. Yetimhanenin nerede olduğunu söylediğinde, artık biliyordum. Onu bana Tanrı göndermişti. Tekrar Bernadette’nin yakınında olabilmem için bu bir şanstı. Eskiden onunla konuşurdum. Geceleri. Bahçede yürür ve onunla konuşurdum. Hayatımın en mutlu yıllarıydı.”

“Peder Hennessey bunu biliyor muydu?”

“Oh hayır. Şüphelendi. Bernadette’den değil; ama bir sırrım olduğunu biliyordu. Ona söylememi sağlamayı denedi. ‘Dürüstlük seni özgürleştirir,’ derdi. Özgürlük! Asla özgür olamayacağım.”

Son sözcüğünü söylerken başı yavaşça göğsüne düştü.

“Rahibe Immaculata?” Judy, kıvrılan figüre eğildi. Hâlâ nefes alıyordu, sert, belirsiz nefesler; ama gözleri kapalıydı.

Hemen diğer rahibe yanlarında belirdi.

“Artık gitmelisiniz,” dedi Judy’ye.

Dışarda, sahilde Judy, tuzlu havadan derin bir nefes aldı. Bunun sanki, rahibenin kendi ciğerleri içinde nefes almak için verdiği acı dolu mücadelesi gibi olduğunu hissetti. Bebeğin, kanla kaplı beşiğin, korkmuş annenin, çıldırmış babanın, elinde parlayan bıçağın görüntüsünden kurtulmak için başını salladı...

Kendini, beyninde sürekli dönüp duran korku filmini

kapatmak için (artık evin kokusunu duyabiliyordu; lavantalı yumuşatıcılar, leylaklar ve kanın ekşi akışı) mantıklı düşünmeye zorladı. O bir polis memuruydu ve yapması gereken bir işi vardı. Judy, Nelson'ı aramak için gotik otellerden birinin verandasına sığınmıştı. Yağmur yağıyordu ve keskin bir deniz rüzgârı ıssız kordonda esiyordu. Tipik İngiliz yaz havası.

İlk çalmasında telefon açıldı ve mümkün olduğunca duygusuz bir şekilde Judy hikâyeyi anlattı.

“Yüce İsa.” Nelson'ın derin nefes alışını duyabiliyordu ve onun da etkilendiğini biliyordu. Elbette bunu asla göstermese de.

“Christopher Spens, dadıyı hamile bırakmış ve sonra da tanrılara adamak için bebeği mi öldürmüştü?”

“Böyle söyledi efendim.”

“Ona inandın mı?”

“Evet.”

Bir duraklamanın ardından Nelson yavaşça, “Bu, kapı eşiği altında bulunan DNA'nın neden Roderick Spens'le eşleştiğini açıklıyor. Ortak erkek bir ataları vardı; her ikisi de aynı babadandı, Christopher Spens.”

“Dönmemi ister misiniz efendim?”

“Hayır. Olduğun yerde kal. Yarın ben de geleceğim ve resmi bir ifade alacağım. İyi değil demiştin, değil mi?”

“Ölüyor.”

“O halde elimizi çabuk tutmalıyız,” dedi Nelson aldırış etmeden. “Bir gece daha Southport'ta kal. Keyfine bak.”

Söylediği bu son şey, diye düştü Judy, yağmurda kordon boyunca yürürken, çok zor bir görev başardığımı kanıtıyor.

Nelson telefonu kapattı. Judy'nin hikâyesi neredeyse imkânsızdı ve hâlâ inanamıyordu. Dikkatli bir şekilde taşların ve molozların arasına yerleştirilmiş küçük bedeni gördüğü an şeytani bir şeylerin olup bittiğini anlamıştı. Çocuk Elizabeth Black, Annabelle Spens ya da Bernadette McKinley olsun olmasın, o küçük kıza korkunç bir şey olmuştu ve bu anı hâlâ evi lanetliyordu; salıncağın ve kuyunun etrafındaki havada asılıydı bu lanet, siyah ve beyaz çizgileri olan duvar kâğıdına bile sinmişti. Evin bütün izleri artık gözden kaybolmuştu ama Nelson tek bir şey biliyordu: Bir milyon pound da verseler Edward Spens'in lüks apartmanlarından birinde yaşamazdı.

Telefonu tekrar çaldığında yerinden sıçradı. Sabırsız bir ses, bir kadın, eğitimli ve muhtemelen Asyalı.

“Ben Doktor Sita Patel.”

“Kim?” Nelson'ın zihni kapkaraydı.

“Beni aramıştınız. Sör Roderick Spens hakkında.”

“Ha, evet.” Bu, Nelson'ın Whitcliffe'e söz verdiği şeydi. Sör Roderick'in genel sağlık durumu hakkında pratisyen hekimi arayıp bir polis soruşturmasında yer almasının, her ne kadar dolaylı da olsa, onun hassas zihinsel dengesini (Whitcliffe'in sözleri) bozup bozmayacağını soracaktı.

Nelson, elinden geldiğince iyi açıkladı. Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Anlamadım," dedi Doktor Patel düzgün bir şekilde. "Sör Roderick Spens'in *alzheimeri* yok ki."

"Yok mu?"

"Zihni kesinlikle sapasağlam. Hatta sizinkinden ve benimkinden bile sağlam Dedektif Şef."

Nelson güçlükle düşünerek telefonu kapattı.

"İlginç bir tanrı, Janus."

"Anladığım kadarıyla öyle, evet." Ruth, mozaiklere bakıyordu.

"Küçük bir tanrı, elbette. Nemesis, Morpheus ve Hecate gibi."

"Bütün küçük tanrılar kötü karakterlidir," dedi Ruth açıkça.

"Öyle de denebilir."

Judy'nin öğleden sonrası için seçenekleri şunlardı: oyun salonu, alışveriş merkezi, sonsuz otellerden birinde sonsuz bir kremalı çay ya da pansiyona geri dönüp duvar kâğıdına (yeşil çit örgülü, pembe) bakmak. Sonunda sinemaya gitmeye karar verdi. Çok katlıların birinin içinde her şeyi yapabiliirdin. Aynı mor kılıflı koltuklar, aynı patlamış mısır kokusu, aynı afişler, Brezilyalıların çikolatalarındaki parmak

izlerine benzeyen aynı tip şekerlemeler.

Yıllardır sinemaya gitmemişti. O ve Darren çok farklı filmlerden hoşlanıyorlardı, o genellikle DVD'si çıkana kadar beklerdi. Ama ihtiyacı olan şey, zihnindeki slayt şovları durdurabilecek, Rahibe Immaculata'nın sözlerini zihninden kovabilecek bir film: *Duvarlarda, örtülerde, yerde... her yerde kan vardı. Ellerimi kanına sürmemi istedi.*

Bekleme odası ıssızdı ve Judy, uzunca bir süre, bir korku filmi ile nedimeler hakkındaki kız filmleri arasında bocaladı. Sonunda korku filminde karar kıldı. Her ikisinin de on yedi yaşında olduğu zamanlardan beri Darren'la birlikteydi ve Darren evlilik hakkında söylenmeye başlamıştı. Kendini şaşırtan bir şekilde Judy, şiddetle evliliğe karşı çıkmıştı. Büyük beyaz bir elbisenin içinde bir koridorda ilerlemek; yabancı, saldırgan ve her şeyden öte utanç verici görünmüştü. Judy, ilgi odağı olmaktan nefret ederdi. Bu, onu iyi bir dedektif yapan şeylerden biriydi.

Sinemada sadece dört kişi vardı. Yaşlı bir çift, sivil polis gibi görünen yalnız bir adam ve Judy. Çikolatalı draje yiyecek ve gerçekten suçlu hissederek arka tarafa oturdu. Sinemaya gitmek, öğleden sonrasını çalışarak harcaması gereken birinin tarzı değildi. Ama sinemada öğleden sonra yoktu. Başka bir yerde, başka bir zamanda olabilirdi. Buradan çıktığında ışığın ona bir darbe vuracağını biliyordu. Sinema salonu dünyası her zaman karanlıktı.

Çoktan unutmuş olduğu Amerikan mırıldanmalarına rağmen, korku filmi eğlenceliydi. İşitme cihazı takmış yaşlı

bir kadın gibi öne eğilip, “Ne dedin sen, genç adam?” demek istedi. Ancak müzik, koltuğuna yapışmasına yetecek kadar yüksekti. Yüksek sesli müzik çalan bir yere ya da bir kulübe gitmeyeli uzun zaman olmuştu. *İpod*’unun nazik mırıltısına alışmıştı. Gerçekten daha fazla dışarı çıkmalıydı.

Yavaş yavaş FBI’ı, başkanı öldürme komplosu konusunu ve saçma bir şekilde uzaylıları kapsayan senaryoya kendini kaptırmaya başladı. Zombi benzeri eğlenceye doğru sürükleniyordu ki karakterlerden biri “benim kız kardeşim kaste,” diye bir şey mırıldandı.

İokaste.

Bu isimde, Judy’nin zihnindeki alarmları harekete geçecek ne vardı? Ekrandaki Empire State Binası’nın (9/11 saldırıları öncesi anlatılıyordu) havaya uçurulma çabasını yok sayarak, son birkaç saatini kafasından geçirmeye başladı. Judy’nin harika bir hafızası vardı; lanet Nelson’ın onu terfi ettirmesi için bir diğer neden. İokaste... İokaste. İşte. Bulmuştu.

Sadece yirmi üç yaşındaydım. Beni, onun İokaste’si olarak çağırırdı.

Judy, hemen sinemadan fırladı, Todd, Brad ve Shannon’ın gezegeni kurtarmayı başarıp başaramayacağını asla öğrenemeyeceği gerçeği umurunda bile değildi. Bekleme salonunda tozlu, patlamış mısır saçılmış basamaklara oturarak *BlackBerry*’sini baştan aşağı taradı. Arama motoruna İokaste yazdı ve işte buradaydı: İokaste, Thebai’nin meşhur kraliçesi. Laios’un karısı, Oedipus’un annesi ve sonraki karısı...

Oedipus'un annesi ve sonraki karısı.

Oedipus, yanlışlıkla annesiyle evlenmişti, bir karışıklık sonucunda. Daha yaşlı olan Sör Christopher, Orla'yı "onun İokaste'si" olarak mı çağırıyordu? Judy defterine karaladığı Spens aile ağacıyla ilgili hafızasındaki diğer şeyleri taradı. Roderick: doğum: 1938. Eğer Orla/Rahibe Immaculata şimdi yetmiş beş yaşındaysa 1933'te doğmuş olmalıydı. Bebek öldüğünde yirmi üç yaşındaydı. Roderick on sekizinde olmalıydı. *Beni onun İokaste'si olarak çağırırdı.*

Judy, Nelson'ın numarasını tuşladı.

Ama Nelson aramayı reddetti. İki kelimeli mesaja bakıyordu: *Kızını öldüreceğim.*

30 Haziran
Aestas Günü

Bıçağımı aldım ve içeriye girdim. Her şey sessizdi. Anne, çamaşırhanede çamaşır yıkıyordu, hizmetçiler sabah iznindeydi. Odasına gittim. Perdeler çekilmişti ve ışık pembemsiydi, göz kapaklarının dışındaki ışık gibi.

Gözleri benimkiler gibi maviydi. Bunu daha önce fark etmemiştim. Dudakları bir şey söyleyecek gibi hareket etti. Fazla bir şey söyleyemiyordu (geç öğrenmenin başka bir işareti) ama artık konuşacak gibi görünüyordu. İlk benim konuşmamın daha iyi olacağına karar verdim.

“Merhaba,” dedim.

“Ba,” diye cevapladı.

30. Bölüm

Nelson, hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyordu. Polislik kariyerinde hayatı iki kez tehlikeye girmişti ve o zaman bununla başa çıkma şeklinden hoşnut kalmıştı. Ölmek üzere olduğu bilgisi onun reaksiyonlarını daha da keskinleştirmiş, onu soğuk ve katı yapmıştı. Çok fazla korkmuş ve kızmıştı; suçu işleyenlerin kaçmasına izin vermemeye kararlıydı. Ama bu, bu başka birileriyle ilgiliydi. Kalbi, göğsünden fırlayacak gibiydi, kocaman titreme hareketleri midesini bulandırıyor ve başını döndürüyordu. Koşarken sendeliyor, koordinatları şaşırtıyordu, nefesi yüzeye geliyor, acılı bir spazm geçiriyordu. Kızı. Birileri, kızlarından birini incitecekti. Sanki kalbini kesiyorlarmış gibiydi.

Arabasına ulaştı ve saatine baktı. 15.30. Düşündü. Odaklandı. Daha derin nefes almak için kendini zorladı, vitesi kavradı. Kimseyi gözü görmüyordu. Laura ve Rebecca, 15.30'da nerede olabilirdi? Okuldan yeni ayrılmış olabiliyorlardı. Eğer

acele ederse beş dakikada orada olurdu.

Acele ederse... Nelson'ın, kızların okulunun olduğu King's Lynn'in eteklerine doğru, arabasını şaşkın şaşkın, yolun çoğunlukla yanlış tarafından sürüşü, arkasındaki şoförlerin ödünü patlatıyordu. Siren çalıyordu ve hiçbir şey için yavaşlamıyordu; kırmızı ışıklar, yaya geçitleri, kavşaklar, hiçbir şey... Sonunda kaldırım kenarına çarpıp, arabayı duvara sürterek, okulun yanında ani bir şekilde durdu.

Yağmur durmuştu ve kızlar, okul kapısından bardaktan boşalır gibi çıkıyorlardı; hepsi mor tişört ve kısa siyah etek giymişti. Uzun kahverengi saçlı bir kız gördüğü her seferinde kalbi yerinden fırlıyordu ama onlardan bir sürü vardı, kısa etekli ve uzun, dalgalı saçlı bir sürü kız; ama içlerinden hiçbiri onun kızları değildi. Kalbi her zamankinden çok atıyordu ve nefesi altında, neredeyse bir inleme gibi bir şeyler mırıldandı. *Lütfen Tanrım*; bütün hayatı boyunca çoğunlukla reddettiği Tanrı'ya deli gibi dua ediyordu, *lütfen Tanrım, iyi olsunlar*.

Ve sonra, mor tişört karmaşasında Rebecca'nın en iyi arkadaşı Paige'i gördü; dikkatsizce, sallana sallana yürüyor, saçını cırtlak pembeye boyamış, tombul bir kızla konuşuyordu.

"Paige!" Nelson'ın bağıışı, bütün başların onun tarafına dönmesine neden oldu. "Paige!"

Ona doğru koşarak kolunu kavradı. Ne kadar çılgın göründüğünün farkındaydı. Rebecca'nın hoş, saygılı babası, kötü kareokesiyle kızlar arasında popüler bir polis; çılgınca bakan

gözleri ve titreyen elleriyle başka bir insana dönüşmüştü.

“Paigel Rebecca nerede?”

Paige arkasını dönüp baktı. Konuşmayı beceremeyecek gibi görünüyordu. Ağzı açıldı ve Nelson, ağzındaki sakızı gördü. Aniden bu kız, bu embesil güvenciyken, kendi sevgili kızlarının tehlikede olmasından dolayı öfkeyle doldu.

“Rebecca nerede?” diye tekrar sordu, sesini daha sakın tutmaya çalışarak.

“Bilmiyorum. Okul sonrası kulübü vardı, sanırım...” Hâlâ gözlerini devirerek arkasına bakıyordu. Nelson, içindeki şeytanları sakın tutmaya çalışarak gözlerini kapadı. Beklenmedik şekilde pembe saçlı kız yardımına yetişti.

“Drama kulübünde,” dedi açıkça. *“Fiddler on the Roof”* ‘ışıyorlar. Oda C9, 3. Blok.”

Nelson, o konuşmasını bitirmeden tekrar koşmaya başladı. Oyun alanının ıslak zemininde kayarak hokey oyununu (“Dikkat et!”) dağıttı, 3. Blok’un ana kapılarına çarptı. Yüce İsa, neden okulların bu kadar çok kapısı vardı? Sonsuz koridorlar boyunca koştu, peş peşe kapılar arkasından kapandı. “Rebecca!” diye bağıırıyordu ve sesi, camlardan, alçı panellerden ve “Okul Yıllığı 2007” fotoğrafından yankılanıyordu. *Oda C9*, demişti kız. Çıldırııcı bir şekilde odaların bir sırası yok gibiydi: A12, B1, B7, D15. Durdu ve aynı yoldan geri koşmaya başladı, kalbi her zamankinden hızlı atıyordu. Geçen birinin kolunu yakaladı, “C9,” diye sordu. Kolun sahibi olan orta yaşlı adam huzursuz bir şekilde baktı.

* 1907’de Sholom Aleichem tarafından yazılmış olan *Tevye ve Kızları* adlı kitabın 1964’te Broadway’de sahnelenen müzikalinin adıdır. Rusya’da küçük bir Yahudi kasabasında yaşayan sülçü Tevye’nin ailesinin geleneklerini korumak istemesini ve değişen dünyaya ayak uyduramamasını anlatır. (e.n.)

“Sen de kimsin?”

“Rebecca Nelson’ın babasıyım. *O nerede?*”

Ve sonra adamın fitilli kadife sırtının arkasından mucizevi bir şekilde etiketlenmiş C9 kapısını gördü. Adamı bir kenara iterek kendini içeri doğru fırlattı.

Büyük odada derme çatma bir sahne, huzursuz görünen bir öğretmen, sakız çiğneyen birkaç kız ve muhteşemlerin muhteşemi, mucizelerin mucizesi kızı vardı. Herkesi yok sayarak Nelson, şaşırmış haldeki Rebecca’ya kocaman sarıldı.

“Teşekkürler Tanrım. Teşekkürler Tanrım.”

“Baba! Bırak beni!”

“Rebecca,” deyip kolunu tuttu, “Laura nerede? Kız kardeşin nerede?” Eğer Laura’ya bir şey olursa ilk olarak Rebecca’ya geldiği için her zaman kendini suçlu hissedecekti.

“Hiçbir fikrim yok. Baba! Bırak beni! Ne yapıyorsun böyle?”

“Eve gidiyoruz.”

“Eve gitmek istemiyorum. Tzeitel’i oynuyorum.”

“Haydi.”

Rebecca’nın kolunu bırakmadan çok korkmuş öğretmene, “Üzgünüm,” diye seslendi ve her ikisi de odadan apar topar çıktı.

Koridorda telefonunda Laura’nın telefonunu tuşladı. Doğrudan telesekretere düştü. Tekrar denedi, güçlkle Judy Johnson’dan gelen dört cevapsız aramayı fark etti. Saatine baktı.

Saat 16.00'dı. Michelle, 18.00'dan önce evde olmazdı. Laura neredeydi? Sevgili küçük kızı her zaman dürtüst davranırdı ("Küçük Kadınlar'daki kızlardan biri gibi," derdi Michelle). Nerede olabiliirdi?

"Laura çarşambaları herhangi bir kulübe gidiyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Onu aramaya devam et," Nelson, telefonunu Rebecca'nın eline tutuşturdu. "Eve gidiyoruz."

Rebecca'nın babalığı hakkındaki tekrar edip durduğu şikâyetlerini, tehditlerini ve hakaretlerini (yeterince pratiği vardı bu konuda) duymazdan gelerek onu okulun yanına doğru sürükledi ve terk edilmiş oyun alanının yanından geçerek arabasını duvara çarptığı yere geldiler.

"Baba! Araban!" Rebecca'nın sesi bugün ilk kez şaşırmıştı.

"Aramaya devam et."

Laura eve gitmiş olmalıydı. Eve ilk gitmesi, ocağı yakarak herkese akşam yemeği hazırlaması muhtemeldi. O tam bir melekti. Küçük kızının bir melek olduğunu düşünürken Nelson'ın gözleri ıslandı. Rebecca her zaman isyankâr olandı, ama şimdi Rebecca yanında oturuyordu, güvendedi bu yüzden onu kutlamasına gerek yoktu. Ama Laura, Laura peşindeki deli bir adamla birlikte dışarıda bir yerlerdeydi. Belki de çoktan onu bulmuştu, belki de... Nelson, ayağıyla gazı itti.

"Baba! Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?"

“Aramaya devam et.”

Virajı, iki tekerleği üzerinde döndü. Michelle’in arabası yoktu ama onun hâlâ evde olmasını bekleyemezdi. İlk olarak onu aramadığı için Nelson’ı öldürecek miydi? Hayır, Michelle, şu an yapıyor olduğu şeyi yapmasını isterdi; kızlarının hayatını korumasını. “Laura!” diye bağırdı Nelson, ön kapıdan girerken.

Kalbinin paramparça olurken çıkardığı sesi duyabildiğini sandığı bir an boyunca sessizlik oldu. Ve sonra, kedi mırıltısı gibi zayıf bir ses duyuldu.

“Laura?” Nelson, merdivenleri tırmanmaya başladı.

“Baba! Sakın!” Rebecca, babasının kolunu yakaladı. Nelson anlamaz gözlerle kızına baktı. Rebecca’dan kurtulmaya çalıştı ve bunu yaparken iki şey fark etti: Laura’nın çiçekli çantası ön kapıdaydı ve yanında bir çift erkek spor ayakkabısı duruyordu.

“Baba?”

Ve Laura merdivenlerin en üstünde duruyordu. Ölü değildi hatta gayet canlı bir şekilde hayattaydı, belinden sıkıca bağlanmış bir sabahlık giyiyordu.

“Laura! Tatlım!” Onu kucaklamak için yukarıya fırladı. *Güvendeydi. Tanrı’ya şükür, güvendeydi. Tanrı’ya şükür. Gelecek pazar kilise ayinine gideceğim. Hayatta. İkisi de hayatta... Bir sabahlık mı giyiyor?*

Elini gevşeterek Laura’nın dağınık görünüşüne, Rebecca’nın kendini görünmez yapma çabalarına, üst kattaki oda-

lardan birinden gelen ayak sürtlme seslerine baktı. Hızlıca düşünerek Laura'nın yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı.

Ve genç, yarı çıplak birini pencereden tırmanmaya çalışırken buldu.

31. Bölüm

Nelson'ın çılgına dönmüş bir babadan kızgın bir polis memuruna dönüşmesi bir saniye sürmüştü. Pencereyi hızla kapattı ve ağlamaklı çocuğa yöneldi, “Kıyafetlerini giy, seni serseri! Ve evimden defol. Seni burada tekrar görürsem, hapse atarım.”

Merdivenlerin altında duran Rebecca ve Laura, ona bakıyordu, destek olmak için birbirlerine sarılmışlardı.

“Bunu biliyor muydun?” diye sordu Nelson, Rebecca'ya. “Ne yaptığını biliyor muydun?”

“Hayır. Gerçekten!”

Yalan söylediğini biliyordu ama bu konuda bir şey yapmak için zamanı yoktu. Çoktan Çavuş Clough'u aramıştı. “Cloughie. Birileri kızlarımı tehdit ediyor. Hemen burada birkaç korumaya ihtiyacım var.” Telefonuna baktığında Judy'den altı cevapsız arama daha gördü.

“Oturma odasına gidin,” dedi kızlara.

“Giyinmek istiyorum,” dedi Laura.

Nelson bir spazm yaşıadı; neyin spazmı? İğrenme mi, öfke mi, üzüntü mü? Kızı, meleği üst katta fasulye sırığı gibi bir salakla sevişmek üzereydi. Ön kapının çarpılarak kapandığını duydu.

Sonunda gitmişti, belki hiç dönmeyecekti. Belki de kızının bekâretini korumak için tam vaktinde eve gelmişti. Ve sonra şöyle düşündü: Kimi kandırıyorum? Elbette zamanında gelmemişti; aylar, belki de yıllarca geç kalmıştı.

“O çocuk kim?” diye sordu.

“Adı Lee,” dedi Laura şaşkın bir şekilde. “Annem onunla tanıştı,” diye ekledi, sanki bu her şeyi doğru hale getirecekmiş gibi.

Nelson’ın kalbinde yeni bir korku doğdu. “Annen biliyor muydu?..”

“Hayır!” Laura’nın şok olmuş tepkisi bir nedenden ötürü onu rahatlattı. En azından Laura, seks hayatını anne babasından saklayacak sağduyuya sahipti. En azından Michelle, kızlarının Nelson’ın arkasından iş çevirmesine göz yummamıştı.

“İkinizin de alt katta kalmasını istiyorum,” dedi.

Rebecca, yavaş yavaş babasının hareketlerinde normal anne baba paranoyasından daha fazlası olduğunu anlamaya başlamıştı.

“Baba,” dedi, “neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Nelson, Judy’nin numarasını tuşlamaya başlamıştı.

“Birilerinin bizi tehdit ettiğini söyledin.”

“Sadece bir kaçık,” dedi Nelson, sesini sakın tutmaya çalışarak. “Endişelenecek bir şey yok, söz veriyorum.”

Her iki kız da tamamen korkmuş görünüyordu. Kanepeye birbirlerine sokuldular ve Rebecca, otomatik olarak televizyonu açtı. Nelson, kapatması için ona bağırarak üzeriydi ama MTV ya da *Hollyoaks*’ta amaçsız bir şeyler izlemelerinin onları rahatlatılabileceğini düşündü. Kesinlikle Laura ve Rebecca, ekran karmaşık el sıkışmalarını yapan Amerikalılarla dolunca rahatlamıştı.

Sonra kapı çaldı ve her ikisi de çığlık attı.

“Bu sadece Cloughie,” dedi Nelson. “Burada kalm!” diye bağırdı, sakinleştiriciliğini yitirmişti.

Ama gelen Clough değildi. Cathbad’di. Nelson’ın “yarı-Kelt” olarak adlandırdığı kostümünü giymişti; kot pantolon ve mor bir pelerin baskısının olduğu bir tişört. Ama Nelson’ın kolunu tutarkenki yüz ifadesi herhangi bir rolden yok-sundu. Kötü bir şekilde içten görünüyordu.

“Nelson. Sanırım Ruth’a bir şey oldu.”

Judy, yağmurun ıslattığı Southport sokaklarında koşarken tekrar tekrar “geri arama” tuşuna basıyordu. Neden lanet olası Nelson telefona cevap vermiyordu? Pansiyonerleri ve üzgün görünümlü turistleri geçerken arkasını dönüp şöyle bir baktı. Muhtemelen son elli yıldır hiç kimse Southport’ta bu kadar hızlı hareket etmemişti. Manastıra geldiğinde saçları kabarmıştı ve nefes nefeseydi, bir parmağı hâlâ geri arama tuşundaydı.

“Lütfen... görebilir miyim... Rahibe Immaculata’yı?”

“Üzgünüm, bu mümkün değil.” Kapıdaki rahibe, suçlayıcı bir şekilde bakıyordu. “Çok kötü bir kriz geçirdi. Şimdi doktor yanında.”

“Bekleyeceğim,” derken hızlı hızlı nefes aldı Judy.

“Bugün başka kimseyi göremez.”

İlk başta Nelson, Cathbad’ın ne dediğini güçlükle anladı. Sonra, yavaş yavaş zihninin tekerlekleri döndü ve bütün vücudu buz gibi kaskatı kesildi. Ruth... Nelson’ın kızı. *Kızını öldüreceğim*. Bu mesajı gönderen her kimse, muhtemelen Ruth’un, onun kızını taşıdığını bilen biriydi... Rengi o kadar soldu ki Cathbad merakla ona baktı.

“İyi misin?”

“Ruth’a ne oldu?”

“Swaffham kazı alanında buluşacaktık. Ama oraya gittiğimde ondan hiç iz yoktu. Ve hendeklerden birinde bunu buldum.”

Ruth’un telefonunu uzattı.

“İçeri girsen iyi olacak,” dedi Nelson.

Kızlar, oturma odasının yanından geçen pelerin figürlü bu adamı fark etmedi bile. Amerikalı lise öğrencileri, yüksek sesli rock müzik ve vampirlerle ilgili saçmalıklara gömülmüşlerdi. Nelson ve Cathbad, Michelle’in ışıldayan tezgâhı ile davetiyeler, alışveriş listesi, okul programı gibi şeylerle dolu mantar panosunun arasında, mutfakta konuşuyorlardı.

Şeytanın buraya, bu güneşli aile odasına gelmesi imkânsız gibi görünüyordu ama her ikisi de aksinin olabileceğini biliyordu; her ikisi de onun gölgesini hissediyordu.

“Kulübesine gittim,” dedi Cathbad. “Tamamen ıssızdı.”

“Üniversite?”

“Orada hiç kimse yok. Ofisi kilitli.”

Nelson, Ruth’un telefonunu aldı. Tuşladığı son numara onun numarasıydı. Kendi telefonuna baktı, altı cevapsız çağrı Judy Johnson’dan ve ondan önce bir cevapsız Ruth Gallo-way’dan.

Telefonu yeniden çalınca çok şaşırdı. Judy Johnson.

“Johnson. Ne var?”

“Roderick Spens efendim. Sanırım babası o.”

“Ne?”

“Rahibe Immaculata. Bebeğin Sör Christopher’dan olduğunu sanmıştım ama şimdi Roderick’ten olduğunu düşünüyorum. Hamile kaldığında Roderick on dört ya da on beş yaşındaydı. Rahibe Immaculata, Orla ise yirmi yaşında.”

“On dört yaşında biriyle ilişkiye mi girmiş?”

“Sanırım. Rahibe Immaculata, onu İokaste olarak çağırdığını söylemişti. İokaste, Oedipus’un annesi.”

“Klasik bilgini mi olduğun şimdi?”

“Araştırdım.”

“Rahibe Immaculata’yla yüzleştin mi?”

“Benimle konuşamayacak kadar hasta.”

Nelson, Dr. Patel’in, Sör Roderick’in zihninin “kesinlikle sağlam” olduğunu söylediğini hatırladı. Ruth, bir bebek

beklediğini mesaj attığında ve Ruth'u aradığında Sör Roderick'in de ofiste olduğunu, eli ayağı titreyen, sevimli, yaşlı bir adamı oynamaya çalıştığını hatırladı.

“Orada mısınız efendim?”

“Evet. Aferin Judy. Rahibeyi görmeyi dene. Seni sonra arayacağım.”

Telefonu kapattı. Cathbad ileriye doğru eğildi ve Nelson, kaçık bir Kelt değil, aslında yeterince iyi bir polis olabilecek bir bilim insanı gördü.

“Nelson,” dedi. “Sanırım Max Grey, Ruth'u kaçırdı.”

*30 Haziran
Aestas Günü*

Bunu beklemiyordum. Socrates belki bu diyalogu uygun görebilirdi ama ben yapamazdım. İhtiyacım olan son şey bu çocukla konuşmaktı. Her şeyden öte, zamanım sınırlıydı. Hizmetçiler, öğleye kadar dönmüş olurdu ve anne her an gelebilirdi.

Sonra aniden aklıma bir şey geldi. "Sessiz ol," dedim. "Sana bir sürprizim var."

Yatağın üzerine eğildim. Uyumasını umuyordum ama uyumuyordu. Gözleri açıktı ve bana bakıyordu.

Söylediklerime uydu, hatta parmağını dudaklarına götürdü. Kesinlikle emir vermek için doğmuşum. Yine de sanırım çocuklarla ilgili bir yeteneğim var.

"Hareket etmeden uzan," dedim. Ve cebimden bıçağımı çıkardım.

Bıçağı kaldırdım. Güldü. Kutsal şeylere küfür! Yavaşça bıçağımı indirdim ve ona baktım. Sonra ağlamaya başladı.

32. Bölüm

Ruth gözlerini açtığında hâlâ karanlıktı. İlk başta korkmamıştı. Bunun yerine uykulu hissediyordu, yumuşak anılar beyninde ileri geri uçuşuyordu: annesi ve ağabeyi ile Wood Kalesi'nde piknik yapması, babasıyla radyo dinlemesi, denizde dalgalanma, deniz yosunları arasında dalgalanan saçlar, güneşin altında kumsalda uyumak. Bunun yerine dar bir yatakta bağlı bir şekilde uyuduğunu anlayınca içi korkuyla doldu. Hoş anılar, nazik salınma hareketinde ısrar ediyordu. Sonra sanki onu uyandırma maksadıyla rahmindeki bebek tekme attı. Ruth, aniden kendine geldi, doğrulmaya çalıştı. Elleri, arkasında bağlıydı; bu yüzden bu zor bir şeydi ama başardı. Başının yanında küçük bir pencere vardı ama buradan sadece bir kaleydoskopdaki renkler gibi ayrılmış gri ve yeşili görüyordu. Her şey bir kâbus gibi korkunçtu, tekrar gözlerini kapattı ve uyanmayı diledi. Ama gözlerini açtığında hâlâ oradaydı: halat (artık bileklerini acı bir şekilde kesiyordu), hiçbir yere açılan pencere, garip ileri geri hareket.

Umutsuzca neler olup bittiğini hatırlamaya çalıştı. Hendekteydi, Janus Stone'a bakıyordu. Ona bakan iki yüzü görebiliyordu; şeytani ve vurdumduymaz. Daha sonra birileri onunla konuştu. Kimdi? Korkmadığını, sadece merak ettiğini ve araştırması bölündüğü için kızdığını hatırladı. Hendekten çıktığını ve arabada bir şeylere bakmaya gittiğini hatırladı. Daha sonra bir şey onu korkutmuştu çünkü Nelson'ı aramaya çalışmıştı. Sonra... hiçbir şey.

“Ah. Uyanmışsın.”

Ruth arkasını döndü ve şimdiye kadar fark etmiş olması gereken şeyi gördü. Max'inkine benzeyen bir teknedeydi. Bir dakika, bu Max'in teknesiydi. Oyuncak köpeği görebiliyordu, Elizabeth'in köpeği, yataktan ona bakıyordu. Ruth, bir şezlongda uzanıyordu. Max'in ona lezzetli bir yemek hazırladığı fırın ve lavabo tam karşısındaydı. Bitkiler, hâlâ bir tablo gibi tavandan sarkıyordu. Ve, güverteye giden basamaklarda duran Sör Roderick Spens'ti. Onun burada ne işi vardı?

“Bana yardım eder misiniz?” dedi. “Ellerim bağlı.”

Açıklanamayacak bir şekilde Roderick, yüksek tonlu bir kahkaha patlattı. “Bağlı mı? Evet öyle. Dr. Galloway meşgul. O bağlanmış.”

Ruth, neler olduğunu bilmiyordu ama aniden çok korktuğunu fark etti. Ve Roderick'in beyaz saçları ile soluk mavi gözlerle sevecen bakan o yüzü, gördüğü en korkunç şeydi.

“Beni bırakın,” dedi, sesini otoriter çıkarmayı deneyecek.

“Oh, gitmene izin veremem,” dedi Roderick, sesi hâlâ şaşırmış gibi geliyordu. “İstediğim sensin, görmüyor musun?”

“Ne?”

“Dedektif Şef’in bebeğini taşıyorsun. Onunla yattın ve şimdi hamilesin. Onun kızını taşıyorsun. İstediğim şey bu.”

Ruth, korkudan donmuş bir şekilde baktı. Eski dilde, “onunla yatmak... çocuğunu taşımak” ifadeleri sadece korkuyu artırmak için kullanılırdı. Bir şekilde bu yaşlı adam Nelson’ın bebeğini taşıdığına dair sırrını biliyordu ve bu bilgiyi çok korkunç bir şekilde kullanıyordu.

Hâlâ gülümseyen Sör Roderick yaklaştı ve Ruth, elinde parlayan bıçağı gördü.

“Bebeği istiyorum,” diye tekrar etti.

Nelson, Cathbad’e baktı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Max Grey. Sanırım, Ruth’un ortadan kaybolması konusunda bir şeyler yaptı.”

Cathbad, Nelson’ın ofisine geldiğinde (bu daha dün müydü?), altıncı hislerinin dışında, Max hakkında bazı gerçek bilgiler getirmişti. Görünüşe göre, Cathbad İrlanda’da yaşayan birkaç Kelt rahibi arkadaşıyla konuşmuştu. “İrlanda’da yaşarken Max Grey’le çok eskiye dayanan bir arkadaşlıkları olmuş. Bütün detaylarıyla onu tarif etti. Sadece o zaman kendini çok farklı bir isimle adlandırıyormuş. Ve Pendragon...”

“Kim?” Sanki acı çeker gibi gözlerini kısarak sormuştu.

“Pendragon, arkadaşım. Max Grey karakterinin gerçekten sorunlu bir ruh olduğunu söylemişti. İçi şiddetle doluymuş.”

Kelt rahibi haberleşme sistemini takdir eden Nelson, bunun sadece bir *New Age* eğlencesi olduğunu düşündü. Ama şimdi sesindeki gerçek ısrarı görünce, “Neden bu işin içinde olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bugün, Ruth’u bulamayınca onu aradım. Cevap vermedi. Öğrencilerine ulaştım. Günlerdir onu görmemişler.”

“Nerede yaşıyor?”

“Görünüşe göre bir teknede. Reedham yakınlarına demir atmış.”

“Haydi o zaman.” Nelson, telefonuna uzandı. “Onu bir ziyaret edelim.”

Ruth çığlık attı, o kadar yüksek sesle bağırdı ki her ikisi de irkildi.

Roderick durdu ve şaşkınlıkla ona baktı.

“Neden korkuyorsun?” diye sordu.

“Ne sanıyorsun?” diye bağırdı Ruth. “Burada bir teknede, bir kaçıkla birlikteyim ve bağlıyım. Bıçağı olan bir kaçıkla.”

Roderick, incinmiş görünüyordu. “Ben kaçık değilim,” dedi. “Cambridge’de Klasikler’i birincilikle bitirdim.”

Ruth’un gördüğü Öküzbridge mezunları, birbirini dışlayan

tipler değildi. Ama en iyi umudunun, Roderick'in onunla konuşması olduğunu biliyordu. Sanki bir diğer akademisyenle eğlenceli bir konuşma yapıyor gibi sesini sakinleştirmeye ve mantıklı bir hale getirmeye çalıştı.

“Ben de UCL’de Arkeoloji’den mezun oldum,” dedi. “İyi bir Klasik bölümleri var.”

“College London Üniversitesi,” diye mırıldandı Roderick. “Çok saygın bir üniversite. Akıllı bir kız olmalısın.”

Ruth, yapmacık bir gülümseme takındı. “Siz bir Klasikç misiniz?” diye sordu, sesini takdir eden bir şekilde tutmaya çalışarak.

“Ben bir Romalıyım.” Gözleri parlıyordu. Kataraktan mı yoksa delilikten mi? En azından Ruth’un karşısındaki küçük bir tabureye oturdu ve bıçağını indirdi. “Erken çağlarıyla ilgilieniyorum. Yanlış zamanda doğmuşum. Disiplin ve özgüven, kurban ve kanın tanrılar için toprağa döküldüğü zamanlara itim ben. Eski tanrıların zamanına.”

Eski tanrılar. Ruth, kapı eşiği altına gömülen bedeni, kulağıdaki kafayı, siyah yavru horozu düşündü. Woolmarket Sokağı’nın daha eski, daha karanlık zamanlara ait olduğu hissini hatırladı.

“Elbette,” diyordu Sör Roderick, “bugünlerde çok fazla şey yapamıyorum. Tarih Topluluğu’na üyeyim ve elbette, müzenin emanetçisiyim.”

Müze. Ruth’un kafasının içinde alarmlar çalmaya başladı ve hızlı bir şekilde bebek maketi, iki başlı buzağı ve siyah kumaş, kafasının içinde canlandı. Aynı anda limon ve sandal

ağacı konusunu hatırladı. Koku, doğrudan Sör Roderick Spens'ten geliyordu.

“Babam harika bir Klasikçi'ydi,” diye devam etti Roderick, “Christopher Spens. Onu duydun mu hiç?”

Bir şeyler Ruth'a evet demesinin daha iyi olacağını söyledi.

“Harika bir adamdı. Harika bir müdür. Antik Roma hakkında bir sürü kitap yazdı. Ama asla hak ettiği övgüyü almadı. Kırgın bir adam olarak öldü. Kız kardeşimin ölümünü asla atlatamadı.”

“Kız kardeşiniz öldü mü?” Ruth, Nelson'ın Annabelle Spens hakkında bir şeyler söylediğini hatırladı. Roderick'in kardeşi, kapı eşiği altındaki gömülü beden olabilir miydi?

“Kızıl hastalığından, evet. Hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Annem bütün gün odasında ağlıyordu. Babam her saatini okulda geçiriyordu, asla eve gelmek istemiyor gibiydi. Evi lanetli görünüyordu, bilirsin. Bu yüzden diğer bebeği öldürdüm, bilirsin. Laneti kaldırmak için.”

Ruth'un bütün vücudu aniden taş gibi kaskatı kesildi. “Ne bebeği?” diye fısıldadı.

“Benim bebeğim,” dedi Roderick umursamazca. “Hizmetçilerden biriyle yattım. Cahil bir İrlandalı kız ama çok güzeldi.” Sesi incelmmişti.

“Ve bir bebek mi doğurdu?”

“Evet, hep böyle olur, bilirsin.” Kötü niyetle Ruth'a baktı. “Sadece küçük bir çocuktum elbette. Benim ergenlik dürtülerimi kullandı. Beni sevdiğini söyledi. Gerçekten küçük, zavallı

bir şeydi. Ama bir çocuk doğurdu, bir kız. O şeye Bernadette adını koydu.”

O şey. Her şeye rağmen Ruth, gözlerinden yaş geldiğini hissetti. Bebek, bıçaklanmış, başı kesilmiş ve kapı eşiği altına gömülmüş bebek, Sör Roderick’in çocuğuydu. Ve ona göre bu bebek sadece “o şey”di.

“Peki ya annesi?”

“Eh, İrlanda’ya geri döndü. Azizlerin ve bilginlerin ülkesi.” Tekrar ürkütücü bir kahkaha attı. “Cesedi bahçeye gömdüm ama taş ustası, kemeri ve kolonları inşa ederken bahçeyi kazdım ve onu, yeni kapı girişine gömdüm. Janus’a bir adaktı, bilirsin. Bizim duvarlarımızın ve her şeyimizin koruyucusu. Kafasını kuyuya attım. Yapılacak en doğru şey gibi göründü.” Kendinden memnun bir şekilde sırttı.

“Ama bütün bunlarla benim ilgim ne?” diye sordu Ruth. Serbest kalsa bile Sör Roderick Spens’i atlatabilecek miydi? Yaşlıydı ama fit görünüyordu. Ve bir bıçağı vardı.

“O dedektif, Nelson, gerçeğe çok yakın. Oğluma *alzheimer* olduğumu söyledim. Bunadığımı inanmaya çok hazır. O ve onun akılsız karısının hakkımda hâlihazırda düşünüyor olduklarını uyuyor. Neyse işte, benim önümde özgürce konuşur. Benim anladığımı düşünmüyor. Beni kazı alanına götürmesini sağladım. Seni orada kazıda gördüm ve gerçeği bulacağımı anladım. Daha sonra polis merkezindeyken senin aramana kulak misafiri oldum. Polis şefi Nelson acele ederken telefonunu unuttu. Çok dikkatsiz.” Kıkırdadı. “Mesajını okudum ve anladım. Onun bebeğine hamileydin. Bu yüzden eğer soruşturmaya

son vermezse onun kızını öldüreceğim. Adil olan bu.”

“Adil falan değil!” Ruth, kendine rağmen patlamıştı.

Roderick onu duymazdan geldi. Kendine güvnenen bir tonda konuşmaya devam etti. “Seni Roma kazı alanında gördüm. Muhafazakâr Birliği’yle birlikte oradaydım. Bir minibüs kiralamışlardı. Çok medeni. Daha sonra seni evde gördüğümde bir bağlantı kurdum. Seni korkutmaya çalışabileceğimi düşündüm. Adını, bir horozun kanıyla duvara yazdım. Güçlü bir büyü. Sussex’ten gelen arkeoloğun bunu bulacağını ve sana söyleyeceğini biliyordum. Ölü bebek maketinin hoş bir dokunuş olacağını düşündüm. O gün orada olacağını biliyordum çünkü bir gece önce onunla yemek yemiştiniz.”

“Epey hazırlıklıymışsınız,” dedi Ruth, kuru dudaklarının arasından.

“Kız torunum da kazı alanında çalışıyor,” diye yanıtladı Sör Roderick hafife alarak. “Bütün olan biteni bana anlatıyordu.”

“Kız torununuz mu?”

“Sümsük bir kız. Ama faydalı. Daha sonra tabi ki, Nelson DNA testi istediğinde benimle ceset arasındaki bağı bulacağını biliyordum. Bu yüzden harekete geçmeliydim. Taşı görmek için Roma kazı alanına gideceğini biliyordum. Her sabah bekledim. Eninde sonunda geleceğinden emindim. Benim için arabamdan bir şeyler getirmeni istediğimde çok nazıktın. Sen eğilince fenerimle başına vurdum. Bu amaç için harika bir alet. Sonra seni bu tekneye getirdim.”

“Beni güverteye nasıl çıkardınız?” Ruth, marinadaki eğ-

lenerek barбектi yapan aileleri hatırladı. Kesinlikle onlardan biri bir adamın güverteye aşırı kilolu birini taşıdığını fark etmiş olmalıydı. Ve sonuçta, Roderick onu taşımayı nasıl başarmıştı?”

“Seni Kleopatra gibi bir haliya sardım.” Bir kıkırdama daha. “Arabamı iskeleye park ettim ve başka bir adam yükümlü taşımama kibarca yardım etti. Halının ne kadar ağır olduğunu fark etti elbette.

“Beni nereye götürüyorsun?”

“Kanını toprağa akıtmak için gerekli malzemelerimin filan olduğu eve.” Hobisinden bahsederken ancak bu kadar eksantrik olabilirdi. Elindeki bıçak ve gözündeki pırıltının dengesizliğini bir kenara bırakırsak...

“Seni götürdüğüm yere bakmak hiç kimsenin aklına gelmez,” diye devam etti Sör Roderick. “Nelson, ondan daha iyi biri tarafından yenildiğini anlayacak.”

“Ona söylediniz mi?” Eğer Nelson biliyorsa, yolda olmayıydı. Onu kurtarmak için dünyayı yerinden oynatırdı, bunu biliyordu. *Oh, lütfen Nelson’a söylemiş olsun.*

“Ona bir mesaj gönderdim. Kötü bir iletişim yolu ama etkili.”

“Onu tekrar aramalısınız.” Polis, mesajın izini sürebilirdi, değil mi?

“Onu *sen* arayacaksın.”

Ve endişe verici hızda bir hareketle birden onun yanına gitti, bir elinde telefon tutuyordu, diğer elindeki bıçağı ise boğazına dayamıştı.

Nelson, kızlara göz kulak olmak için Clough gelir gelmez yola çıkmıştı. Clough'un, Amerikalı ve liseli çocukların zombilerle savaşını izlemek için kanepeye otururkenki açılış sözleri; "Hiç korkmayın, Dave Amca burada,"ydı.

"Tanrı aşkına, esprilerini kendine sakla," diye homurdandı Nelson.

"Bana güvenebilirsin patron."

Nelson, saatte seksen kilometreyle gidiyordu, iyice çığı-rından çıkmış bir haldeydi ama yanındaki Cathbad sakin ve durgundu. Onun araba kullanmasından korkmayan, tanıdığı tek insandı.

Saat neredeyse 18.00 olmuştu. Trafiğin en yoğun zamanı. Yollar, trafikten kilitlenmişti; Norwich'in eteklerine ulaştıklarında Nelson, sireni açıp, şeritler arasında, diğer yolcuları çim bankete çıkmaya zorlayarak ve dokuz kuka oyunundaki dubalar gibi saçarak çılgınca ilerliyorlardı.

Cathbad, bir Kelt halk şarkısı mırıldanıyordu.

Reedham'in dışında yol kapatılmıştı çünkü bir kaza olmuştu, her iki yönde de trafik durdurulmuştu. Nelson, direksiyona yumruk attı.

"Haritaya bak," dedi Cathbad'e. "Kestirme bir yol bul."

Cathbad, sol taraflarındaki yarım kalmış yolu gösterdi. Bir dizi terk edilmiş araba lastiği kırık bir girişe dizilmişti. Hiçbir yere gitmiyor gibi görünüyordu.

"Bu yolu dene."

“Neden?”

“Burası hakkında iyi hislerim var.”

Nelson, sola döndü. Mercedes, kocaman, çamurlu su birikintilerinin üzerinde yükselerek traktör izleri boyunca ilerledi.

“Eğer süspansiyonum bozulursa bu senin suçun.”

Cathbad, mırıldanmaya devam etti.

Yol, onları terk edilmiş kulübelere, arabalara ve beklenmedik bir şekilde *Yatak artı Kahvaltı* hizmeti veren küçük bir kulübeye götürdü. Sonunda Nelson, sarkık ağaçların ve kınılmış çitlerin yanından geçerek, ön tekerleği nehir kıyısında dönmeyi sürdürürken, durdu. Öfkeyle Cathbad’e döndü.

“Çıkamaz sokak. Seni...”

Ama Cathbad, bir kilise kulesinin görüldüğü ağaçların arasını işaret etti.

“Reedham,” dedi belli belirsiz.

“Nasıl...”

“Akıntı,” dedi Cathbad, “akıntıyı izlemelisin.”

Ama Nelson, çoktan nehir kıyısı boyunca sürmeye başlamıştı.

Marinada, tekne sahiplerini bir partinin ortasında buldular. Şarap su gibi akıyordu ve sosisler, mangalda kızartılıyordu. *Dreadlock 2* olarak adlandırılmış alçak bir tekneden Reggea müziği geliyordu. Nelson, sosis pişiren iri adamlardan birinin yüzüne polis kimliğini tuttu.

“*Lady Annabelle* adında bir tekne arıyorum.”

Adam boş boş baktı ve arkada birkaç kıkırdama duyuldu.

“*Lady Annabelle*’yi biliyorum,” dedi reggae botundan bir ses. Beline kadar rastalı saçları olan uzun bir adam onlara gülümsüyordu. “O profesöründü, değil mi?”

“Nereye park edildiğini biliyor musunuz? Demir attığını?” diye sordu Nelson sabırsızca.

“Tabii.” Adam, dünyadaki her şeyi biliyormuş gibi konuşuyordu. Cathbad, bunu onaylıyormuş gibi görünse de Nelson dişlerini sıkı. “Limanda. Solda.” Eliyle işaret etti. “Onu görmemeniz mümkün değil. Son tekne.”

“Barış,” dedi Cathbad, Nelson’ın omuzları üzerinden ve Nelson, ahşap girişe doğru ilerledi.

“Barış ve sevgi,” dedi arkalarından rastalı adam.

Ama limanın sonunda sadece aşınmış bir halat buldular. *Lady Annabelle* gitmişti. Marinadan Bob Marley’in günahlarından arınma hakkındaki şarkısını duyabiliyorlardı. Nehir önlerinde iki yöne ayrılmış bir şekilde akıyordu, akşam ışığında gizemli görünüyordu. Başlarının etrafında sinekler toplanmaya başlamıştı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Nelson.

“Akıntıya güvenelim mi?” diye önerdi Cathbad.

Cathbad’in varlığına devam etmesi için şans eseri tam o anda telefon çaldı. Numara bilinmiyordu.

Ses, çok tanıdıktı.

“Nelson?”

“Ruth!”

Sesi yüksek ve dümdüz çıkmıştı, sanki daha genç biri gibi. Durmadan ya da onun cevap vermesine izin vermeden konuşuyordu.

“Nelson, soruşturmayı sonlandırmalısın yoksa beni ve bebeğimizi öldürecek. Çok ciddi, tam bir Ringslinger. Lütfen Nelson. Bebeğimizi kurtar. Nerede olduğumuzu sana söyleyemem. Lütfen Horatio. Bizi kurtar.”

Telefon kapandı.

Nelson titriyordu. Polis merkezini aramayı dencedi, aramanın izini sürmelerini söyleyecekti ama parmakları kıpırdamıyordu. Cathbad, kolunu tuttu.

“Ne dedi?”

Nelson sadece başını salladı. Bebeği, tanımadığı sevgili bebeği tehlikedeydi. Ve Ruth’un —dik başlı, güçlü Ruth’un— sesi bir çocuk gibi geliyordu. Ruth, ölmek üzereydi.

“Her bir kelimeyi hatırlamalısın,” dedi inatla Cathbad ona. “Sen söyle, ben de yazayım. Haydi Harry. Şimdi dağılamazsın.”

Aptal bir şekilde Nelson, Ruth’un bütün sözcüklerini söyledi. Kulağa garip geliyorlardı ama doğru bir şekilde hatırladığından emindi. Nelson, polis merkezini telefonun izini sürmeleri için ararken Cathbad bu sözleri yazıyordu.

Aramasını bitirdiğinde önündeki kirli kâğıt parçasını inceleyerek çömelmiş olan Cathbad’e baktı. Nelson’ın şansına, “bebeğimiz” kısmından bahsetmedi, bunun yerine “‘O gerçek bir Ringslinger,’ demiş. Ruth bununla neyi kastetmiş olabilir?”

“Bilmiyorum.”

“Ve neden seni Horatio olarak adlandırdı? Harry, Horatio’nun kısaltması mı?”

“Hayır.”

“Bize bir ipucu vermiş,” dedi Cathbad. “Aferin Ruth. Aferin kızıma. Bunu anlamalıyız. Ringslinger. Ringslinger. Danimarka’nın efsanevi kralı, Hroerekr Ringslinger var. Erik ondan bahsederdi.”

“Adı ne demiştin?” Nelson, gargara yapar gibi konuşuyordu.

“Hroerekr. İngiltere’deki Roderick.”

“Ne?”

Cathbad, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“İşte bu!” diye bağırdı Nelson. “Onu kaçıranın Roderick olduğunu söylüyor bize. Sör Roderick Spens.”

Özetle Cathbad’e Spens ailesinden bahsetti. Annabelle Spens kısmına geldiğinde Cathbad onu durdurdu.

“Teknenin adı neydi?”

“*Lady Annabelle.*”

“Spens ailesine ait olabilir mi?”

“Elbette! Max Grey, Edward Spens’in arkadaşıymış. Sorgu sırasında söylemişti bana. Edward, ona teknesini ödünç vermiş olmalı. Bu yüzden Ruth bana Horatio dedi. Bana diğer Nelson’ı hatırlatmak için. Ünlü olan. Amiral. Bize bir teknede olduğunu söylüyor.”

“Peki ya Max Grey?” diye sordu Cathbad. “O nerede?”

“Buradayım,” dedi arkalarında bir ses.

30 Haziran
Aestas Günü

... Bebek bağırdı ve bağırmaya devam etti. Bıçağın göğsünde olması onu durdurmadı. Açıkça çocuk, şeytani bir ruh tarafından ele geçirilmişti. Gözlerimi kapattım ve Hanım'a bir dua mırıldandım, bıçakladım ve bıçakladım. Gözlerimi açtığımda yatağın üzeri, duvarlar, her yer kan içindeydi. Ölmüştü ama bağırışı hâlâ kulaklarımdaydı.

33. Bölüm

“Neden ona Horatio dedin?”

“Harry, Horatio’nun kısaltması,” diye yalan söyledi Ruth. “İnsanların bunu bilmesinden hoşlanmıyor. Onu öyle çağırdım ki ben olduğumdan emin olsun.”

Roderick başını salladı, tatmin olmuştu. Ruth nefesini tuttu, onun “Ringslinger”ı sorgulamamasını umut etti ama belki de Roderick, genç insanların kullandığı bir deyiş (bugünkü gençlerin edebiyata azalan ilgileri üzerine Ruth’a uzun bir ders vermişti) olarak düşünmüş olabilirdi çünkü başka yorum yapmadı. Ruth, bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu ama belki Nelson, *Google*’a Ringslinger ismini yazar ve Danimarkalı kralı, Erik’e göre Hamlet’in büyükbabasını bulurdu. *Cathbad bunu bilir*, diye düşündü ama Cathbad’in nerede olduğuna dair bir fikri yoktu.

“Sen düşmüş bir kadınsın,” dedi Roderick neşeli bir şekilde, Ruth’un boğazından bıçağını çekerken. “Aynı o İrlandalı fahişe gibi.”

Ruth hiçbir şey söylemedi. Eğer bağlı olmasaydı onun taşaklarını tekmelerdi.

“Nelson’ın evli olduğunu biliyordun ama yine de onunla yattın. Sen bir fahişesin.”

“Öyle diyorsan öyledir.”

“Pekâlâ,” dedi Roderick, sanki neşeli sohbetlerini salatalıklı sandviçleriyle bitirmek üzerelermiş gibi, “dümenin başına dönsem iyi olacak.”

Max, küçük bir filikada oturuyordu. Uzun bir uğraştan sonra botu karaya yanaştırıp, iskeleye bağlamıştı.

“Sanırım Roderick Spens Ruth’u kaçırdı,” dedi. “Bu sabah kazı alanına gittim. Janus Stone’u görmek için orada olabileceğini düşünmüştüm ama kazı alanı ıssızdı. Sizi arayacaktım ama birilerinin *Lady Annabelle*’yi iskeleden aldığını söyleyen bir telefon aldım. Yaşlı bir adam. Güverteye ağır bir şeyler taşımış. Bunun şüpheli olduğunu düşünmüşler.”

“Nereye gittiğini söylediler mi?” diye sordu Cathbad.

Max, şüpheli bir şekilde, mor pelerini ıslanmış ve çamura bulanmış haldeki Cathbad’e baktı.

“Cathbad soruşturmaya yardım ediyor,” dedi Nelson kaba bir şekilde. “Ruth’un nerede olduğunu bulmamız gerekiyor. Ciddi bir tehlike içinde.”

Max hâlâ şüpheli bakıyordu ama hemen cevap verdi, “Potter Heigham Köprüsü’nün ne zaman yüksekliğini sormuş.”

Nelson ve Cathbad, boş boş ona baktı.

“Thurne üzerindeki bir köprü,” dedi Max. “Çok alçak. Birçok tekne oraya takılır. Eğer o tarafa gidiyorlarsa sanırım Horsey Mere’e doğru ilerliyorlar. Spens ailesinin orada bir kulübesi var.”

Daha da boş baktılar.

“Akarsu yatağı boyunca çok az bilinen bir yer,” dedi Max, “North Nehri üzerinde.”

“Hangi yoldan oraya gidecek?” diye sordu Nelson.

Max, nehirdeki yol ayrımını işaret etti. “Eğer North Nehri’ne gidiyorsa bu taraftan gider. Yarmouth’a kadar Yare boyunca.”

“Onu Yarmouth’ta yakalayabilir miyiz?”

Max saatine baktı. 19.30’du.

“Yoldan giderek onları yakalayabilir miyiz?” diye sordu. “Hızlı araba kullanırım.”

Max başını salladı. “En iyi tahminim, onlardan önce Potter Heigham’da olmayı deneyebiliriz. Köprünün altından geçmeden önce tenteyi kapatmak zorunda. Bu da onları biraz yavaşlatır.”

“Haydi gidelim o zaman,” dedi Nelson.

Tekne hareket ediyordu. Sallanma hareketi hoş olmayan bir şekilde şiddetliydi ve Ruth, midesinin bulanmasından korkuyordu. Midesi bulanmamalıydı. Bu çılgının korkutucu Viktorya tarzı dilinden ve korkunç şekildeki modern bıça-

ğından kaçması gerekiyordu. Kendi çocuğunu öldürmüştü, şimdi de onun bebeğini öldürmek istiyordu. Ruth, bunun olmasına izin veremezdi.

Eğer teknenin diğer kısmına gidebilirse bıçakların ve diğer kesici aletlerin olduğu mutfak kabinine ulaşabilirdi. Bir kol uzaklığındaydı, çok yakındı. Eğer kendini serbest bırakabilirse, bir bıçak yardımıyla Roderick Spens'le baş edebilirdi.

Büyük bir dikkatle yuvarlandı, birbirine sımsıkı bağlanmış bacakları artık yerdeydi. Daha sonra hiçbir belirti olmaksızın bir mide bulantısına yakalandı; o kadar yoğundu ki kusacağını fark etti. Ellerinin arkasında bağlı olması korkunçtu çünkü saçını, yüzünden çekemiyordu. Bütün yapabildiği mümkün olduğunca başını sallamaktı bu sayede kusmuk, ayaklarına gelmezdi. Midesi boşalana kadar kuvetsizce kustu ve sonra gözlerini kapatarak arkasına yaslandı. Roderick'in onu duymamış olmasını umdu ama motordan gelen ses şaşırtıcı derece yüksekti. Hızlı yol aldıklarını anladı. Eğer öyleyse, bu iyi bir şeydi. Bu nehir polisini, diğer tekneçileri, birilerini alarma geçirebilirdi.

Hareketsiz yatıyor, sadece dinliyordu. Motor sesinin ötesinde Sör Roderick'in bir opera parçası söylediğini duyabiliyordu. Kaçık. Yavaşça tekrar bacaklarını üzerine eğildi ve kalkmayı denedi. Bir mide bulantısı spazmı daha onu yakaladı ama tekrar kusmadı. Bekledi, güçlkle nefes aldı ve sonra arkasındaki masanın kenarına, bıçakların olduğu yere doğru yuvarlandı.

Sör Roderick'in arabasını kayık iskelesinde buldular. Lisanslı plakası SPENS2 olan kestane rengi bir Rolls Royce'tu.

"Yüce İsa," dedi Nelson. "İmzasız da yolculuk edemiyor."

"Aslında araba kullanamaz," dedi Max. "Edward onun *alzheimeri* olduğunu söyledi."

"Edward yanılıyor," dedi Nelson.

Max, dudaklarını ısırды. "Yine de Sör Roderick her zaman çok garipti. Biz üniversitedeyken Edward babasının garip şeyler yaptığından bahsederdi. Bazı Roma tanrılarına, kurbanlar sunmaya ve bu gibi şeylere takıntılıymış. Bir keresinde Fishborne Roma Sarayı'na gizlice girerek etrafa otlar ve çiçekler serpmiş. Edward, onun için endişelenirdi."

"İyi nedenleri varmış," dedi Nelson. "Arabaya bakmaları için birkaç polis çağıracağım. Ve ayrıca nehir polisini de arayacağım."

"North Nehri'ne gidiyorlar," dedi Max.

"Ee?"

"Nehir polisinin yetkisi, North Nehri'ni kapsamıyor. Sadece bir bekçileri ve bir arabaları var; ayrıca geceleri çalışmıyorlar."

"Yüce İsa." Nelson, gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve Norfolk, nehir ya da Ruth Galloway adını duyduğu güne lanet etti. Max, onu yakından izliyordu. "Haydi," dedi sonunda, "onlardan önce Potter Heigham'a varmalıyız."

Üç küçük sıçrama ve oradaydı. Lavaboya doğru yaslandı, hasta ve bulantılı hissediyordu. Baş ağrıyordu, muhtemelen Roderick'in "bu iş için harika" feneriyle vurduğu yerdin. Daha önce Roderick, ona "uyarı" olarak hendeğe bebek maketi bıraktığında vurduğu aynı noktaya vurmuş olabilirdi. Eğer buradan sağ çıkarsa onu öldüreceğine yemin etti.

Lavabo dolabını açacak serbest bir eli olmaması da başka bir sorundu. Keskin bir şeyler bulmak için etrafına baktı ama can sıkıcı şekilde her şey derli topluydu. Lanet olası Max ve onun arkeolog alışkanlıkları. Bu arada Max neredeydi? Roderick, onun teknesini nasıl almıştı? Bilinçaltında saatlerdir uçuşan korkunç düşünce şimdi şekillenmiş halde yüzeye çıkmıştı. Ya Max, Sör Roderick'le işbirliği yapıyorsa? Ne olursa olsun, Max ve Edward üniversitede arkadaşları. Max, kolayca Roderick'e o saçma adak şeylerini kazı alanına bırakmasında yardım etmiş olabilirdi. Hatta Max, ona bu fikri vermiş bile olabilirdi. O da bir diğer Klasikçi, bir diğer Roma tanrıları hayranıydı. Hecate, Janus, Nemesis hakkında her şeyi biliyordu ve diğer bütün kötü tanrıların hayranıydı. Max, gerçekten onu öldürmeyi planlamış olabilir miydi?

Hayır, bu doğru olamazdı. Max geri dönmüştü çünkü Elizabeth'le birlikte yaşadığı yere sürüklenmişti. Hayır. Kafasından böyle şeyler geçmesine izin vermemeliydi. Roderick yalnız hareket ediyor olmalıydı. Yeterince deliydi, Tanrı biliyor ya.

Ama Max *nerede*ydi?

Dolabın, yardımsever bir şekilde çıkıntılı bir sapı vardı. Ruth eğildi ve onu nazikçe dişleri arasına aldı. Sonra çekti. Canı çok yanmıştı ama dolap açılmıştı ve içinde Ruth'un gördüğü kadarıyla üç tane keskin bıçak vardı, birinin kenarları harika bir şekilde bilenmişti. Bağlı ellerini dolabın içine sokmaya çalışarak arkasını döndü.

“Oh hayır, yapamazsın,” dedi bir ses arkasından.

Arabaya ulaştıklarında sis çökmüştü. Tam olarak bir dakika içinde arabanın nehir kıyısına tehlikeli bir şekilde park edildiği yeri gördüler, Reedham’i arkalarında bırakıp önlerindeki tamamlanmamış yolda ilerlediler, sonraki dakika hiçbir şey yoktu. Sadece nehrin üzerinde bulutlar şeklinde yükselen kalın, beyaz bir sis onları dünyada yapayalnız bırakmıştı.

“Nehir sisi,” dedi Max. “Birkaç saniye içinde çökecek.”

“Bu Spens’in radardan saklanmasını kolaylaştıracak,” dedi Nelson.

Max başıyla onayladı. “Bunun gibi bir sisin içinde nehirde tek bir şey bile göremezsin.”

“Bir tekneyle yol almak güvenli mi?”

“Bir tekne kullanmıyorsun.”

Nelson sabırsızca homurdandı ve Max aceleyle, “Hayır. Görüş bu kadar zayıfken nehirde olmaman gerekir,” dedi.

Hepsi, –yaşlı, deneyimsiz, neredeyse deli– Roderick’in

kalın bir sis içinde, Ruth'la birlikte, alçak bir köprüye doğru tehlikeli sulara yol aldığını düşünürken bir sessizlik oldu.

“Haydi,” dedi Nelson. “Onları yakalamamız gerekiyor.”

Görüş mesafesinin bir metrenin altına düştüğü, Potter Heigham'a yaptıkları yolculuk korkunçtu. Nelson, arkadaki yolcu koltuğunda oturan Max'i göremiyordu ama yanındaki Cathbad, bir noktada gözlerini kapatmış olsa da çok soğukkanlıydı. Nelson'ın kendisi de stresten kaskatı kesilmişti. Ruth'u kurtarmak zorundaydı. Çok geç kaldığı düşüncesine yenilemezdi.

Ana yola bağlanan, teknelerle sarılmış, uzun alçak mendirek boyunca ilerlediler. Nelson, arabadan çıktı ve iner inmez çamurlu bir suya bastı.

“Yüce İsa.”

“Şu an tam köprünün yanındayız,” dedi Max, çabucak sudan kaçarak. Bir yeri işaret etmişti ama hiçbir şey göremiyorlardı, sadece gri nehir üzerinde, kalın gri bulutlar vardı. İskeleden gelen ışıklar puslu ve belirsizdi; bataklık yakamozları gibi.

İlk önce sandalcı, onlara bir tekne kiralamayı reddetti.

“Görüş alanı çok kötü. Asla köprüye ulaşamazsınız ya da diğer taraftaki direkleri göremezsiniz.”

“Direk işaretleri,” diye açıkladı Max, “bize ne tarafa gideceğimizi gösterir. Denize doğru, sağda kırmızı, solda yeşil.”

Nelson sabırsızca polis kimliğini sandalcının yüzüne tuttu. “Polis. Yanımızda eğitimli bir kaptan var.”

“Dümenci,” diye homurdandı Max.

Sanduleci hâlâ endişeli görünüyordu ama nehir kıyısı boyunca onlara yol gösterdi. Bir sürü alçak, beyaz tekne iskele direklerine bağlanmıştı. Önlerindeki iki, arkalarındaki dört koltukla, nehrin içinde alçak ve dayanıksız görünüyorlardı; sanki yetişkinler için yapılmış değil de uzaktan kumandalı oyuncaklar gibiydiler.

“Elektrikliler,” dedi Max, yüzlerini görünce, “bu tür bir nehir için ideal.”

“Elektrik iyidir,” dedi Cathbad. Saatlerdir ilk kez konuşmuştu.

“Neden?” diye sordu Nelson.

“Sessizdir.”

Sör Roderick, basamağın yarısında, Ruth’un tam üzerinde duruyordu. Bir anlık düşünceyle Ruth, midesine doğru şiddetlice kafa attı. Roderick şaşkınlıkla “oomm” gibi bir ses çıkararak yan tarafa düştü ve sıranın üzerine kapaklandı. Ama çarpışmanın gücü, Ruth’un da tökezlemesine sebep olmuştu; bağlı elleri ve ayaklarıyla kendini düzeltemiyordu. Roderick’in bir şeyler mırıldandığını, güçlükle nefes aldığını duyuyordu. O halde onu bayıltamamıştı. Dizleri üzerine kalktı, ayağa kalkmaya yetecek gücü toplamak için mücadele etti. Ama bacak kasları yeterince güçlü değildi. Keşke hayatında bir kere olsun spor salonuna gitseydi. Tekrar uğraştı, ileri ve geri sallanarak bir hız yakalamayı denedi.

Sonra kafası, acıyla patladı ve her şey karardı.

Artık sis o kadar kalındı ki birbirlerini bile güçlükle görüyorlardı. Sandalcının yüzü, nehir kıyısında dalgalı beyaz bir disk gibiydi ve koyu kazağı içinde Max, gözden kaybolmuşt . Sandalcı onlara cankurtaran yeleğı vermişt  ama Nelson ve Max, kendilerinininkinin teknenin içine atmışlardı. Cathbad, yine de kendini dikkatli bir şekilde mor pelerinine sarmıştı. Dayanıksız yapı,    adam da güverteye çıktığında tehlikeli şekilde sallanmıştı.

“Kendimizi dengede tutmalıyız,” dedi Max. “Cathbad, sen benimle aynı tarafta kal.”

“Yani benim, sizin ikiniz kadar ağırlıkta olduğumu mu söylüyorsun...” diye söylendi Nelson ama Max’in yanındaki  n koltuğ  geçti. Teknenin geri kalan kısmında titreyerek duran Cathbad, arkalarındaydı. Önlerindeki hiçbir şeyi göremiyorlardı. Max ışıkları açtığında bütün yaptıkları arkalarındaki sisi yansıtmak oldu, ışık huzmeleri sisin içinde dans ediyordu.

“Bu delilik,” dedi Max, kontaktaki anahtarı çevirirken.

“Sadece s r,” diye bağırdı Nelson.

Max, onu düzeltmeye cesaret edemedi.

Ruth, kendine geldiğinde ilk düşüncesi ölmüş olduğuydu. Uykulu ve sersem gibi hissediyordu sanki kolları ve bacakları ona ait değıldi. Daha sonra teknenin penceresinden

bakınca sadece grilik gördü; hiç kara ya da deniz yoktu. Su yoktu, ağaç yoktu, başka tekne yoktu; hiçbir şey yoktu. Bu ölüme yakın olduğu anlardan biriydi; uzun bir tünel... nereye doğru? Parlak bir ışık ve sevdiğin biri sana eve hoş geldin mi diyecekti? Ameliyat masası ve hayata acılı bir dönüş mü olacaktı? Daha sonra aklına “sis” sözcüğü geldi ve rahatlayarak bir nefes aldı. İyiydi. Ölmemişti. Bu sadece nehrin sisiydi.

Daha sonra acı içindeki vücudu, kendini hissettirmeye başladı. Baş, acıyla zonkluyordu ve midesinde tanıdık bir bulantı vardı. Ama kusma hissi iyi bir şeydi çünkü ona bebeğini hatırlatmıştı. Kızının hatırına hayatta kalmak zorundaydı. *Orada bekle, birtanem,* dedi ona, *bizi bundan kurtaracağım.*

Sonra onu gördü. Duvardaki bir çivi, Norfolk Güzellikleri takvimini tutuyordu. Bir ihtimal sert bir çiviydi, sadece bir rap-tiye değildi. Ruth dikkatli bir şekilde, ellerini ona doğru uzattı ve çiviye alarak halata sürtmeye başladı. Takvim deli gibi sallanıyordu ama çivi onu yine de tutuyordu. Birkaç dakika içinde elleri serbestti. Çabucak ayaklarını çözdü, bir mide bulantısı dalgasını daha atlattı. Daha sonra lavabo dolabını açtı ve bilenmiş bıçağı kaptı. Bir saniye kadar, bıçağı elinde tartarak bekledi, sonra basamağa döndü ve kapının üst kolunu çekti. Kilitliydi. Ruth güçlükle nefes alarak durdu. Kilidi açmaya zorlayabilir miydi ya da başka bir çıkış yolu var mıydı?

Aniden tekneyi sallayan korkunç bir sesle arkaya düştü, sanki gökyüzü dünyaya çarpmış gibiydi.

Nelson, Cathbad ve Max de bu sesi duymuştu. Sanki fiziksel bir patlama gibi irkilmişlerdi. Max, motoru durdurdu, Cathbad bir koluyla yüzünü kapattı.

“Lanet olsun bu da ne?” diyerek nefes aldı.

“Köprüünün altından geçen bir teknenin sesi,” dedi Max fısıldayarak.

“*Lady Annabelle* mi?”

“Sanırım. Işık yok. Bunun gibi bir gecede navigasyon ışıkları olmadan biri neden dışarı çıkar ki?”

“Suyun dibini boylamışlar mıdır?” diye sordu Nelson.

Max dinledi. “Sanırım başardılar. Bu, teknenin köprüünün bir tarafına çarpma sesi.”

“Bu tekneye zarar verir mi?”

“Evet,” dedi Max üzgün bir şekilde.

“Güzel,” dedi Nelson, “o halde onları yakalamak için daha fazla şansımız olacak. Bizi köprüye götürebilir misin?”

“Deneyeceğim,” dedi Max.

Birkaç saniye için tekne karanlığa büründü. Ruth, ne halt olduğunu merak ederek yerde iki büklüm oturuyordu. Ses, sanki yüzlerce çivi bir tahtayı çiziyormuş gibi devam etti. Daha sonra başladığı gibi aniden durdu ve pencerenin dışındaki ışıklar bir kere daha gri oldu. Ruth ayağa kalktı ve teknenin etrafına baktı. Max’in düzgün bir şekilde yapılmış

yatağının sonunda, Elizabeth'in köpeği yastığın üzerinde duruyordu. Yatağın üzerinde, yukarı doğru açılıyormuş gibi görünen bir delik vardı. Ruth, teknenin coğrafyasını düşünmeyi denedi. Eğer bu delikten yukarı çıkarsa muhtemelen teknenin kenarına gelir ve Roderick'i şaşırtabilir miydi? Tehlikeli olurdu, sis çok kalındı ve Ruth, en iyi zamanlarında bile çevik değildi, üstelik şimdi dört aylık hamileydi. Ama denemek zorundaydı.

Yatağa çıktı ve deliği yakalamayı denedi. Deliğin kapağının kolayca açılması onu mutlu etti, yukarıya tırmanacak kadar büyük bir delikti. Dikkatli bir şekilde başını dışarı çıkardı. Hava soğuktu ve sis, sanki onu kesmek büyük bir çaba gerektirmişçesine katıydı. *Haydi Ruth*, dedi kendi kendine, *yapabilirsin. Bu sadece biraz sis, sana ne yapabilir ki?* Ama dışarıdaki gri dünya onu korkuyla doldurmuştu. Korkuyordu, teknenin dümenindeki yaşlı canavardan, çok korkuyordu. O kadar şiddetli bir şekilde titriyordu ki dişleri birbirine çarpıyordu ve kendini hareket etmeye zorlamak için büyük bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. *Bunu bebeğine borçlusun*, dedi kendi kendine, *onu güvende tutmak zorundasın.*

Bu son düşünce, ayaklarını delikten çıkarmaya yetecek gücü vermişti ona.

Kendini teknenin en önünde, pruvanın orada bulmuştu. Şans eseri, tekne ayaklarının altında sallansa da burası düzdü. Sör Roderick onu görebilir miydi? Sanmıyordu. Teknenin duvarlarına dokunan kendi ellerini bile güçlkle görebiliyordu. Tanrı'ya şükür orada bir parmaklık vardı. Yavaşça, sessizce arka tarafa doğru emeklemeye başladı.

Köprüyü görmekten çok hissediyorlardı. Yanlarında büyük, sert bir yapının olduğu hissi. Daha sonra hiçbir belirti olmaksızın karanlıkta kayboldular. Nelson, Max'in vitesteki beyaz çizgili muştalarını görüyordu ve Cathbad'in keskin bir şekilde nefes alışını duyuyordu. Daha sonra etraflarını grilik kapladı.

"Aferin," dedi Nelson Max'e. "Şimdi neredeyiz?"

"Horse Mere'e doğru gidiyoruz," dedi Max.

"Ve onlar da burada mı?"

"Tam önümüzde olmalılar."

Bu ölümden sonra yolculuk gibiydi. Maddi dünyayı bırakmışlar ve beyaz bulutlar arasında sessizce ilerleyerek rüyalar ülkesine gelmişlerdi. Etraflarında demir atabilecekleri hiçbir yer yoktu: Kara, ses, toprak ya da gökyüzü yoktu. Sadece bu sonsuz beyazlık içinde, sadece kendi nefes sesleri ve teknenin yan tarafındaki suyun akış sesi vardı. Nelson telefonuna baktı, çekmediğini görünce şaşırmadı. Bu gerçeküstü sisin içinde ilerlerken telefon sinyali gibi tekdüze bir şey çok mantıksız olurdu. Saat 21.00'di ama herhangi bir zaman olabilirdi, gündüz ya da gece. Ay yoktu, güneş yoktu, sadece etraflarındaki gri hiçlik vardı.

"Kormet Nehri'ni geçmek, Ölülerin Ülkesi'ne gitmek gibi," dedi Cathbad sersem sersem.

Max etrafına baktı ve Nelson, sisin içinde gözlerinin parladığını gördü, "Evet, ya da Styx Nehri'ni. Birçok mito-

lojinin nehir geçme konusunu içermesi çok ilginç.”

“Bize ders vermeyi bırak,” dedi Nelson, ileri doğru eğilmiş, önlerindeki tekneyi görebilmek için büyük bir çaba sarf ediyordu. “Bundan daha hızlı gidemez miyiz?”

“Hayır,” dedi Max. “Yakında Candle Dyke’da olacağız. İşaret direklerini kaçırmak istemiyorum.”

Ama rüya âlemi, her şeyi onlardan saklıyordu.

Sör Roderick, sanki habis bir büyü gibi belirdi. Bir an, bir eli parmaklıkların üzerinde, önündeki ve yanındaki beyazlıkta dikkatli bir şekilde teknenin kenarında ilerliyordu ve diğer an, adamın kırmızı yüzünü, beyaz saçlarını ve geniş, şaşkın gözlerini gördü. Dümeni tutarak ayakta duruyordu ve Ruth, bunun beklediği fırsat olduğunu biliyordu. Onu şaşırtmanın avantajına sahipti. İleri doğru atladı, kendini adeta ona doğru fırlattı.

Dümen, adamın elinden fırladı ama yaşlı bir adam için, refleksleri çok hızlıydı. Kolunu kaldırdı ve Ruth’un yüzüne vurdu. Ruth sendeledi ve bıçak yere düştü. Kontrolden çıkan tekne sola doğru sürüklendi. Ruth, çılgın gibi bıçağa doğru koştu ve parmakları bıçağın ahşap sapını yakaladığında derin bir nefes alarak rahatladı. Ama doğrulduğunda kendisine doğrultulmuş bir silahın namlusuna bakıyordu.

34. Bölüm

İlk başta Ruth, silahın sahte olduğunu düşündü. Cilalı ve eski modaydı; her şey bir yana, Roderick, Muhafazakârlar Birliği'yle gezilere gitmekten hoşlanan, çenesi düşük, çelimsiz, ihtiyar bir adamdı. Bu yüzden yüzüne doğrultulmuş silaha bakan Ruth, makul bir şekilde sakin bir ses tonuyla, "Aptal olma. Gözünü tekneden ayırma," dedi.

Roderick'in cevabı havaya ateş etmek oldu. Patlamanın şoku, barutun keskin kokusuyla birleşince neredeyse Ruth'un yine kusmasına neden olacaktı. Roderick gibi silah da anti-kaydı belki ama hâlâ öldürücüydü.

"Olduğun yerde kal tatlım," dedi Roderick ukalaca. "Ben sadece silahı olan, yaşlı bir aptal değilim, tamam mı? Nasıl ateş edileceğini de biliyorum. Bunu Cambridge'de öğrendim."

Ruth, Cambridge hakkında geri kalan yaşamına yetecek kadar çok şey duymuştu. Aniden korku kristalleşerek öfkeye dönüştü ve kendini bağıırırken buldu, "Ne cehennemde üni-

versiteye gittiğin umurumda bile değil. Sadece bu lanet tek-neden gitmeme izin ver!”

Roderick’in cevabı, gülümseyerek ona yaklaşmak ve silahın namlusunu yavaşça midesine yerleştirmek oldu.

“Bir daha terbiyesizlik edersen tatlım, bebeğine ateş edip öldürürüm.”

Bir sessizlik oldu. Tekne, sola doğru sürüklenmeye devam ediyordu ve zihninin bir köşesinde Ruth, teknenin devrilmesini, başka bir köprü ya da bir şeye çarpmasını umuyordu. Ama zihninin geri kalanı, hayatını ve artık kendi hayatından daha önemli olduğunu anladığı birtanesinin hayatını tehdit eden bu kaçık üzerine odaklanmıştı. Sör Roderick’in şeffaf gözlerine baktı. Söyleyebileceği bir şeyler olmalıydı, onun dikkatini dağıtacak bir şeyler, ne yaptığını görmesini sağlayacak bir şeyler, Ruth’u başka bir insan evladı olarak görmesini sağlayacak bir şeyler. Ama sonra karşısında duran adamın kendi kızını öldürdüğünü, daha bir ergenken soğukkanlı bir katil olduğunu hatırladı. Aradan geçen yıllarda onun insanlığı öğrendiğine inanmak için hiçbir neden yoktu.

Birbirlerine bakmaya devam ediyorlardı ki aniden kilometrelerce öteden Ruth, tanıdık bir “Ruth!” bağıırışı duydu.

Sör Roderick, bir an için çılgına döndü. O arkasını döndüğünde Ruth elinden geldiğince yüksek sesle bağırdı, “İmdat!” Sesi, faydasız bir şekilde, sis tarafından yutularak yankılandı. Sör Roderick, tekrar dönüp onunla yüz yüze geldi ve Ruth, eline vurup silahı düşürmesini sağladı. “Kaltak!” diye bağırdı Sör Roderick, onun yüzüne vurmaya çalışarak.

Ama Ruth, silahı aramak için dizlerinin üzerindeydi. Hiçbir şey göremiyordu ama oralarda bir yerde olduğunu biliyordu. Parmakları tenteye, cilalı ahşaba, pirinç levhaya ve sonra, mucizevi bir şekilde, silahın soğuk namlusuna dokundu. Ayğa kalktı ve Sör Roderick'le yüz yüze geldi.

“Benden uzak dur yoksa ateş ederim.”

Sör Roderick bu kez kibar bir kahkahayla güldü, muhtemelen hayatı boyunca kadınları küçümsemişti.

“Ateş etmek mi! Kadınlar ateş edemez.”

Ruth, tetiği çekti.

Bağırın Nelson'dı. İlk silah sesini duymuştu ve sesin nereden geldiğine dair hiçbir fikri olmasa da sisin içine doğru çılgın gibi bağırmıştı. Daha sonra, aniden Cathbad seslendi, “Şuraya bakın!” ve *Lady Annabelle*, onlara doğru gelerek sisin içinde belirdi. Küçük tekne şimdi kocaman görünüyordu, kocaman siyah bir gölge, sessiz ve tehditkâr.

“Ruth!” diye bağırdı tekrar Nelson.

Birilerinin bağırdığını duydu ama sözcükleri anlayamadı. Daha sonra neredeyse denize atlıyordu ki Max çılgınca tekneyi, yanındaki büyük teknedan kaçırarak sola çevirdi.

“Ne yapıyor bu adam?” diye bağırdı Nelson, Max'e, yüzü su sıçramasıyla ıslanırken.

“Dümende birinin olduğunu sanmıyorum,” diye bağırdı Max.

O halde Sör Roderick ölmüş müydü? Ya da şimdi

Ruth'la umutsuzca savaşıyor muydu? Aklından Ruth'un öldüğünün geçmesine izin vermiyordu. Ruth ve isimsiz, bilinmeyen kızının.

“Artık Candle Dyke'dayız,” dedi Max ve Nelson aniden etraflarında bir boşluk olduğunu fark etti. Daha önce, nehir kıyısını göremeseler de orada olduğunu biliyorlardı ama artık hiçbir şey yoktu, sadece dağılan su ve sessizlik hissi. *Lady Annabelle* tekrar gözden kayboldu ve yukarıdaki martıların sesini duyabiliyorlardı.

“Ne cehenneme gittiler?” diye bağırdı Nelson.

Daha sonra ikinci silah sesi suda yankılandı.

Artık yeterdi. Cathbad'in uyarılarını duymazdan gelen Nelson, nehre atladı. Nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu, sadece faydasız bir seyirci gibi silah seslerini duyarak ve hiçbir şey yapmayarak bir saniye daha beklemeye dayanamayacağını biliyordu. Ruth'a ulaşmak zorundaydı.

Su dondurucuydu ve sis, gözüne gelerek onu kör ediyor gibiydi; onu boğuyor ve nefesini kesiyordu. Bir saniye için boğulacağını sandı, daha sonra hayatta kalma içgüdüğü onu mücadeleci yaptı, siyah suyla mücadele ederken ağır kıyafetleri onu aşağıya çekiyordu.

Daha sonra aniden tekne önünde belirdi. Teknenin gövdesi, bir gökdelen gibi kocaman ve ulaşılmazdı. Sudan çıkarken, “Ruth!” diye bağırdı.

Max'in bağırdığını duydu ama sesi, kilometrelerce öteden geliyordu. Nelson, sadece önündeki engeli düşünüyordu. Tekneye çıkmalı, Ruth'u kurtarmalıydı. Tanrı bilir, o piç ona

ne yapmıştı... Faydasızca *Lady Annabelle*'in metal tarafına vurdu. Bir adım üzerindeki tırabzanı gördü ama tutunabileceği hiçbir şey yoktu. Çılgınca sağa sola sallandı ve düştü, battı sonra tekrar sıçrayarak yüzeye çıktı. Bunu yaparken ağır bir şey, birkaç metre ilerisinde suya çarptı.

Bir beden olduğundan emindi. Ne kadar ağır bir şekilde düştüğünü duymuştu ve hiç şüphe duymadan bedenini suya düştüğünde ölü olduğundan emindi. Bir an için hiçbir şey hissetmedi. Bütün vücudu ve zihni bomboştu. Sudaki karanlık şekle doğru yüzerken her şeyin bittiğini biliyordu. Ruth'un öldüğünü biliyordu.

Max, umutsuzca elektrikli tekneyle onu takip ediyordu. Nelson'ın *Lady Annabelle*'e ulaştığını gördü ve tekneye yanaşmayı denedi. Max, küçük tekneyi, yanı sıra gitmeye çalışarak döndürdü. Yanındaki Cathbad yine sessizdi. "Harry!" diye bağırmıştı, Nelson suya atladığında. Bir zamanlar Max, Ruth'a, Cathbad'in âşık olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi hiç emin değildi.

Lady Annabelle hâlâ onlara doğru geliyordu ve Max, teknesini ezilmekten kurtarmak için çabuk davranmak zorundaydı. Nelson'ın suda batıp çıktığını gördü; ardından bir çarpma sesi duydu ve birinin düştüğünü fark etti.

"Oh hayır," diye fısıldadı Cathbad.

"Sıkı tutun," dedi Max. Elektrikli tekneyi, doğru bir açıda çevirdi ve bir şekilde bedeni cankurtaran tutuşuyla des-

teklerken başını güçlükle suyun üzerinde tutan Nelson'ın yanına ulaştı.

“Dayan Nelson,” diye bağırdı Max, “buradayım.”

Cathbad'in yardımıyla, bedeni tekneye çekti. Korkunç derecede ağırdı; bir ölü ağırlığı. Daha sonra Cathbad, Nelson'a yardım etti; titriyor ve ağılıyordu, tamamen duyguları boşalmış gibi görünüyordu.

Max, bedenin üzerine eğildi. Ona baktı ve aniden sis açıldı, uğursuz bir göz gibi dolunay ortaya çıktı.

“Bu Ruth değil,” dedi nazikçe.

35. Bölüm

Haziranın yirmi biriydi, yılın en uzun günü. O gece Max, Roma kazı alanında hem yaz gündönümünü hem de kazının bitişini kutlamak için bir parti verdi. Cathbad, elinde su arama çubuğu, başında ökseotu tacı ve meşe yapraklı aksesuarlarıyla tam takım oradaydı. Ruth da üniversitenin arkeoloji bölümünün birçok personeli gibi davetliydi. Ama Nelson, davet edilmesine rağmen, Peder Patrick Hennessey'yi ziyaret etmek için Sussex'e gitmekte ısrar etmişti.

Bunu neden yaptığından çok emin değildi. Telefonda Hennessey'ye, bazı yarım kalmış işleri tamamlamak istediğini söylemişti ama gerçekte, Bernadette McKinley davasındaki hiçbir şey yarım kalmamış, herkes huzura ulaşmıştı. İki hafta önce Peder Hennessey, elli yıl önce babasının ellerinde ölen küçük kız için bir cenaze töreni düzenlemişti.

Bernadette'nin annesi, cenaze töreninde değildi. Judy Rahibe Immaculata ile görüşmesinin ertesi sabahında manastıra döndüğünde ona, rahibenin gece öldüğü söylenmişti.

“Bir peder gördü mü?” Peder Hennessey bu söylendiğinde acilen sormuştu. “Evet,” dedi Judy, “son anında Peder Connor onunlaymış ve son dini töreni gerçekleştirmiş.” Bunun önemini hem Judy hem de Nelson iyi biliyordu. Rahibe Immaculata Judy’ye itiraf etmişti ama asıl günah çıkarması gereken kişi o değildi.

Ortada anne ya da baba olmasa da küçük, tozlu kilise kısa bir tören için hiç de boş değildi. Nelson oradaydı, Clough ve yeni terfi etmiş olan Dedektif Çavuş Judy Johnson da oradaydı. Ruth, Max ve tutucu bir şekilde siyah tişört ve kot pantolon giyen Cathbad bile katılmıştı. İrlandalı Ted ve Trace de oradaydı, Trace gözünü dantelli mor büstiyerinin koluna siliyordu.

Edward ve Marion Spens, doğrudan önlerine bakarak ön sıraya oturmuşlardı. “Her şey bir yana,” dedi Edward sonrasında, gerçekten huzursuz bir şekilde Nelson’a, “yarı kız kardeşim sayılır. Olanlar inanılmaz...” Sesi canlılığını yitirmişti. Nelson, ağızdan çıkmamış sözcüklerin neler olduğunu biliyordu: Edward’ın babasının, gençken çocuk öldüren bir katil olduğunun ortaya çıkması ve yetmiş yaşında tekrar bir cinayete teşebbüs etmesi yeterince inanılmazdı. Yarım yüzyılı aşkın bir zamandır bir suçun gömülü olması, katilin oğlunun o alanı kâr için kazıyor olması yeterince inanılmazdı. Aynı alanda bir yetimhanenin yüzlerce çocuğa bir yuva sağlaması ve iki çocuğun oradan kaçması, sonra da birinin ölmesi yeterince inanılmazdı. Bütün bunlar inanılmazdı ama hepsi de gerçektir. Nelson, Edward Spens’in elini kibarca sık-

mış, daha sonra mezar taşları boyunca yürülmüşlerdi. Söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Kilisenin kapısında durmuş ve hâlâ gözlerini ovalayan Trace'le konuşmuştu.

“Amcanla henüz konuştum.”

Ona baktı. “Nasıl bildin?”

“Zor olmadı,” dedi Nelson, gerçekte, uzun süre aradaki bağlantı gözünden kaçmıştı, ta ki Judy'nin aile ağacındaki adları görene kadar. Charlotte Spens, çocukları Tracy ve Luke. Elbette Trace'in soyadının Spens olmaması her şeyi daha az belirgin yapmıştı. Yine de onun varlığı, Sör Roderick'in hem Swaffham hem de Woolmarket Sokağı kazısı hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini açıklıyordu.

Trace, amcasının yaptıklarına çok şaşırılmış görünüyordu. “Büyük amcamın bunu yaptığına inanamıyorum... Annem, Edward Amca'yla tartışmıştı, bu yüzden ailenin geri kalanıyla pek görüşmüyoruz. Ama her zaman büyük amcayı severdim. Her zaman tatlı, yaşlı bir şey gibi görünürdü. Tarih, Romalılar hakkında konuşurduk. Bu ortak yönümüzdü.”

“Bunun tek şey olduğunu umut edelim,” dedi Nelson aklı başında bir şekilde, Ruth'la konuşmak için dönerken.

Ruth solgun ve yorgun görünüyordu ama yine de yeterince sağlıklıydı. Hamileliği artık belirgindi, salaş siyah kıyafetler içinde bile.

“İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim.” Beceriksizce gülümsedi. “Bu tören olduğu için mutluyum. Doğru geliyor.”

“Evet,” diye onayladı Nelson, “doğru geliyor.”

Daha fazla bir şeyler söylemek üzereydi ki Clough, onları yakınlardaki bir bara gitme önerisiyle böldü. “Bir cenaze töreninden sonra yapılacak en uygun şey. Herhangi bir İrlandalı’ya sor.” Arka taraftaki İrlandalı Ted, istekli bir şekilde başını sallıyordu.

“İşe dönsem iyi olur,” dedi Ruth. “Hoşça kal Nelson.”

İleriye doğru eğilip onu yanağından öptü. Çocukları ortaya çıktığından beri ilk fiziksel temasları buydu.

Haziranın başındaki o gece polis, *Lady Annabelle*’e vardığında Ruth’u elinde bir silahla, güvertede otururken buldular. “Onu öldürdüm,” diyordu, “onu öldürdüm.” Eğer Nelson orada olsaydı bu düşünceyi kendisine saklamasını söylerdi. Ama Nelson o anda gümüş bir battaniyeye sarılmış, kızlarını sayıklayarak ambulansa oturuyordu. Takviye birlikler, iki polis arabası ve bir ambulans, Max, Sör Roderick’in ölü bedenini sudan çıkarır çıkarmaz gelmişlerdi. *Lady Annabelle*, nehir kıyısında amaçsızca sürükleniyordu. Yerel polisler kolayca tekneye çıkmıştı; arabalarını sazlıklarda bırakmışlardı, arabaların ışıkları sisi korkutucu bir şekilde aydınlatıyordu.

Ruth, Sör Roderick Spens’i öldürdüğünü kabullenmişti. Her şeyden sonra tetiği çekmemiş miydi ve kolları çaresizce iki yanında sallanırken onun ahşap tekneden aşağı düşüşünü görmemiş miydi? Ama otopsi (neşeli Chris Stevenson tarafından yapılmıştı), Sör Roderick’in vücudunda kurşun yarası olmadığını göstermişti. Ölüm nedeni beyin kanamasıydı,

muhtemelen suya düştüğünde gerçekleşmişti. Kurşun daha sonra bulundu, *Lady Annabelle*'in sıra oturaklarına saplanmıştı. Ruth rahatlamıştı ama bu hüküm, yaşlı bir adamın ölümüne sebep olduğuna dair temel düşüncesini değiştirmemişti. Bir katil gibi onu öldürmeye niyet etmemiş miydi?

Nelson'ın Peder Patrick Hennessey'yle tartışmak istediği şeylerden biri de buydu. Dartford Köprüsü üzerindeki trafik karmaşasına katılırken, onu ziyaretinin polis işinden daha fazlası olduğunu biliyordu. Woolmarket Sokağı davası kapanmıştı. Whitcliffe, çok mutlu olmasa da detaylardan hiçbirinin basına sızdırılmamasından (yerel gazeteler Sör Roderick Spens'in bir tekne kazasında öldüğünü yazdı) tatmin olmuştu. Edward Spens, bina restorasyonuna devam etti. "Hayat devam etmeli," demişti Nelson'a, kısa ve öz bir şekilde, sanki Nelson bu gerçeğe karşı çıkacakmış gibi. Apartman bloklarına "Bernadette Evleri" demeyi planlıyordu.

Ama Nelson, kalbinin derinliklerinde hiçbir şeyin bitmediğini biliyordu. Belki Bernadette'yi kimin öldürdüğünü biliyorlardı, belki Elizabeth Black'e neler olduğunu biliyorlardı (adli tıpçılar, okul oyun alanındaki gömülü kemikleri çıkarmıştı; Peder Hennessey, başka bir cenaze töreni daha düzenleyecekti) ama bu küçük kızların (Annabelle Spens de dâhil) ölümleriyle ilgili olarak hissettikleri duygular kolayca gömülmeyecekti. Babalar ve kızları; Nelson'ın kafasında uçuşmaya devam eden sözcükler bunlardı. Kısa bir süre sonra üç kız babası olacaktı. Onu gece yarısı ayakta tutan düşünce buydu, onu, emekli Katolik bir pedere doğru otobanda

hızla sürükleyen düşünce buydu.

Günah çıkarma mı? Kendi kendine yüksek sesle bu sözcükleri söyleyemezdi ama Peder Hennessey'yle selamlaştığında ve yaşlı adam, bahçenin özel olarak ayrılmış bir yerine bir yürüyüş önerdiğinde ne için geldiğini anlayacaktı. Bir zamanların Katolik'i... Acı içinde kendi kendine gülümsedi. Peder Damian onunla gurur duyardı.

İlk başta Woolmarket Sokağı davası hakkında konuştular.

“Sör Roderick Spens’in bu korkunç şeyleri neden yaptığına dair bir fikrin var mı?” diye sordu Peder Hennessey.

“Edward Spens, onun günlüklerini bulmuş,” dedi Nelson, lavanta ve limon kokusuyla dolu bir yolda pederi takip ederken. “Çocukluktan itibaren günlüğünü saklamış. Orada her şey yazıyor, cinayet ve diğer her şey. Okuyup okuyabileceğin en korkunç şeyler. Adrian Mole ile Karındaşen Jack arasında bir köprü gibi.”

“Çok sorunlu bir ruh olmalı.”

“Sorunlu mu? Evet.” Nelson, keyifsiz bir kahkaha attı. “Ama hiç kimseyi şüphelendirmeden yaşamına devam etmeyi başarmış. Yani, Edward Spens babasının tuhaf olduğunu biliyormuş; bu yüzden onunla birlikte yaşıyormuş, onun hata yapmasını engellemek için. Ama onun bir katil olduğundan hiç şüphelenmemiş.”

“Ama yine de sonunda her şey aydınlandı,” diye mırıldandı Hennessey. “Kötülük sonsuza kadar saklı kalamaz.”

Evin görüş alanı dışında, basık bir bahçeye vardılar.

Alçak bir banka oturdular, güneşten ısınmıştı. Önlerinde bir çeşme vardı, balık şeklindeki taş musluğundan küçük su damlaları düşüyordu. Üzerindeki alacalı ışık, su damlalarını belli belirsiz bir gökkuşağına çeviriyordu; sarı, yeşil ve mavi.

Peder Hennessey, Nelson'ın yüzüne döndü. "Neden beni görmek istedin, oğlum?"

Nelson derin bir nefes aldı. "Sizin tavsiyenizi istiyorum."

Hennessey başını eğdi ama hiçbir şey söylemedi. Sessizlik tuzağı. Nelson bunu fark etti ama bu, onu tuzağa düşmekten ve bir kuş gibi ötmekten alıkoymadı.

"Ben evli bir adamım peder. Karımı ve iki kızımı seviyorum." Durdu. O korkunç geçen birkaç saat, kızlarının tehlikede olduğu düşüncesi, onları ne kadar çok sevdiğini anlamasını sağlamıştı. Onlar için her şeyi yapardı, hatta Laura'nın erkek arkadaşını pazar öğle yemeğine bile çağırmıştı (Michelle'in ısrarıyla).

"Karımı seviyorum," diye tekrar etti, "ama birkaç ay önce ben... ben başkasıyla yattım. Bahaneler öne sürmeyeceğim, yanlış olduğunu biliyorum ama benim için çok zor zamanlardı... benim için ve diğer kadın için. Sadece birlikte olduk, sonuçlarını düşünmedik. Ama şimdi o hamile. Benim bebeğimi taşıyor, bir kız. Ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Nelson çeşmeye baktı, su hiç durmadan taş kâseye düşüyordu. Peder Hennessey'nin sesi sakindi.

"Karını sevdiğini söyledin. Diğer kadını da seviyor musun?"

Nelson, bir dakika için sessiz kaldı ve sonra, “Bilmiyorum. Onu umursuyorum. Onu ve bebeğimizi önemsiyorum. Ona göz kulak olmak istiyorum,” dedi. Sert bir şekilde güldü. “Karım da. Bu çok garip bir şey. O kadını tanıyor ve ona yardım etmek istiyor. Bebek ve her şey konusunda. Karım, benim bebeğimi taşıyan kadınla arkadaş olmak istiyor. Bu sorunu çözemezsiniz.”

“Sevgi, her zaman iyilik için bir güçtür,” dedi Hennessey nazikçe. “Karın ve kızların için, bu kadın için, doğmamış bebeğin için sevgin. Hatta karının, o kadına olan kibarlığı bile. Bunlar, iyi şeyler.”

Nelson ona döndü, bakışları karşılaştı. “Bu nasıl iyi olabilir? Eğer karım öğrenirse evliliğimiz biter.”

“Bundan emin misin?”

“O halde ona söylemem gerektiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Sana tavsiye veremem,” dedi Hennessey. “Her ne kadar istediğini bilsem de. Sadece bir bebeğin her zaman lütuf olduğunu, sevginin de her zaman lütuf olduğunu söyleyebilirim. Bu insanları önemsiyorsun, bir yolunu bulacaksın.”

Nelson başını salladı. Sudaki ışık oyununu izleyerek ileriye doğru baktı. Peder Hennessey, kibarca elini başına koydu ve eve doğru geri yürümeden önce bir dua mırıldandı.

Akşam ve Max’in partisi, hareketliydi. Bir zamanlar Romalı işgalcilerin soğuk Norfolk rüzgârına karşı bir araya top-

landığı yalnız tepe şimdi insan doluydu. Birileri, hoparlörleri hendeklerden birinin içine yerleştirmişti ve Leah'nın amcası, bardan bira ve şarap fiçileri getirmişti. İrlandalı Ted ile Trace, taş ve toprak yığınları arasında dans ediyordu. Ruth, Manchester United tişörtü giymiş Clough'u gördü, araya girerek Trace'le dans ediyordu, şaşırtıcı derecede iyi kalça sallıyordu. Eğer Clough gelmişse Nelson neden burada değildi?

Ruth, etrafı dolaştı. Yorgun hissediyordu ve oturacak bir yerler olmasını ümit ediyordu. Bu şekilde beş ay daha! En azından bebek, *Lady Annabelle*'deki o korkunç gecenin olumsuz sonuçlarından etkilenmemişti. Ruth, kontrole gitmiş ve ultrasona tekrar girmişti, bebek, Ruth'un rahmindeki gri bulutların içinde mutlu bir şekilde dans ediyordu, iyiydi. "İri bir bebek," demişti teknisyen. Elbette. Nelson, onu iri bir bebeğe hamile bırakmıştı ve sonra ortadan toz olmuştu. Kesinlikle Arsenal'i desteklemesinde ısrar edecekti.

Ruth, kendini yavaş yavaş iyileştiriyordu. Roderick Spens'i öldürdüğü fikrini aklından atamıyordu. Rüyalarında kendini tetiği çekerken ve Roderick'in yüzünü, kan ve kemiklere ayrılıp korkunç şekilde parçalanırken görüyordu. Roderick'in yavaş çekimle suya düşmesi, ahşap teknenin savrulması ve bedenin suya gömülmesi öncesindeki uzun bekleyiş gibi gerçek olaylar, bir kâbustan daha az gerçek görünüyordu. Onu öldürmemişti ama öldürmeyi istemişti. Ve bu gerçeği biliyordu. Kendini ve bebeğini korumak için bir adamı öldürebileceğini biliyordu.

"Ruth!" Başını kaldırdığında Max'in yaklaştığını gördü.

Etrafta dolaşıp, herhangi bir başarılı arkeoloğun ihtiyacı olan boş ve anlamsız sohbet (Ruth'un asla profesyonelliğinin en üst noktasına ulaşamamasının nedenlerinden belki de biri) yeteneğini gösteriyordu: Parıldayan Shona ile ele ele olan (Final sınavı gözetmenlerinin toplantısına hâlâ bir ay vardı) Phil'le içten bir sohbet, gönüllülerle tokalaşma ve yerel basınla yoğun bir on beş dakika. Çok başarılı olacaktı, bu konuda hiç şüphe yoktu.

Ruth, Max'i uzaktan izlediği için mutluydu. İsteddiği son şey basınla ya da Phil'le konuşmaktı. Max'le arasındaki ilişki, ona hissettiği bağ, Max'in o uğursuz gecede ortaya çıkmasıyla güçlenmişti. Max, Ruth'a o gece Cathbad ve Nelson'la birlikte onu bir elektrikli tekneyle izlediğini söylemek için polis arabasına binmişti. Nelson'ın suya kamikaze atlayışından bahsetmişti. "Senin incindiğini düşününce deliye döndü." Birbirlerine bakmışlardı ve Ruth, Max'in, bebeğin babasının Nelson olduğunu anladığını biliyordu. Yine de, ikisi de hiçbir şey söylemedi. Max, hastaneye kadar Ruth'un elini tutmuştu.

Şimdi gülümsüyordu. Kazı başarılı olmuştu. Sonuçları yazmak için Sussex'e dönecekti. *Lady Annabelle* de kurtarılmıştı ve Edward, ne zaman isterse tekneyi kullanabileceğini söylemişti. Yine de Ruth, ona teknede eşlik edeceğini sanmıyordu.

"Harika bir parti," dedi Ruth.

"Arkeologların nasıl parti canavarı olduğunu bilirsin."

Ruth, Roma çanak çömlekleri hakkında tartışan iki ka-

dına baktı ve gülümsedi.

“Sert uyuşturucular dolaşmaya başladığında bana haber ver.”

“Sana göstermek istediğim bir şey var,” dedi Max.

Ruth, merakla ona baktı. Ruth, geri kalan ömrüne yetecek kadar sürprizle karşılaştığını hissediyordu. Ama Max gülümsüyordu; çevrelerindeki parti de son hız devam ediyordu. Kesinlikle cehennem çok uzaktaydı.

Max, onun elini tuttu ve arabasına doğru götürdü. Ön cam hafifçe açıktı ve arka kapıda kocaman siyah bir köpek vardı. Köpek onları gördüğünde sevinçten çılgına döndü, çılgınca kuyruğunu salladı. Uzun tüylü, güler yüzlü, küçük, basık suratlı bir hayvandı. Ruth, kendini gülümserken buldu.

“Kazı alanında duyduğun nefesi hatırlıyor musun? Sana bunun bir köpek olabileceğini söylemişim hani...” dedi Max sorgularca, artık sevinçten çılgına dönmüş haldeki hayvana eğilerek. “Şey, o buymuş. Yolunu kaybetmiş, haftalarca kazı alanında dolaşmış, bu yüzden onun sahibi olabileceğimi düşündüm.”

“Köpekler ömürlüktür...” dedi Ruth, araba etiketini göstererek.

“Şey, kesinlikle. Ve bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu düşündüm.” Max’in yüzü bir an için karardı ama köpek, cama sıçrayıp ona doğru atılınca tekrar aydınlandı.

“Partiye katılmak istiyor,” dedi Ruth, köpeğin kendisinden daha sosyal olduğunu düşünüyordu. Bir parti hayvanı.

“Onu kontrol altında tutsam iyi olacak,” dedi Max. “Bu

kadar çok insanı görünce fazla heyecanlanabilir.”

“Adı ne?”

“Claudia.” Max sırtıttı. “Uygun bir Romalı adı ve pençeleri var, kendimden biliyorum.”

Ruth, ona doğru zıplayan, neşeli köpeğe hafifçe bir fiske attı. “Onun için Brighton’da bir odan var mı?”

“Evet, bir bahçem var ve sahilde onunla uzun yürüyüşler yapmayı dört gözle bekliyorum. Beni fit tutacak.”

Zaten çok fit görünüyordu ama Ruth bunu söylemedi. Max, Claudia’nın tasmaını Ruth’un eline verdi (onu biraz korkutarak) ve Range Rover’ın bagajı etrafında kıpırdandı.

“Senin için de bir şeyim var.”

Ruth’un eline bir poşet tutuşturdu.

“Ne?..”

“İçine bak.”

Ruth içine baktı ve başka bir köpek gördü.

“Elizabeth’in köpeği,” dedi Max gerçekten kalm bir ses tonuyla. “Ona Wolfie derdi. Senin bebeğinin olması gerektiğini düşündüm. Benim her şeyden sonra onu hâlâ saklamam saçma.”

Ruth, bir oyuncak köpeğe bir Max’e baktı, elinde Claudia’nın tasmaı vardı ve gözleri aniden yaşla doldu.

“Teşekkürler,” dedi. “Onur duyarım.”

“Şüphesiz Nelson, bunun bir sağlık tehdidi olacağını söyleyecek,” dedi Max, daha canlı bir şekilde, “ama eminim onu dinlemezsin.”

“Ömürlük bir alışkanlığı niye değiştiresin?”

Yeniden partiye katıldılar ve Ruth, İrlandalı Ted’le dans edecek kadar dinlenmişti. Uzakta Cathbad’in kaçınılmaz bir şenlik ateşi hazırladığını görebiliyordu.

“Hamile bir kadın için çok iyi dans ediyorsunuz hanımefendi,” dedi Ted.

“Teşekkür ederim.”

Gülümsedi, altın dişi parladı ve Ruth, ona her zaman sormak istediği şeyi hatırladı. İleriye doğru eğilerek fısıldadı: “Neden sana İrlandalı Ted diyorlar?”

“Hiç kimseye söyleme,” diye fısıldadı Ted. “İrlandalıyım ama gerçek adım Ted değil.”

Gece yarısını geçiyordu ama şenlik ateşi hâlâ parlıyordu. Ruth tepeden aşağıya doğru yavaşça yürüyordu. Yorulmuştu ama güzel bir partiydi. Cathbad, Güneş tanrısı onuruna dans etmişti, Max kazıyı bitirmişti ve bir arkadaş kazanmıştı; Ruth da tek başına eve gitmiyordu. Yanında yürüyen kadına gülümsedi. Annesini çağırmasını Cathbad önermişti; “Gaia, toprak tanrıçası, biliyorsun. Ebedi annemiz. Her şey ilişkili,” demişti ve Ruth’u şaşırtan bir şekilde annesi teklifi kabul etmişti. Geceyi, Max’le mozaikler hakkında konuşarak, Kelt rahipleriyle şarkılar söyleyerek, Clough ve Ted’le dans ederek geçirmişti. Şimdiyse, annesi kollarını Ruth’a dolamıştı.

“Yorgun musun?”

“Biraz.”

“Eve gidelim ve bir bardak çay içelim. Sonra yatağa gidebilirsin. Hamileyken uykuya ihtiyacın olur.”

Romalı anneler, diye düşündü Ruth, iki bin yıl önce de muhtemelen aynı şeyi, aynı yerde kızlarına söylüyordu. Gel ve içten bir şekilde otur, bitkisel bir çay demle ve güvenli bir doğum için Hecate'ye dua et.

Her şey değişir ama hiçbir şey yok olmaz.

TEŞEKKÜR

Bana; Norfolk, hayaletler, gelgitler ve alçak bir köprü-nün altından geniş bir botla geçmenin en iyi yolu hakkında paha biçilmez bilgiler veren halam Marjorie Scott-Robinson'a özel teşekkürlerimi sunarım. Bunlar ve bütün kahkaha ve teşvikler için; Marge, teşekkürler.

Bildiğim kadarıyla Swaffham'da hiç Roma kalıntısı yok ama yakınındaki Caister St. Edmund'da harika bir Roma kazı alanı var, ihtişamlı evler yönünden Norwich çok zengin ama Woolmarket Sokağı tamamen bir kurgu. Norwich Kalesi de harika bir müze ev ama burada bahsettiğim teşhir parçaları (çaydanlık hariç) hayal ürünü.

Arkeolojik uzmanlıkları için Andrew Maxted, Matthew Pope ve Lucy Sibun'a teşekkürler. Adli tıp arkeoloğunun hayatı hakkındaki görüşleri için Lucy'ye ayrıca teşekkür ederim. Her ne kadar sadece uzmanların tavsiyelerini konuya uygun olduğu kadar dinlesem de hatayla sonuçlanan şeylerden sadece ben sorumluyum. Suçun "koku" hakkındaki unutulmaz tarifi için Graham Ranger'a da teşekkürlerimle.

Editörüm Jane Wood'a, ajansım Tif Loehnis'e ve bütün Quercus, Janklow&Nesbit'e yürekten teşekkürlerimle. Kocam Andrew ve çocuklarımız Alex ile Juliet'e de teşekkürler ve sevgiler...

Elly Griffiths 1963 yılında Londra'da doğdu. İlk suç romanı olan *Bataklığın Kayıp Tanrıları*'nın ikinci kitabı niteliğindeki *Tanrılara Adanmış Bedenler*'in hikâyesi de ilk kitabı gibi, çocukken tatillerini geçirdiği, mit ve efsanelerine hayran kaldığı Norfolk sahillerinde geçmektedir. Arkeolojiye olan ilgisi, şehirdeki işini bırakıp bir arkeolog olarak yeniden eğitim alan kocası Andrew'dan kaynaklanmaktadır. Yazar İngiltere'nin güney sahilindeki Brighton'da kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşamaktadır.

BATAKLIĞIN KAYIP TANRILARI

Geçmiş ölmüştü, bunu biliyordu. Ama aynı zamanda geçmişin karşı konulmaz olduğunu da biliyordu.

Ruth, kendi halinde bir yaşam süren bir arkeoloji uzmanıdır. Ta ki esrarengiz kaçırılma ve cinayet vakaları yüzünden Dedektif Nelson onun kapısını çalana dek... Genç kadın kendini, birbirleriyle ilişkili olduğu düşünülen kayıp çocuk davalarının ortasında ve büyük bir tehlikenin içinde bulur. Tüm bu olayların antik dönemlere ait bazı mistik inanışlarla gizemli bir bağı olduğunu keşfettiğindeyse pek çok sır gün yüzüne çıkar.

Ezber bozacak türden bir suç serisinin başlangıcı olan *Batakliğin Kayıp Tanrıları*'nı okurken asıl önemli olanın cevaplar değil sorular olduğunu göreceksiniz.

“Mükemmel bir sır, canlı bir anlatım, ilginç karakterlerle dolu bu hikâye... Şimdiye kadar okuduklarınızdan çok farklı, Griffiths iyi iş çıkarmış!”

Publishers Weekly